

အာပတ်

နှင့်တကွ

စုတေလျှင်

|| အာပတ် နှင့်တကွ စုတေလျှင် ||

တောင်တန်း နယ်ခြား သာသနာပြု

ဆရာတော်

အရှင်ဦးဥတ္တမသာရ

ဓမ္မဇောသက ဦးမောင်မောင်

© စီစဉ်သည် ©

ဘာသာရေးစာပေ ပုံနှိပ်ခွင့်ပြုချက် (၅၈/၉၀/၄)

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက် (၇/၉၀/၅)

၁၉၉၀-ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ၊ ပထမအကြိမ်

အုပ်စု

၂၀၀၀

တန်ဖိုး

၁၅-ကျပ်

အဖုံးပန်းချီ

မောင်အေးမြင့် (မြန်မာ့ရိုးရာ)

အဖုံး - အတွင်း ဖလင်

အဝင်း (၃၈)လမ်း

စာအုပ်ချုပ်

ကေရီ

အဖုံး/အတွင်း/ပုံနှိပ်/ထုတ်ဝေ

ဦးအောင်ကြီး၊ ရွှေပုရပိုက်စာပေ (၀၉၈၆)၊ အမှတ် - ၅၊
တင့်ဆန်းလမ်း၊ ဆရာစံရပ်ကွက်၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ထုတ်ဝေ၍၊ ဒေါ်စောညွန့်၊ မင်းမင်းဇော်ပုံနှိပ်တိုက် [၀၄၀၁၄]
၁၆၃၊ ၄၆-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့၊ မျက်နှာဖုံး ရိုက်နှိပ်ပြီး၊
ဦးရွှေထွန်းအောင်၊ လုပ်အားပုံနှိပ်တိုက်၊ (၀၂၀၇)၊ အမှတ် - ၅
လမ်း - ၁၀၀၊ ကန်တော်ကလေး၊ ရန်ကုန်မြို့၊ အတွင်းစာသား
များကို ရိုက်နှိပ်ပါသည်။

မ ကိ ဇော တ စာ စဉ် [၂]

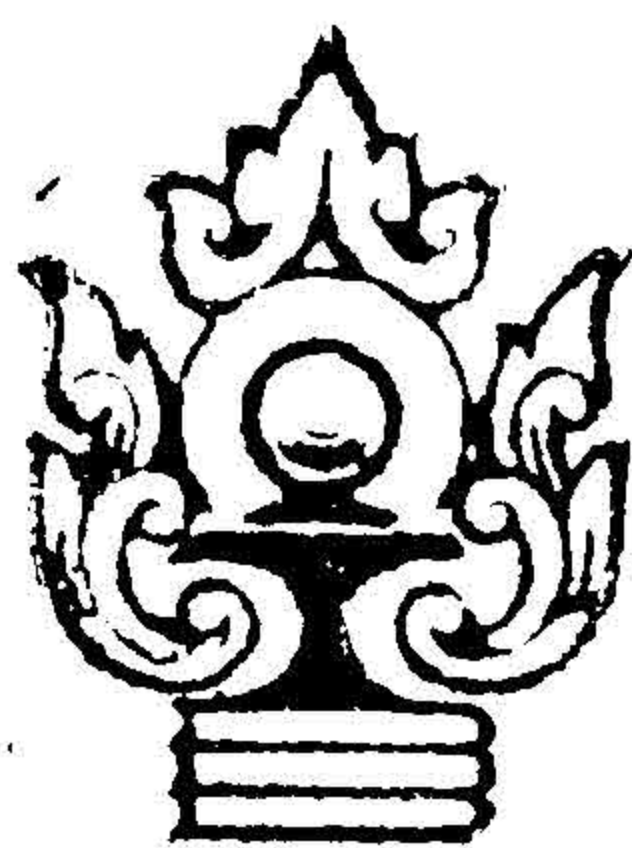
ထောင်စုနန်းနယ်ခြားသာသနာပြုဆရာတော်အရှင်ဦးဥက္ကဋ္ဌဗဟာ၊

ဦးအာပတ် နှင့်တကွ စုတေလျှင်

ဓမ္မဗောဓိသက ဦးမောင်မောင်

• စီစဉ်သည် •

(ဘဝတွင် နေနည်း တတ်ဖို့၊ သေနည်း တတ်ဖို့၊
အစွဲအလန်း ဥပါဒါန်မရှိဘဲ စိတ်စင်ကြယ်အောင်
ထားနည်း၊ သေခါနီး ဘဝကူးကေခင်းစေဖို့ နည်း
လမ်းများကို ရေးသားဖော်ပြထားပါသည်။)

အဂ္ဂိယောဓိပတိ

ပြန်ချီရေး

မ ကိ ဇော တ စာ ပေ

၁၅၇၈ ဗိုလ်တထောင်ဘုရားလမ်း၊

ဗိုလ်တထောင်စာတိုက်(၁၁၁၆၁)၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဤစာအုပ်တွင်

➤ အာပတ်အကြောင်း၊ သိကောင်းစရာ ဗဟုသုတများ၊

➤ ဝိပါက်ကြမ္မာ အကြောင်းများ၊

➤ သူတော်ကောင်းကို မှီ၍ သက်သာရာရပုံများ၊

➤ အတိတ်ကံဝဋ်ကြွေး အကြောင်းများ၊

➤ သေခါနီး အချိန်ကောင်းသော အာသန္နကံဖြစ်ဖို့ အကြောင်းများ၊

➤ အာပတ်နှင့် စုတေလျှင်၊ ဥပါဒါန်နှင့် စုတေလျှင်၊ စိတ် မကြည်မလင်ဖြင့် စုတေလျှင်၊ မကောင်းသော အာရုံ တစ်ခုခုဖြင့် စုတေလျှင် ဖြစ်ပေါ်ခံစားရမည့် အကြောင်း အရာများကို ဗဟုသုတ ယူဖွယ် ပုံပြင် သာဓကများဖြင့် ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဟောကြား ရေးသားထားပါ သည်။

ရွှေဥမင်တောရ ဆရာတော်နှင့် တောင်တန်းဆရာတော်ကြီး
ပုံတော်။

တောင်တန်းဆရာတော်ကြီး
၁၀-၁-၇၈ ရွှေတိဂုံစေတီတော် တောင်ဘက်မုခ်အနီး။

တောင်တန်းဆရာတော်ကြီး
တရားဟောကြားရန်အသွား ကားပေါ်၌ ဖူးမြော်ရစဉ်။

၁၀-၁-၇၈ ရွှေတိဂုံစေတီတော် တောင်ဘက်မုခ်ပန်းခြံအတွင်း
ဦးလှသောင်း၊ ဦးကော်စံ၊ ဆရာတော်ကြီး၊
ဓမ္မသောသက ဦးမောင်မောင်နှင့် ထိုင်နေသူမှာ တပည့်
ချင်းကျောင်းသား ဖြစ်သည်။

ဓမ္မဃောသက ဦးဖမောင်မောင်၏ အမှာစာ

ဓမ္မဗျူဟာ စာစောင်တိုက်မှ ပုံနှိပ်ဖြန့်ချိသော ဓမ္မဗျူဟာ စာစဉ် အမှတ်(၃)ကို ဖတ်ရှုလေ့လာမိသည်။ စာအုပ် အမည်မှာ— ကျေးဇူးတော်ရှင် တောင်တန်း နယ်ခြား သာသနာပြု ဆရာတော် အရှင်ဦးဥတ္တမသာရ၏ ကိုယ်တွေ့ မှတ်တမ်းများ အမှတ်စဉ်(၃) ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစာအုပ်တွင် အပိုင်းကြီး သုံးပိုင်းခွဲထားရာ တတိယပိုင်း၊ စာမျက်နှာ ၂၆၀၌ “အာပတ် နှင့်တကွ စုတေလျှင်” ဟူသော အဖိုးတန် ဆောင်းပါး တစ်ပုဒ် ကို နိဂုံးချုပ်အနေဖြင့် တွေ့ရသည်။ ဤဆောင်းပါးကို တင်ပြ လိုသော သဘောဖြင့် အဘိဓဇမဟာရဋ္ဌဂူရု ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ရ ရွှေကျင်သာသနာပိုင် ဂဏာဓိပတိ စစ်ကိုင်း ရွှေဟင်္သာ တိုက် သစ် သက်တော်ရှည် (၉၆)နှစ် ဆရာတော်ဘုရားကြီးသို့လည်း တောင်တန်း သာသနာပြု ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် ဆက်ကပ်ပူဇော် ကြောင်း ကြားသိ ထားရပါသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မှန်လျှင်ဘုရားအကြောင်း၊ တရားအကြောင်း နှင့် သံဃာအကြောင်းကိုအခြေခံ အားဖြင့် ထိုက်သင့်သလောက် သိ နားလည် ထားကြရပါမည်။ အထူးသဖြင့် ရတနာသုံးပါး အနက် သံဃာရတနာ အကြောင်းကို ပိုမိုအလေးထားပြီး သိ နားလည်အောင် ကြိုးစား ကြရပါမည်။ သံဃာ ဟူသည် ဂုဏ်တော် ၉ ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော အရိယာသံဃာနှင့် အရိယာအဖြစ်သို့ ရောက်အောင် ကြိုးစား အားထုတ်နေကြ သော ပုထုဇဉ် သမုတိ သံဃာ ဟူ၍ ၂ မျိုးထားပြီး ကျွန်ုပ်တို့

ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်နေကြ၏။ စစ္စည်းလေးပါးဖြင့် ထောက်ပံ့ကြ၏။ လူဒါန်းကြ၏။ သို့ဖြစ်ရာ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သူ ဒကာဒကာမများအနေဖြင့် ရဟန်းတော်များ၏ ဝိနည်းကျင့်ဝတ်ကို အထိုက်အလျောက် သိရှိနားလည်ထားသင့်ပေသည်။ သို့မှသာ လျှင် မှန်ကန်သော ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်မှု အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာ တော်လည်း အရှည်တည်တံ့ ခိုင်မြဲပေမည်။

ယခုခေတ်တွင် ရဟန်းတော်များ “သိက္ခာ ထပ်ခြင်း နှင့် သိက္ခာချခြင်း” ကို လူအများ ကြုံတွေ့ဖူးကြသည်။ သို့သော် ဘာကြောင့် သိက္ခာထပ်သည်၊ ချသည်ကိုမူ အများအားဖြင့် သိနားလည်ခြင်းမရှိကြ။ အကောင်းဘက်က မြင်သူများ ရှိကြသလို၊ အဆိုးဘက်က မြင်သူများလည်း ရှိကြသည်။ အမြင်မှန်အသိမှန်ဖြစ်ဖို့ လိုအပ်ပါသည်။ ဝိနည်းအရာဖြစ်သဖြင့် သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်တို့အဖို့ သိနားလည်ရန် မလွယ်။ ရဟန်းတော် များနှင့် ဒကာ၊ ဒကာမများအတွက် ရှင်းလင်းလွယ်ကူစွာ သိနားလည်နိုင်ရန် စိတ်ဝင်စားဖွယ် အချက်အလက် ဥပမာ သာဓကများဖြင့် တောင်းတန်း သာသနာပြု ဆရာတော် ဘုရားက အထက်ဖော်ပြပါ ဆောင်းပါးတွင် ဖော်ပြထားသည်။ ဤ အချက်ကို ရှင်း—လူအများ၊ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဖတ်ရှု လေ့လာခွင့်ရလျှင် အကျိုးများပေလိမ့်မည်ဟု ထင်မြင် ယူဆသဖြင့် စာရေးသူက ၁၃၅၁ ခု၊ တပေါင်းလဆုတ် ၄ ရက် (၁၄-၃-၆၀) ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ နံနက် ဆွမ်းစားပြီးချိန် (၁၁)နာရီ ခန့်တွင် ရန်ကုန်မြို့

အမှတ်စဉ်

၂၃ - လမ်း ဒကာကြီးဦးဟုတ်ရှိန်၏တိုက်ခန်း၌ လျှောက်ထားရာ
ဤအပိုင်းကဏ္ဍကို သီးခြားစာအုပ်ငယ်တစ်အုပ် ရိုက်နှိပ်ဖြန့်ဖြူး
နိုင်ပါက ပို၍ အကျိုး များမည်ဟု ဆရာတော် ဘုရားက
သဘောတူ ခွင့်ပြုတော် မူပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဆရာတော်
ဘုရား၏ ဆန္ဒအရ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ရဟန်းရှင်လူတို့၏ အကျိုးငှာ
“အာပတ်နှင့်တကွစုတေလျှင်” ဟူသော ဤစာအုပ် စာတမ်း
ငယ် ဖြစ်ပေါ်လာရကြောင်း အစီရင်ခံအပ်ပါသည်။

သာသနာတော် သန့်ရှင်းတည်တံ့ ခိုင်မြဲရေးအတွက်....

မေတ္တာဖြင့်

ဓမ္မသောသက ဦးမောင်မောင်

ဝန်ကုန်မြို့။

၁၆-၃-၉၀

ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း

ကျေးဇူးတော်ရှင် တောင်တန်း နယ်ခြားသာသနာပြု
ဆရာတော်အရှင် ဦးဥတ္တမသာရ ဆရာတော် ဘုရား
ကြီးသည် ဤ“အာပတ်နှင့်တကွ စုတေလျှင်” စာမူ
တော်ကို မိမိတို့၏ မဏိဇောတစာပေအား ရိုက်နှိပ်
ဖြန့်ဝေစေရန် (၁၄-၃-၉၀ နေ့တွင် နှုတ် အားဖြင့်
လည်းကောင်း၊ ၆-၆-၉၀ နံနက် ၇-၃၅ နာရီတွင်
အမှတ် ၃၂၊ မဟာသုခလမ်း ကျီတော်ရပ် မင်္ဂလာ
တောင်ညွန့်၊ ဆရာကြီး ဓမ္မဇောသက ဦးမောင်မောင်
၏ နေအိမ်၌) အောက်ပါ အတိုင်း လက်မှတ် ရေးထိုး
၍လည်းကောင်း ခွင့်ပြုတော် မူခဲ့ပါကြောင်းနှင့် ဆရာ
တော် ဘုရားကြီး၏ ကိုယ်တိုင် ရေးထိုးသော လက်မှတ်
ကိုပါ အမှတ်တရ ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

ဆရာတော် ဦးဥတ္တမသာရ
မှ မိမိ၏ ဝိမာန်

စီစဉ်သူများ

မဏိဇောတစာပေဘိက္ခု

အာပတ်နှင့်တကွ စုတေလျှင်

သံသယ ကင်းစေ

‘ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်သည် အာပတ်နှင့် စုတေလျှင် ငရဲသော် လည်းကောင်း၊ တိရစ္ဆာန်သော် လည်းကောင်း ဖြစ်တတ်သည် ဟူ၍ ပြောရိုးဆိုစဉ် ပြုလာခဲ့ကြသော စကား ရှေးခေတ်မှ ကျမ်းဂန်သံပါသည့်စကားသည် ပုံသေ အမှန်ဖြစ်သလော’

ရဟန်းဟူ၍ဆိုလျှင် ငယ်ဖြူဖြစ်စေ၊ အရွယ်လွန်မှ ရဟန်း ဘောင် ဝင်ခဲ့သော ကြီးဖြူဖြစ်စေ သဘောတူဖြစ်၏။ ခေတ္တ ဝတ်သော ဒုလ္လဘဖြစ်စေ၊ ပျော်သမျှ နေသွားမည် ကြံရွယ်ချက် ထားသော ဒုလ္လဘဖြစ်စေ သဘောတူ ဖြစ်ကြသည် မှတ်ပါ။

‘အာပတ်နှင့်တကွ စုတေလျှင် သေလွန်ပြီး နောက်ဘဝတွင် တကယ်ပင် ငရဲနှင့် တိရစ္ဆာန်ဘဝသို့ ရောက်ကြရသလော’

အဆိုပါ တွေးဆချက်ကို ဤ ဆောင်းပါးတွင် ပြည့်စုံ အောင်ဆွေးနွေး တင်ပြမည်၊ ခိုင်မာသော ကျမ်းဂန်အထောက် အထားနှင့် ဆုံးဖြတ်ချက် ပေးသွားမည် ဖြစ်သည်။

ဤ ဆောင်းပါးသည် ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့အား မိမိတို့ ရရှိ ထားသော သူတော်ကောင်းဘဝ၌ သံသယရှင်းစွာ သိမြင်ကြ ရမည်။ စိတ်ရှင်းရှင်းထား၍ မြတ်သော ငဟန် ဘဝဖြင့် ပျော် မွေ့စွာ နေနိုင်ကြောင်း အမြင်ရှင်းကြပါလိမ့်မည်။

ဖတ်ချင်ကြ၍ ၂ကြိမ် ထပ်ရေးရခြင်း

ရဟန်း ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် အထူးသိမြင်ထားကြရန် လိုအပ်သော ကြောင်းရာဖြစ်သောကြောင့် ဤဆောင်းပါးကို လွန်ခဲ့သော ၁၃၃၅ ခုနှစ် အတွင်းက စတင်ရေး၍ ဓမ္မဗျူဟာ စာစောင်တွင် သုံးလဆက်၍ ထည့်သွင်း ဖော်ပြ လိုက်သည်။ ရဟန်းစာဖတ်ပရိသတ်က အထူးကြိုက်နှစ်သက်ကြ၍ အရေးယူ ဖတ်ရှုကြ ဆွေးနွေးကြသည်။ အချို့မှာ စာစောင် အဆက် ပြတ်နေကြသောကြောင့် ပြည့်စုံအောင် မဖတ်ကြရဟု ဆို၏။ မပြေမလည်နှင့် မကျေမနပ်နှင့် အနေရအထိုင်ရ ခက်နေကြ ကြောင်း သတင်းပို့ကြ၍ သိရ၏။

ရဟန်းသံဃာ စာဖတ် ပရိသတ် အတွင်းမှ မထေရ်ကြီး များလည်း ဖြစ်တော်မူကြ၍ ဝိနည်းကံကိုလည်း အထူးလေးစားတော် မူကြသည့် အဆိုပါ ထိုထို ဆရာတော်ကြီး များ၏ တောင်းဆိုချက်ကြောင့် တစ်ကြိမ် ထပ်မံကာ ရေးသားရပြန်၏။ ထိုအကြိမ်တွင် ပြုပြင် ဖြည့်စွက်ချက် ပါ၍ ပိုပြီးပြည့်စုံခြင်း ကြောင့် ကျေးဇူးရှိပါသည်။

အထူးသဖြင့် ဝိနည်းကံကို လေးစားတော် မူကြသောစာပေ ကျမ်းဂန်တတ် စာချဆရာတော်များနှင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာတော် အချို့တို့ထံမှ စာရေးပေးပို့ကာ တောင်းပန် ကြပါသည်။

နည်းတူပင် ဘဝခရီးဆက်ရေးနှင့်သံသရာ ကျင်လည်ရေးကို အရှည်မျှော် တွေးတော်မူရှာကြသော ပါရမီရှင် ပုဂ္ဂိုလ်များ အတွင်းမှလည်း ဆရာတော် အတော်များများထံမှ တောင်းပန်

လျှောက်ထားစာ ပို့ကြသည်။ ‘အာပတ်နှင့်တကွ စုတေလျှင်’ ဆောင်းပါးကို ဖတ်ကြရပြီးသောအခါ ဤအရှင်ထံသို့ အကြိမ်ကြိမ် စာရေးပို့ရှာကြသည်။ အချို့စာများတွင် ဤအရှင်ကို ပုဂ္ဂိုလ်ချင်းတွေ့ဆုံ၍ အကျေအလည် အစုံအစေ ဆွေးနွေးရန် အထူး လိုလားနေကြပါကြောင်း ရေးပါ၏။ ချင်းတောင်နှင့် နယ်ခြားတောင်များမှ လွဲလျင် သွားလာ၍ အချိန်မရွေး ဖြစ်နိုင်သော ပြည်မဘက် မြို့ရွာများသို့ ကြ၍လာနိုင်ပါက ရန်ကုန် ဖြစ်စေ၊ မန္တလေးမြို့ဖြစ်စေ၊ ရွှေဘိုမြို့ဖြစ်စေ မည်သည့်မြို့ရွာသို့ ဖြစ်စေ လာရောက်တွေ့လိုပါကြောင်း စာရေး၍တောင်းဆိုချက် အများ ပါသည်။

ကိုယ်တိုင် လာတွေ့ကြရာ

အဆိုပါ ကြိုတင် တောင်းဆိုချက် အတိုင်း လွန်ခဲ့သော ၁၃၃၉-ခုနှစ် ဆောင်းရာသီအတွင်းက ဤအရှင် ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်သွားရာတွင် တစ်ဆင့်စကားသတင်းကြားကြသည်ဆို၏။ သတင်း ရလျှင် ရချင်း ဤအရှင် ခေတ္တရှိနေသော နေရာကို စုံစမ်းပြီး အရအမီလိုက်လာကာ တွေ့ဆုံခွင့် တောင်းကြသည်။

သူတို့သည် နေ့အခါတွင် သတင်းရသော်လည်း ရန်ကုန်သို့ ရောက်နေကြောင်းသာ သတင်းခိုင်လုံသည်၊ ဘယ်နေရာတည်း ခိုကြောင်း အတိအကျ မသိကြပါ။ သူတို့သည် စစ်ဘက်မှ စစ်မှုထမ်းများအကူအညီဖြင့် ညအချိန်ရောက်နေမှ ယနေ့ ဘယ် နေရာ၌ရှိကြောင်း တိကျသော သတင်းရကြသည်ဆို၏။ ဖုန်း

ဆက်မေး၍ ယနေ့ညတွင် ဤနေရာ၌ လာတွေ့လျှင် ဖြစ်နိုင်ပါသည်ဟု ခွင့်ပြုချက်စကားပြန်လျှင် အချိန်မဆိုင်း ချက်ချင်း ည(၈) နာရီအချိန်တွင် ကားနှင့်လာ၍ တွေ့ဆုံကြသည်။ လူဒကာများနှင့် ဆရာတော် ၂-ပါး ဖြစ်ကြသည်။

ထိုအချိန်က ဤအရှင်သည် ရန်ကုန်မြို့အရှေ့ပိုင်းဘိုကလေးဈေးလမ်း၊ လေးထပ်တိုက်ကြီး တစ်လုံး၏ အပေါ်ဆုံးထပ် သူဌေးကြီးတစ်ဦး၏ အိပ်ခန်း၌ ထိုတစ်ည သူတို့၏ နေအိပ်တွင် ပရိတ်ရွတ်ပေးရန် ပင့်ဖိတ်ချက်ကို ကြိုတင် လက်ခံပြီးဖြစ်၍ ရောက်နေရခြင်းဖြစ်သည်။ ကျောင်းအမှတ်ဖြင့် တစ်ည သီတင်းသုံး၍ တရားလည်း နာကြားလိုပါသည်။ နောက်ရက် နံနက်ဆွမ်းကို ကပ်ပါရစေဟု တောင်းပန်သည်။ ညချမ်း အခါ ဗဟုသုတ ဘဝခရီးဟာအတွက် သိထားသင့်ရာ တရားစကားပါ ဟောကြားပေးလို၍ သည်းခံပြီး ခွင့်ပြုခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အိမ်ရှင်မိသားစုရှေ့တွင် အဆိုပါ ဆရာတော် ၂-ပါးနှင့် သူတို့၏ ဒကာများပါ ဤအရှင်ကို မတွေ့မမြင်ဖူးကြခင် တွေ့ချင် နေရှာ ကြသောကြောင့် ယခုလို ကြံကြိုက်၍ တွေ့ဆုံခွင့် ရခိုက်တွင် သိလိုရာမေး ဆိုခွင့်ပြုပါသည်။ (အာပတ်နှင့်တကွ စုတေလျှင်) ဆောင်းပါးတွင် ပါသော အချက် အလက် အကြောင်းအရာတချို့ကို သူတို့မသိကဲ့၊ စိတ်အာရုံတွင်သံသယ ရှိနေရာ အချက်အလက် စကားခွန်းထုတ်၍ မေးကြသည်။ ရင်းနှီးစွာ ပွင့်လင်းသော အဖြေကိုကြားကြရ၍ ကျေနပ်တော် မူကြသည်။ တစ်သက်ပန် ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း ဖလှယ်သွားကြသည်။

သို့ရာတွင် ရပ်ဝေးမှ တွေ့ဆုံခွင့် မရကြသောရတန်းပုဂ္ဂိုလ်
ကြီးငယ် အတော်များများ ရှိကြပေဦးမည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များ
အတွက် ကျေလည်စွာ သံသယ ရှင်းကြစေရန်အတွက် ဤ
ဆောင်းပါးကို ဒုတိယတစ်ကြိမ်ရေး၍ ဗုံဒွဓမ္မလောက စာစောင်
မှ ပြန်လည်တင်ဆက် ဖော်ပြပေးရ ပါသေးသည်။

ဤဆောင်းပါး ရေးရခြင်း အကြောင်း

စာမူဖြစ်ပေါ်လာရန် ဖြစ်ပေါ်လာသော အကြောင်းရှိ၏။
ဤအရှင်ထံသို့ လွန်ခဲ့သော ၁၃၃၄-ခုနှစ် နွေရာသီတွင် ခရီး
သည် ပုဂ္ဂိုလ် ရဟန်းတစ်ပါး ရောက်လာပြီး (၉)ရက်ကြာ
နေသွားသည်။ ထို ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် စကားစပ်မိရာ ပြောကြရာမှ
သတင်းထူး တစ်ခု လျှောက်သွား၍ ကြားသိ လိုက်ရ၏။ ထို
ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဝေးလံသော ရန်ကုန် ရွှေမြို့တော်ကြီးမှ အထူး
ကြိုးစား၍ လာရောက် တွေ့ဆုံပြီး စကား ဆွေးနွေးခြင်း ဖြစ်
သည်။ ဤအရှင်ထံမှ ဗဟုသုတ အထွေထွေကို မေးမြန်းကာ
လေ့လာယူသွားသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါး ဖြစ်သည်။

မမြင်အပ်သော အတိတ်ကံ

မြန်မာပြည်၏ ကြီးမားသော မြို့တော် ကြီး၌ နာမည်
ကျော်ကြား ဘုန်းကံ ကြီးမားသော ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါး
သည် အခြား ဘုန်းကံကြီးမား နာမည် ကျော်ကြားနေသော
ဓမ္မကထိက တစ်ပါး၏ နှစ်ပတ်လည် မွေးနေ့ပွဲကြီးတွင် ပရိသတ်

အား တရား ဟောကြား ပေးရန် ရင်းနှီးသော ဘဝတူချင်း အနေဖြင့် တာဝန်ပေးကာ တောင်းပန် သည်ကို ကျေနပ် ဝမ်းသာ လက်ခံသည်။

ပရိသတ်အလယ် တရားပလ္လင်ပေါ်၌ ထိုင်မိလျှင် ပရိသတ်က ရှိခိုး၍ ကန်တော့ခန်း ရွတ်ဆိုကာ ကန်တော့ ကြသည်။ ထို ဆရာတော်ကပရိသတ်အား ဆုပေးရွတ်ဆိုသည်။ တရားမဟော ရသေးခင် သီလ မပေးရသေးမီ အဆိုပါ ဓမ္မကထိကဆရာတော် သည် တရားပလ္လင်ပေါ်၌ထိုင်လျက် အသက်ပျောက်၍ ပျံလွန် သွားရှာလေသည်။ ပျံလွန်ရပုံ ထူးခြားလေခြင်း။

အခြား ဆရာတော်တစ်ပါးသည်လည်း နာမည်ကျော်ကြား ဘုန်းကံကြီးမား၍ မြို့တော်ကြီး၌ ပင့်ဖိတ်သူ ပေါများလျက် ရှိရာ တစ်နေ့တွင် အဆိုပါ ဆရာတော်သည် အလှူပွဲတစ်ခုမှ ပင့်၍ ဆွမ်းစား ကြသွားပြီးနောက် သူ၏ နေမြဲကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်လျှင် ချက်ချင်း အစာတွေအန်ချပြီး ပျံလွန်သွားရှာ သည်။ ပျံလွန်ပြီးလျှင် ရုပ်ကြွင်း ခန္ဓာသည် ချက်ချင်း မည်း သွားသည်ကို တွေ့မြင်ကြရသည်ဆို၏။

ပျံလွန်ပြီးနောက်ဆက်တွဲသတင်း

သတ္တဝါတို့သည် မမြင်အပ်သော အတိတ်ကံ ပါရှိတတ် ကြ၍ ဖြစ်သကဲ့သို့ လက်ရှိဘဝမှ နောက်ဆက်ရသော တမလွန် ဘဝ၌ ဘာဖြစ်ရမည်ကိုလည်း မမြင်နိုင်သကဲ့သို့ များကြ၏။ အဆိုပါ ဆရာတော် ၂-ပါး ပျံလွန်သွားပြီး နောက်ပိုင်းတွင်

ကောလာဟလ သတင်းတွေ နောက်ဆက်တွဲ ပြောဆိုနေကြ သည် မှာကား— “ပြိတ္တာဖြစ်နေလို့ မကျတ်ဖူးတဲ့၊ သူ့ကျောင်း တိုက် အတွင်း၌ လှုပ်ရှားသွားလာ ပြနေပုံ မြင်တွေ့ နေကြရ သတဲ့၊ ပြိတ္တာမဟုတ်ဘူး ဘာဖြစ်နေသတဲ့၊ ဘီလူး တစ်ပိုင်း တစ်စုံတစ်ရာ သတ္တဝါကြီး တစ်ပိုင်း ဖြစ်နေတာ အထင်အရှား ပဲတဲ့” ဟူသော သတင်းစကားတွေ ထွက်ပေါ် ကျန်နေရစ် ကြသေး၏။

ထို့ပြင် အစွဲကြောင့် မကျတ်တာနေမှာ၊ ကိုယ်ပိုင်ကား တစ်စီးကလည်းရှိ၊ ရရှိထားတဲ့ ပစ္စည်း လာဘ်လာဘတွေကလဲ ရ ရ သမျှ အားလုံး စုထားတာတဲ့၊ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်မှ ပေးကမ်း လှူဒါန်းခြင်း မရှိဘူးတဲ့၊ ဘာကုသိုလ်မှ ပြုလုပ်သွားခြင်းလည်း ရရှိဘူးတဲ့၊ သူ့ပစ္စည်းတွေ တယ်တာစွဲလမ်းမှုကြောင့် သူနေထိုင် သွားတဲ့ ကျောင်း တိုက်တာထဲက မထွက်နိုင်၊ မကျတ်နိုင်ဖြစ်နေ ရှာတာ နေမှာ’ ဟူ၍လည်း ကရုဏာသံ နှောသလိုလို ကဲ့ရဲ့ ပြစ်တင်သံလိုလိုနှင့်ဝေဖန်သံတွေကလည်း လူတွေ ပါးစပ်ကရော ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တွေ၏ နှုတ်ကရော အတောမသတ်အောင် ပြောဆို ကျန်နေရစ် ကြသေးသည် ဆို၏။

ကံမဖန် လူကဖန်သည်

ရှေးခေတ် စာပေ ကျမ်းဂန်တတ် ဆရာတော် ကြီးများက မိန့်ကြားလေ့ရှိခဲ့ကြသော ဩဝါဒ စကားများတွင်(ကံမဖန်) ဟူသော စကားထူး မှတ်သားခဲ့ရဖူး၏။ ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ထူးခြား

လျှင် “ကံကြောင့်လော၊ လူကစေတနာ မဖြောင့်သောကြောင့်လော” ဟူသည်ကို ရှာဖွေလေ့လာကြရမယ်ဟူ၍ အမိန့်ရှိတတ်ကြသည်။

‘မကျွတ်ဘူး’ ဟူ၍ပြောဆိုနေကြသော အဆိုပါဆရာတော်သည် ရှေးတစ်ချိန်က ဤအရှင် ရန်ကုန်မြို့၌ နေခဲ့စဉ်အခါ (အာမိ သသမ္ဘောဂ) ဆက်ဆံ၍ ဆွမ်းလက်ဆုံစား၍ ရင်းနှီးသော ဘုန်းကြီးချင်း မိတ်ဆွေ ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ ထို့ကြောင့် အထူးစိတ်ဝင်စား နေမိသည်။

တူတော်မောင် ကိုသန်းအောင်

တစ်ဖန် ထို ၁၃၃၄-ခုနှစ် နွေရာသီနောက်ပိုင်းတွင် ဤအရှင် အမြဲ နေထိုင်ရာ မြောက်ပိုင်း ချင်းတောင်၊ ဖလမ်းမြို့နယ် မြို့တောင်ဘက် (၈)မိုင်ကွာ လုံရန်း ဂေါ်ရခါးရွာ အနီးပေ(၇၀၀၀)ကျော်မြင့်သော တောင်ကြီးပေါ်တောအုပ်အတွင်း၌ တည်ထားသော တောရကျောင်းငယ်သို့ လူ ဒကာ ဧည့်သည်တစ်ဦး ရောက်လာ ပြန်၏။ သူကား ဆွေမျိုး၊ ငယ်တပည့် တူတော်မောင် ရန်ကုန်မှလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤအရှင်ကို ကျေးဇူးဆပ်ရန် အလုပ်အကျွေးပြုလို၍ ရန်ကုန်မြို့ (၆)မိုင် မာလကာခြံ (၁၀)ရပ်ကွက်၊ ဓမ္မာရုံလမ်း အမှတ် (၅၈၄) အောင်မြန်မာ စက်မှုလက်မှု ကိုယ်ပိုင်အလုပ်ရုံဖွင့်၍ ကိုယ်တိုင် လုပ်ကိုင်နေသူ အနောက်ဂျာမနီ ဆောက်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီ၏ လက်ထောက် အင်ဂျင်နီယာဟောင်း ငယ်တပည့်ရင်း ကိုသန်း

အောင် ဖြစ်သည်။ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုစု လုပ်ကျွေး၍ ဤအရှင်
ထံပါး တောရကျောင်းကလေး၌ တစ်လကြာ နေထိုင်သွားစဉ်
စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ကောင်းသော ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီး များ၏
သတင်းစကား ထူးခြားချက်များကို ထပ်ဆင့်၍ ကြားရပြန်၏။

မြို့တော်ကြီးအတွင်း၌ နာမည်ကျော်ကြား ဘုန်းကံကြီးမား
သော ဤအရှင်နှင့် စစ်ကြီးခေတ် ကာလအတွင်းဆီက ရင်းနှီး
သော မိတ်ဆွေကြီး ဓမ္မကထိက ရံခါလုပ်သော ဆရာတော်
တစ်ပါးသည် မွေးနေ့ပွဲကြီးတစ်ခု၌ ရဟန်းရှင်လူ ပရိသတ်
အလယ်တွင် တရားဟောပြောရန် သီလပေးနေစဉ်တရားပလ္လင်
ပေါ်၌ ရုတ်တရက် ပျံလွန်သွားကြောင်း အစချီသည်။ ဆက်
လက်၍ အလားတူစွာ နာမည်ကျော်ကြား ဘုန်းကံကြီးမား
လှသည့် ဆရာတော်အချို့ (ဘွဲ့အမည်ပါ ပြော၏) မကြာမီ
နှစ်တွင် ပျံလွန်သွားကြကြောင်း၊ ပျံလွန်သွားပြီးနောက်ဆက်တွဲ
သတင်း ဖြစ်နေရန်ကြသည်မှာ မကျွတ်ရှာကြ ဘူးတဲ့။ ဘယ်
နေရာ၌ ကိုယ်ထင်ပြုနေတတ်ကြောင်း၊ ရုပ်ပုံမပြ စကားပြော၍
ကြားရကြောင်း၊ ပြိတ္တာဖြစ်နေကြောင်း၊ ဘီလူး ဖြစ်နေကြောင်း
ရင်းနှီးသော ငယ်ပေါင်း ဘုန်းကြီးတစ်ပါးက သနား၍ သပိတ်
သွတ်ပြီး အမျှ ဝေပေးမယ် ပြောသော အခါ မရ ပေဘူး။
ငါမကျွတ်နိုင်သေးဘူးဟူ၍ ပြန်လည်ပြောဆိုကြောင်း စသည်
သူ ကြားသိခဲ့ရသမျှ အရပ်စကားသံ အကုန်အလင်တွေ ပါဝင်၏။
အဆိုပါ သတင်းထူးများကို အကြောင် ပြု၍ ရေးနေဆဲခရီး
သွား ဆောင်းပါးကို ခေတ္တရပ်တန့်ပြီး ကြားဖြတ်ဆောင်းပါး

ရေးလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤကား ဤစာမှ ရေးရခြင်း အကြောင်းတည်း။

ပုံနှင့်ပြန်အထူး

ပုံ-သည် ငှက်ပုံ၊ ကောင်းကင်ပုံ၊ စွန်ပုံကို ပြောသည်။
ပြန်-သည် ဌာနေပြန်၊ နေရင်းရပ်မြေဒေသပြန်ကို ပြောသည်။
(ဝေါဟာရ)သတ်ပုံဖြစ်၏။

ဘုန်းကြီးတစ်ပါး အသက်ဝိညာဉ် ချုပ်သွားပြီး နောက် အကြောင်းအရာ စာပေရေးကြရာတွင် သတ်ပုံနှစ်မျိုး ရှိသည်။ ကြိုက်ရာယူနိုင်ကြသည်။ လူအချို့က အထက်ဘုံ ကောင်းကင် သို့ ပျံတက်သွားတယ် ဟူသော ဝေါဟာရစကား ထောက်၍ ပစောက်ကို(ယ)ပင့် သေးသေးတင်နှင့် ပျံလွန်သည်။ ပျံလွန် သွားပြီ၊ ပျံလွန်သွားပြီ၊ ပျံတော်မူသည်၊ ဘုန်းကြီးပျံပဲ့ဟု ရေးကြ၏။

လူအချို့က သူတော်ကောင်း များသည် ဗြဟ္မာ့ဘုံမှ ကျ ရောက် လာကြသူ အများရှိတတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် လူ့ဘုံ လူ့ဘဝ ခေတ္တ ရောက်လာ ခိုက်တွင် အိမ်ထောင် သားငယ် မပြုလိုကြ၍ သူတော်ကောင်း ရဟန်းဘဝဖြင့် တစ်သက်လုံး ပျော်မွေ့ နေထိုင်သွားပြီး တစ်ဘဝဆုံးလျှင် သူတို့လာခဲ့ကြ သော အထက်ဗြဟ္မာ့ဘုံသို့ ပြန်လည်၍ကြသွားကြသည်ဟူသော ဝေါဟာရစကားထောက်၍ (ပ-စောက်၊ ရ-ရစ်၊ န-သတ်) နှင့် ပြန်လည်သည်၊ ပြန်တော်မူသည်ဟူ၍ ရေးသားခြင်း ပြုကြ၏။ ဤအရှင်သည် ဒုတိယနည်းကိုကြိုက်၍ 'ပြန်' နှင့် ရေးရိုးပြုသည်။

ဘုန်းကြီးအိုကြီးတစ်ပါး၏ သတင်းထုံး

ဤအရှင်သည် မြန်မာ ပြည်မဘက် ရွှေဘို-ဒီပဲယင်းနယ် အတွင်းသို့ လွန်ခဲ့သော ၁၃၃၂-ခုနှစ် ဆောင်းရာသီ အချိန်တွင် ရှောင်လွှဲမရသော ဇာတိရွာမှ ဘုန်းကြီးပျံ ဈာပနပွဲကို တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ပေးရန် ကိစ္စကြောင့် ခရီးထွက်သွားရသည်။ ရပ်ရွာသို့မရောက်သည်မှာ ကြာလှပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ဘုန်းကြီး ကျောင်းကြီးပေါ်တွင် မိမိရှေ့၌ လာရောက် ရှိခိုးကန်တော့ကြ၊ နှုတ်ဆက်ကြသော ဆွေမျိုးသားချင်း တွေကို ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဟူ၍ ရုတ်တရက်မှာ တစ်ယောက်မျှ ခဲ့ခြားမသိတော့ပါ။

ဤအရှင် ငွေတွင်းကုန်းရွာသို့ ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်ကြောင်း သတင်း ကြားသိကြလျှင် ထိုရွာ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ရှိကြသော ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးအများ လာရောက်၍ တွေ့ဆုံနှုတ်ဆက်ကြသည်။ ထိုနယ်သုံး ပြောရိုး စကားဖြင့် လာရောက်ဖူးတွေ့ကန်တော့ကြသည်။ သတိထားကြည့်မိရာ ထိုနယ်၌ ထိုအချိန်က ကျောင်းထိုင် ဘုန်းကြီးအားလုံး သက်ရှယ်ကြီး တစ်ပါးမျှ မရှိကြပုံ တွေ့မြင်ရ၏။

ကြွရောက်လာကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များတွင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအချို့က အချိန်ကြာကြာထိုင်၍ စကား ဆွေးနွေးလို့ကြသဖြင့် သူတို့ ဆန္ဒလိုက်လျောရ၏။ အချို့ပုဂ္ဂိုလ်များက ဖူးတွေ့ကန်တော့ပြီး ထပြန် သွားကြသော်လည်း ကျောင်းချင်း မဝေးသောကြောင့် မကြာမကြာ လာ၍ စကား ဆွေးနွေး နေတတ်သူ

တို့လည်း ရှိကြသည်။ နှစ်ပေါင်း ကြာမြင့်ပြီးခါမှ တစ်ကြိမ် တစ်ခါမျှသာ ကြုံကြိုက်၍ တွေ့ခွင့် ရကြသောကြောင့် ဟူ၍ လျှောက်ကြသည်။

တစ်နေ့တွင် အဆိုပါ ကျောင်းထိုင် ဘုန်းကြီး များနှင့် စကားဦးသန်းရာ ကြောင်းရာထွေထွေ စကားလက်ဆုံကျရာမှ သတင်းထူးတစ်ခု လျှောက်သွားကြ၍ ကြားလိုက် ရသည်။ သတင်းမှာ မကြာသေးမီနှစ်အတွင်းက ငယ်ဖြူဘုန်းကြီးအိုကြီး တစ်ပါး ပျံလွန်သွားရှာပုံဖြစ်သည်။ သက်ရွယ်တော် ကြီး၍ အိုမင်းကာမှ သူ၏ဇာတိရပ်မြေဖြစ်သော (သူတို့ကျောင်းအနီး ရွာတစ်ရွာ)သို့ ပြန်လည်ကြွရောက်လာပြီး ပျံလွန်သွားကြောင်း ဖြစ်၏။ ဤမျှသည် သတင်းထူး မဟုတ်ပါ။ အဆိုပါဆရာတော် အိုကြီးသည် စစ်ကိုင်းမြို့အနီး တောကျေးလက်ရွာ၌ နှစ်ပေါင်း အချိန်ကြာကြာ သီတင်းသုံး နေထိုင်ခဲ့ရာတွင် နာမည် ထင်ရှား၍ ရပ်တစ်ပါး၌အကျိုးပေးသော ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ကြီး တစ်ပါး ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပါမည်။

သေချိန်ပိုင်ပိုင် သိရေထင့်

အလွန်ကြီး အိုမင်းချိန် ရောက်သော အခါ “ငါသေချိန် နီးပြီ” ဟူ၍ နှုတ်မြက်ပြောဆိုကာသူ၏ရုပ်ခန္ဓာနှင့် သူ၏အသက် အပိုင်းအခြားကို ပိုင်နိုင်စွာ သိမြင်နေပြီးကဲ့သို့ သူသီတင်းသုံး နေထိုင်သော ကျောင်း တိုက်တာကို ထိုရုပ်ရွာအားအပြီးအပိုင် အားလုံးလွှဲအပ်ထားခဲ့ပြီးမှ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထိုကျောင်းမှ

ထွက်ခွာ လာခဲ့သည်။ အရာခပ်သိမ်းကို သတိ မလစ်စေဘဲ ရှင်းလင်း ပြတ်သားစွာ သက်ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်များကို စွန့်ချပေးအပ်၍ လူဒါန်း ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ လက်ရှိ အာဝါသ သံယောဇဉ်ကို စိတ်ရှင်းရှင်း အာလယ ဖြတ်ပြီးလျှင် သူ၏ မွေးရပ်မြေ ဇာတိရွာသို့ ပြန်ကြွလာခဲ့သည်။ ဇာတိရွာရောက်၍ တစ်မိုးတစ်ဝါအနားယူခြင်းကဲ့သို့ နေထိုင်ပြီးကာမှ ဘုန်းကြီးကျောင်း မပုတ်ဘဲ သူ၏နမအရင်း နေအိမ်၌ခေတ္တနေထိုင်ရင်း ပျံ့လွန်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ကြွေးဟူသမျှ ဘာကြွေးမှ မရှိစေရ

ထိုဆရာတော်အိုကြီး၏ စိတ်ထားပုံ ထားနည်းသည် “ကြွေးဟူသမျှ ဘာကြွေးမျှ မကျန်ရစ်စေရ၊ ငါ၏ ဘဝတာ အတွင်း ကိုယ်ပိုင်ကံတရားကို သန့်ရှင်း စေပြီးမှ လက်ရှိဘဝကို အဆုံးသတ် သွားမယ်” ဟူ၍ စိတ်ဆန္ဒက ပိုင်ပိုင် ဆုံးဖြတ်ထားဟန် တူ၏။ ကောင်းသော ကြံရွယ်ချက်နှင့် ကောင်းသောကြံတင် ပြင်ဆင်ချက်များဖြစ်၍ ချီးကျူးထိုက်ပါသည်။ အတုယူစရာ လည်း ကောင်း၏။ ဤအကြောင်း သည်လည်း သတင်းထူး မဟုတ်သေးပါ။

ထူးသည်ကား သူ့ကိုယ်သူ ‘ယနေ့’ သို့မဟုတ် ‘နက်ဖြန်’ တွင် ပျံ့လွန်တော့မည်ဟူ၍ ပိုင်စွာ သိထားပြီးသောအခါ ပျံ့လွန် ကာနီးဆဲဆဲတွင်သတ်ကောင်းစွာ ရနေ သေးသော အချိန်ပိုင်း အတွင်း၌ ပရိသုဒ္ဓ ပြုသွားကြောင်း (သိက္ခာချသွားကြောင်း)

ဟူသော သတင်းဖြစ်၏။ ပွင့်လင်းစွာ ဖော်ပြပါမည်။ ထို ဆရာတော်ကြီးဘွဲ့ (ဦးမာလာ) ဖြစ်၍ သူ၏ဇာတိရွာသည် (ရွာ သစ်ရွာကြီး) ဖြစ်သည်။

ပျံလွန်ခါနီး သိက္ခာချသောအလေ့အထ

ရှေးအခါဆီက မြန်မာပြည်တွင် ရွှေကျင်ဂိုဏ်း သုဓမ္မာ ဂိုဏ်းဟူ၍ ထင်ရှားစွာ သံဃာတော်များ၏ ဂိုဏ်းကြီး ၂ ဂိုဏ်း ရှိခဲ့ရာတွင် တစ်ခုသောဂိုဏ်းမှ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအချို့တို့သည် ပျံ လွန်ခါနီးတွင် သိက္ခာ ချပြီးမှ ဝိညာဉ်ချုပ် သွားစေလေ့ ရှိကြသော ထုံးတမ်းစဉ်လာတစ်ခု သံဃာလောက၌ ထင်ရှား ရှိခဲ့ကြဖူးကြောင်း ပြောစဉ်ရှိလေသည်။

မြန်မာပြည်တွင်ထင်ရှားသော အဆိုပါသံဃာဂိုဏ်းကြီး ၂ ခု ရှိရာတွင်တစ်ခုသောဂိုဏ်းကြီး၏ ဦးဆောင်နာယကဖြစ်ကြသော ဆရာတော်ကြီး အချို့သည် ပျံလွန်ခါနီးဆဲတွင် ပရိသုဒ္ဓ ပြုသွားလေ့ရှိကြကြောင်း၊ ထိုထို ဆရာတော်တို့ ပျံလွန်သွားပြီး နောက် ထေရုပ္ပတ္တိများကို ဤအရှင် ရှေးတစ်ချို့ စာသင်သား ဘဝ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး၌ နေခဲ့စဉ်က ဖတ်ခဲ့ရဖူး၏။ အဆိုပါ သိက္ခာချသွားကြသော ဓလေ့ထုံးတမ်းရှိခဲ့ကြပုံကို ပွင့်လင်းစွာ ရေးသားပါသည်။

ထုံးတမ်းစဉ်လာဆိုတာ

အလေ့အထထုံးစံနှင့် ထုံးတမ်းစဉ်လာ ဟူသည်မှာ သံဃာ အများ၏ ဂိုဏ်းဂဏတစ်ခုခုမှ လေးစားခြင်း၊ အားထားခြင်း၊

မို့ခိုခြင်းခံယူရသော စာပေကျမ်းဂန်တတ်လည်း ဖြစ်သော ထို
ဂိုဏ်း၏ ဥသျှောင် ဂိုဏ်းချုပ် နာယက ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါး
ပါးက ရှေးဦးစွာ စတင် ပြုလုပ် သွားသောကြောင့် ဖြစ်ရ
သည်။

သုတို့ဆရာပြုလုပ်သွားပုံကို တပည့်စဉ်ဆက်က အတုလိုက်၍
လက်ခံနည်းယူကာ ဆက်လက် ကျင့်သုံးလာကြခြင်း ဖြစ်သည်။
သုတို့ထက်ကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါးပါးနည်းကို နောက်ဆက်
တွဲ တပည့်စဉ်ဆက် ပုဂ္ဂိုလ်အချို့ကပါ နည်းတူ ပြုလုပ်သွား
နေကြလျှင် ထုံးတမ်းစဉ်လာဖြစ်လာရသည်။ ထုံးစံထုံးတမ်းကို
မဖျက်သိမ်းကြလျှင် ထုံးတမ်းမူသေတစ်ရပ်ကဲ့သို့ ရပ်တည်ကာ
ကျန်ရစ်နေမြဲဖြစ်သည်။

မြန်မာပြည်တွင် သက်ဦးဆံပိုင် ဘုရင်တို့ ခေတ်မှသည်
မင်းအဆက်ဆက် ခေတ်အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲလာခဲ့သော်လည်း
အဆိုပါ ထုံးတမ်းလမ်းစဉ်ကို ယခုခေတ်တိုင်အောင် နှစ်သက်
နေကြသော ပုဂ္ဂိုလ်အချို့ရှိကြသေး၏။ နှစ်သက်နေကြသော
ပုဂ္ဂိုလ်ကိုက 'ဘဝကူးစင်ကြယ်သော နည်း' ဟူ၍ ယုံကြည်ကာ
မစွန့်လိုကြ၊ လွယ်လွယ်ပင် အတုလိုက်နေကြဆဲ ရှိကြောင်း
သိရသည်။

အပါယ်လားမှကြောက်၍တဲ၊

ယုံကြည်လိုက်နာနေကြခြင်း၏ အကြောင်းမှာ (သာပတ္တိ
ကေန တိက္ခဝေနိရိယံ ဝါ တိရစ္ဆာနယောနိံ ဝါ) ဟူသော

ပါဠိဒေသနာ စကားအပိုဒ်ကို အထောက်အထား ပြုကြခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ငါသေလွန်ပြီးနောက် တမလွန်ဘဝ၌ မတော်တဆအပါယ်၊ ဘုံသို့ကျရောက် သွားလေမည်လော’ ဟူ၍ အဟွေးအဆလွန်ကာ ကြောက်တော် မူကြသောကြောင့် ရှောင်တိမ်း ကြခြင်းဖြစ် သည်။ ရှောင်တိမ်းနိုင်ရန်အတွက် အားထုတ်ကာ အသွင် ပြောင်းခြင်းဖြစ်သည်။ အဓိပ္ပာယ် လိုရင်းအချုပ်မှာ (အာသန္ဓကံ စင်ကြယ်အောင်) ဖန်တီးယူခြင်းဖြစ်သည်။

မှတ်ချက်။ ။ အထက်ပါ (သပတ္တိကေန ဘိက္ခဝေ နိရိယံ ဝါ တိရစ္ဆာနယောနိံ ဝါ) ဟူသော ပါဠိကို မည်သည့်ပါဠိတော် အဋ္ဌကထာ ဌီကာ၌ပါရှိ ကြောင်း စာအုပ် အစုံရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်များက ရှာဖွေကြည့်ရှုလေ့လာတော် မူကြပါ။

ဤအရှင် ရေးခဲ့ သည်မှာ မန္တလေး မြို့၌ နေခဲ့စဉ်က ရေးကူးယူခဲ့သောမှတ်တမ်းစာအုပ် တွင် တွေ့ရှိချက်ကို ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်သည်။ မိမိ ထံ၌ ပါဠိတော်စာအုပ် မရှိသောကြောင့် ဖြစ် ပါသည်။

အရေးကြီးသော အာသန္ဓကံ

‘လူ့ဘဝတွင် ဘာအရေးကြီးသလဲ’ ဟူ၍ မေးလျှင် “အာ သန္ဓကံ အရေးကြီးတယ်” ဟူ၍ ဖြေကြား ရပေလိမ့်မည်။

အာသန္ဓကံသည် သေခါနီးကာလ၌အဖန်တလဲလဲ အောက်မေ့အပ်သောကံဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ‘သေခါနီးကာလ၌ ပြုလုပ်အပ်သောကံဖြစ်သည်’ ဟူ၍ မှတ်ပါ။ ဤစကား လိုရင်း ဖြစ်သည်။

မိမိ၏ တစ်ဘဝတာ အတွင်း အကောင်းဘက် ဖြစ်စေ၊ အဆိုးဘက်ဖြစ်စေ၊ လက်ရှိဘဝ၏ နောက်ဆုံး ခရီးဆက် ဖြစ်၍ အလွန်အရေးကြီး၏။ ကောင်းရာဘဝသို့သော် လည်းကောင်း၊ မကောင်းရာ ဘုံသို့သော်လည်းကောင်း တစ်ချက် တိမ်းလိုက်လျှင် စိတ်အာရုံ တစ်ခဏ ညွတ်ခါမျှနှင့် တမလွန် ဘဝသို့ တစ်ဆက်တည်း ကူးရောက် သွားနိုင်သည်။

မြေဖြစ်သွားရသော မင်းကြီး

ကျမ်းဂန်အမြတ်စွန်း ပြောရိုးဆိုစဉ် စကားအရ ပြောရလျှင် သာသနာဝင် နောက်ပိုင်းတွင် ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ များစွာ ပြုခဲ့ပြီးသော သီရိဓမ္မာသောက မင်းကြီးသည် သမိုင်းဝင် ကောင်းမှုရှင် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီး ဖြစ်ပါလျက် (စပါးကြီးမြေ) ဖြစ်သွားရရှာသည် ဆို၏။ ထိုပြောစဉ်စကား မှန်ခဲ့လျှင် သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီး၏ အပါယ်ဘဝ လားရောက်ရ ပုံမျိုးကို ထောက်ဆ၍ ကြောက်နိုင်ကြပေမည်။

ထိုမင်းကြီးသည် သေခါနီး ကာလ၌ ညောင်စောင်း ၌ လျောင်းနေစဉ် အရှင်မြတ်ဘစ်ပါး ကြွရောက်လာသည်ကိုမြင်၍ တစ်စုံတစ်ရာ ပေးလှူလိုသောကြောင့် “တစ်ကိုတစ်ရာ အလွယ်

ရှိရာ ယူခဲ့ပါ” ဟု တောင်းဆိုသောအခါ ဘဏ္ဍာစိုးက ဘဏ္ဍာ
တိုက်တွေ့ မိတ်ထားပြီးပြီဟု လျှောက်ဆို၏။ ထိုစကားကိုကြား
ရလျှင် စိတ်မကြည်မလင် ဖြစ်သွားရရှာသည်။ ယင်းသို့ စိတ်
မကြည်မလင်ဖြစ်သွားရရှာသော အာသန္ဓကံ လက်ချက်ကြောင့်
ကောင်းရာဘဝ မရောက်ဘဲ စပါးကြီးမြေ ဖြစ်သွားရရှာခြင်း
ဖြစ်တယ်” ဟူ၍ ဆရာတော် စဉ်ဆက်တို့က မိန့်ဆိုချက် စကားကို
နာကြား မှတ်သားရဖူး၏။

တစ်ဖန် အပြန်အားဖြင့် ဝတ္ထုကောင်းရှာကြည့်လျှင် ဘဝ
နောက်ဆုံး အာသန္ဓကံ ပြုမူချက် စိတ်ကူးဉာဏ်စီစဉ်ပုံ ပြုလုပ်ပုံ
ကောင်း၍ အခိုက်အတန့်မျှ ပြုလုပ်သော ကောင်းမှု အစွမ်း
ကြောင့် သုဂတိဘုံဘဝသို့ ရောက်သွားရသောအင်္ဂုတ္တိရှိ ကျမ်း
လာ အရှင် ဖဂ္ဂုဏမဏေရ်၏ ဝတ္ထုကို သိရသောအခါ အား
ကျဖို့ ကောင်း၏။

ထိုနည်းအတူ သီဟိုဠ်ကျွန်းမှ အရှင်သောဏ ရဟန်း၏ဖခင်
တောမုဆိုးဝတ္ထုသည် တစ်ဘဝလုံး တောမုဆိုး လုပ်နေခဲ့ရာ
သားရဟန်းက တရားဟော၍ မရပါ။ နောက်ဆုံး သေခါနီး
တွင် သူ၏ ပါဏာတိပါတကံ ကြောင့် ငရဲကျရောက်ဖို့ ဂတိ
နိမိတ်တွေ့ ထင်မြင်လာ၍ ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်ပြီး
သားကို ကူညီပေးရန် တောင်းဆိုသောအခါ သားရဟန်းက
စာပေကျမ်းဂန်တတ်၍ သိမြင်၏။ တောပန်းတောင်ပန်းတွေကို
ကျောင်းသားကိုရင်မျှားအား ရှာဖွေ ယူဆောင်စေ၍ ဘုရား
ရှေ့၌ လှပစွာ ပြင်ဆင်ပြီးလျှင် “ဒကာကြီး ဒီမှာကြည့်၊

အဲဒါတွေ ဒကာကြီးအတွက် လူဒါနိုးတဲ့ကုသိုလ်တွေ ဖြစ်တယ်။
ဝမ်းမြောက်ပါ။ စိတ်ကြည်လင်ပါ။” ဟူ၍သားသူတော်ကောင်း
၏ တစ်ဏှပွဲတ္တိဉာဏ် သုံး၍ ကုသိုလ် အာသန္နကံ ဖြစ်အောင်
ပြောင်းပေးလိုက်ရာ တာဝတိံသာ နတ်ဘုံသို့ ရောက်သွား
လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူတော်ကောင်း တရားကို ကြားနာရဖန်
များထား၍ ပညာရှိ အသိအမြင်ဖြင့် ပြုပြင် ပေးတတ်ကြလျှင်
ငရဲသို့ ကျရောက်သွားတော့မည့်ဆဲဆဲ တစ်ဘဝလုံး အကုသိုလ်
ကပ်နေခဲ့သော တောမုဆိုးကြီးကို လမ်းပြောင်းကာ နတ်ဘုံသို့
ပို့ပေးနိုင်အောင် စွမ်းဆောင် နိုင်ကြောင်းကို နားလည်ကြ
ရာသည်။

အထက် အဆိုပါဝတ္ထု ၂ခု ကဲ့သို့ ကျမ်းဂန် များတွင်
သာဓကပေါင်းများစွာရှိသည်။ ကောင်းသော နည်းလမ်းသည်
လူ့လောက၌ ရဟန်းရှင်လူအားလုံးအတွက် အတုယူ လိုက်နာ
တတ်ကြရန် နည်းပေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သေခါနီးတွင် စိတ်အာရုံပြုမှားလျှင်

သေခါနီးကာလ၌ အာသန္နကံ အတွက် စိတ်က အာရုံပြု
မှားသောကြောင့်ဖြစ်စေ၊ မကောင်းမှုဖြစ်ရပ် တွေ့ကြုံဖူးသော
ကြောင်းရာတွေကို စိတ်အာရုံ ဝင်စားခြင်းမှားနေသောကြောင့်
ဖြစ်စေ ဒုက္ခတိသုံဘဝသို့ လားရောက် သွားကြ ရသော ဝတ္ထု
သာဓကတွေ ရှေးအတိတ်ခေတ်၌လည်း များစွာရှိခဲ့ဖူး၏။ ယခု

ပစ္စုပ္ပန် ခေက်ကာလ၌လည်း များစွာ ရှိနေဆဲဖြစ်၏။ ရှာဖွေလေ့လာကြည့်မိလျှင် မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားစွာရှိနေကြောင်း သိကြရပေမည်။

သင်္ကန်းစွဲ၍ သန်းဖြစ်ရပုံ

ငါတို့ ဂေါတမဘုရားရှင်လက်ထက်တော်တွင် နှစ်မက ရက်လုပ် လှူထားသော မဝတ်ရုံရသေးသည့် သင်္ကန်းကို စိတ်အာရုံစွဲလမ်းခြင်း ဖြစ်နေဆဲအချိန် ရုတ်တရက် ဝိညာဉ်ချုပ်သွားသောကြောင့် ရဟန်းငယ် အရှင်တိဿသည် ထိုသင်္ကန်းခေါက်ပေါ်၌ ခေတ္တ အဝတ်သန်း ဖြစ်သွားရပုံဝတ္ထုသည် ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကြောင့်မဟုတ်ပါ။ အာပတ်ကြောင့်လည်း မဟုတ်ပါ။ သေခါနီး အာရုံစွဲ အာသန္နကံကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုနည်းအတူ ကဿပ မြတ်စွာဘုရားရှင် လက်ထက်တော်အခါက တောရကျောင်း၌ ပျော်မေ့ နေပြီးသော ရဟန်းတစ်ပါးသည် စုံတေခါနီးဆဲဆဲတွင် တစ်ချိန်က မတော်တစ်ဆ ထိခိုက်၍ ကျိုးပဲ သွားသော ပိန်းပင်ငယ်ကို သံသယဝင်ပြီး ထပ်ပြန်တလဲလဲ အာရုံ၌ထင်ကာ စိတ်အာရုံနှလုံးသွင်း မကြည်မလင် ဖြစ်နေမိသည်။ ထိုစိတ်အာရုံ မကြည်လင်ခြင်းနှလုံးသွင်းမှားမှု အာသန္နကံကြောင့် ဝိညာဉ်ချုပ်သွားလျှင် ဂင်္ဂါမြစ်အတွင်း၌ ‘ရေကပတ္တနဂါးကြီး’ ဖြစ်သွားရရှာသော တောရမထောရ်ကြီး ဝတ္ထုသည် ထင်ရှားလျက်ရှိ၏။ အကြောင်းကား ‘အာသန္နကံ’ အာရုံပိုင်းအချိန် စိတ် မကြည်လင်မှုကြောင့် ဖြစ်ရသည်။

အရှင်တိဿနှင့် တောရမထေရ်

အဆိုပါ ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ် ၂ ပါး တိရစ္ဆာန် ဖြစ်သွားရပုံကို တိုတိုရှင်းရှင်းပြမည်။ အာသန္ဓကံအချိန်ပိုင်း သင်္ကန်း၌စွဲလမ်း စိတ် ဝင်နေမှုကြောင့် အခိုက်အတန့် (သန်း) ဖြစ်သွားရရှာသော သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်အတွင်းမှ အရှင်တိဿ ရဟန်းငယ်သည် အကျင့် သီလနှင့် ပြည့်စုံ၏။ အနေအထိုင် ရိုးသားစွာနေထိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၏။ အာပတ်ကြောင့် တိရစ္ဆာန် ဖြစ်သွားရခြင်း မဟုတ်ပါ။

ကဿပမြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်အခါက(ဧရကပတ္တ) နဂါးကြီး ဖြစ်သွားရရှာသော တောရ မထေရ်ကြီးသည် သက်တော် နှစ်သောင်းကြာသော ကာလပတ်လုံး တစ်ပါးတည်း တောရဆောက်တည်၍ အကျင့်သီလနှင့်ပြည့်စုံစွာ သီတင်းသုံးနေသော ပုဂ္ဂိုလ်မွန် ဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းပုဂ္ဂိုလ် ၂ ပါး သည် အာသန္ဓကံ အကောင်းယူရမည့် အချိန်ပိုင်းအတွင်း (အယောနိသော မနသိကာရ) စိတ်အာရုံက မသင့်တင့်သော အာရုံတစ်ချက် နှလုံးသွင်း တိမ်းမှားသွားမှုကြောင့် ဒုဂ္ဂတိဘုံဘဝသို့ ရောက်ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။

ရဟန်းကောင်းပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တို့ ကြောက်စိတ်

မြန်မာပြည် ရဟန်း သံဃာ လောကတွင် သာသနာဝင် တလျှောက်ဟု ဆို၍ ရမည်လောမသိ၊ အာပတ်နှင့်တကွ စုတေလျှင် ငရဲသို့လည်းကောင်း၊ တိရစ္ဆာန်ဘဝနှင့် ပြိတ္တာဘဝများသို့

လည်းကောင်း ဖြစ်သွားနိုင်သည် ဟူသော အထက် အဆိုပါ စကားရပ်ကိုထောက်၍ ကြောက်လေ့ရှိကြသည်။ ကြောက်စိတ် ဝင်ကြသည်။

ကြောက်စိတ်ဝင်ကြသော အစဉ်အလာကြောင့် ပင်လျှင် ‘အာပတ်ဖြင့်တစ်စုံတစ်ရာ ကုက္ကုစ္စ သံသယ မရှိစေရအောင် စိတ်ရှင်းရှင်းထားပြီး မျက်မှောက်ဘဝကို အဆုံးသတ်သွား တော့မယ်’ ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် အထက် ဖော်ပြပါ ငယ်ဖြူဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးက ယနေ့ သူ့လက်ရှိ ရုပ်ခန္ဓာ စွန့်တော့မည်ဟု ပိုင်စွာ သိထား ပြီးသောအခါ ပျံလွန်ခါနီး ကာလ၌ ပရိသုဒ္ဓပြု၍ စုတေစိတ်ချုပ်စေခြင်း ဖြစ်ရှာပေလိမ့် မည်။

ဤနည်းဤပုံ ရှေးခေတ်မှ စတင်ခဲ့ကြသော ဓလေ့ထုံးစံ သည် ရဟန်းသံဃာတော်အားလုံးနှင့်ဆက်စပ်နေသောကြောင့် အရေးကြီး၏။ မှန်သောနည်း ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မှားသော နည်း ဟူ၍လည်းကောင်း ရဟန်းတို့လောကတွင် အချင်းချင်း ဝေဖန်ပြောဆိုခြင်း၊ အပြန်အလှန် ဆွေးနွေးခြင်း ရှိခဲ့ကြ၏။ အတိအကျ ပုံသေ ဆုံးဖြတ်ချက် မရကြဘဲ မြန်မာပြည်သာသနာ လောကဘလျှောက် အစဉ်တစိုက်ကြီး ဖြတ်သန်း လာခဲ့ကြပြီး ဖြစ်သည်။ နောင်အခါလည်း ဝေဖန်နေကြရပေဦးမည်။ အတု ယူသင့်တယ် မယူသင့်ဘူး ဟူသော အဖြေမှန်ကို ရှာရန် လိုအပ် နေပေသည်။

စုတေခါနီးသိက္ခာချရန်မဟုတ်

ရှာရမည့်အဖြေကား စုတေခါနီးကာလ၌ သိက္ခာချသင့် မချသင့် အတိုက် မဟုတ်ပါ။ ၎င်း၏အကြောင်းရင်း မူလဘူယ ဖြစ်သော ‘အာပတ်နှင့်တကွ စုတေလျှင် အပါယ် ပဋိသန္ဓေ အကျိုးကို မချပေးနိုင်သလော’ ဟူသော အဖြေကို ရှာကြည့် ကြရန် ဖြစ်၏။ ထိုအဖြေရှင်းလျှင် အားလုံး ရှင်း၏။ စုတေ ခါနီး ကာလ၌ တောင်မြောက် လေးပါး အတွေးခေါင်ကာ ပူပင်သောက ကြီးနေစရာမလို၊ ပူပန်သောကကြီးပြီး သိက္ခာ ချနေစရာမလိုကြောင်းပါ ရှင်းလင်း သွားပါလိမ့်မည်။

မန္တလေးရတနာပုံခေတ် ဆရာတော်ကြီးများ မိန့်ဆိုချက်

ဤအကြောင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ရှေးမန္တလေးရတနာပုံခေတ်က စာပေကျမ်းဂန်တတ် အကျော်အမော် ဆရာတော်ဘုရားကြီး များက ဆုံးဖြတ်တော် မူခဲ့ကြပြီးရှိ၏။ ထိုဆရာတော်ဘုရားကြီး များ၏ မိန့်ဆိုချက် အဆုံးအဖြတ် မှတ်တမ်းများကို (ခိုင်လုံစွာ သိရှိထားကြရန်) ဤနေရာတွင် ကိုးကား၍ ထုတ်ပြ ပါမည်။

ဤအရှင် ရဟန်းငယ်ဘဝ မန္တလေးမြို့၌ ပရိယတ္တိစာပေ သင်ယူနေခဲ့စဉ်(လေးနှစ်ကာလအတွင်း) စာအုပ်အဖြစ် ပုံနှိပ် ခြင်း မပြုရသေးသော (တိပိဋကဝိနန္ဒယ ကျမ်းများ၌လည်း မပါဝင်သော လက်ရေးမူ အဆုံးအဖြတ် မှတ်တမ်းများကို တွေ့ရ၍ ကြိုးစားပြီး ရေးကူးခဲ့ရာ ဇိနတ္ထပကာသနီ ကျမ်းစာ အုပ်ကြီး တစ်အုပ်စာလောက် ရခဲ့သည်။ ၎င်းစာမူ များကို ရေးကူးပြီး စုပေါင်း၍ သားရေအုပ် ချုပ်ယူလာခဲ့သည်။

အာပတ်လွတ်သူ ဘုရားနှင့် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ၂ပါးသာ

နာမည်ကျော်သင်္ကဇာ ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား ပြည်မြို့မှ ဒကာတစ်ဦးက ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့ အာပတ်အသင့် မခံထိုက်ပါဘူး’ ဟူ၍ အပြစ်တင် ဝေဖန်သံနှင့် လျှောက်ဖူး၏။ ထိုအခါ ဆရာတော် ဘုရားကြီးက ပြန်လည် မိန့်ကြား ခဲ့ဖူးသည်မှာ—

“ဒွေပုဂ္ဂလာ အနာပတ္တိ” ဟူသော ပါဠိနှင့်အညီ ရဟန်းမှန်လျှင် အာပတ်သင့်ရသည်၊ မြတ်စွာဘုရားနှင့် ဘုရားငယ်ခေါ် ဆရာသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ ၂ပါးသာလျှင် ရဟန်းထက် လွန်မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ဖြစ်သောကြောင့် အာပတ် မသင့်ခြင်း ဖြစ်ကြသည်။

ကြွင်းသောပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာအလွန်ဆိုးအားဖြင့် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့ ပင်လျှင် ရံခါ အာစိတ္တက အာပတ်မျိုးတော့ သင့်ကြရသေး၏။ အာပတ် မသင့်လျှင်လည်း ရဟန်း မဟုတ်ပါ။ အသင် ဒကာမှာ ရဟန်း မဟုတ်သောကြောင့် အာပတ် မသင့်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အာပတ်သင့်သည်သာလျှင် ရဟန်း ဖြစ်သည် ဟူ၍ ပြည်မြို့မှဒကာအား မိန့်ကြားသွားဖူး၏။

အာပတ်သင့်ခဲ့သော်

မြတ်စွာဘုရားနှင့် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ဘုရားငယ်တို့မှ လွဲလျှင် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများပင် ရံခါ အာပတ်သင့်ကြရမည် ဖြစ်လေသောကြောင့် အာပတ်ကို တွေး ကြောက်နေရန် မလိုပါ။ အာပတ်တွေ သင့်ချင်သလောက် သင့်ပါစေ၊ နေချင်သလို

နေနိုင်သည်ဟူ၍ မဆိုလိုပါ။ ကာယဝိညတ်၊ ဝစီဝိညတ် စောင့်စည်း ထိန်းသိမ်းနေလျက်မှ ဆုတ်ပွား၍ ဖြစ်စေ၊ မေ့လျော့၍ဖြစ်စေ မတော်တဆ သင့်သွားခဲ့သော်ဟူ၍ ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။

အကယ်၍ သင့်ခဲ့သော်သင့်သော အာပတ်ကိုသာ မြတ်စွာဘုရားရှင်က မိန့်ဆိုညွှန်ကြားတော်မူချက်အတိုင်း ပြောပြခြင်း၊ ကုစားခြင်းပြုဖို့သာ မမေ့မလျော့ အားထုတ် ကြရပါမည်။ မန္တလေးမြို့ ဆရာတော်ကြီးများ၏ အဆုံးအဖြတ် မှတ်တမ်းမှ လက်ရေးမူအချို့ကို အောက်တွင် ဆက်လက် ဖော်ပြပါမည်။

ဒေသနာပကာသနဝိနိစ္ဆယ

ဒေသနာကြားသောအရာ၌ ‘သဉ္ဇဿာဟ၊ နိရုဿာဟ’ဟူ၍ ကြားခြင်း ၂ပါးရှိ၏။ ထို့တွင် နောင်တဖန် လွန်ကျူးအံ့ဟူ၍ အသုဒ္ဓစိတ်ဖြင့် ကြားခြင်းသည် သဉ္ဇဿာဟ ကြားခြင်းမည်၏။ နောက်တဖန် မလွန်ကျူးတော့ပါအံ့ ဟူ၍ သုဒ္ဓစိတ်ဖြင့် ကြားခြင်းသည် နိရုဿာဟ ကြားခြင်း ဖြစ်၏။

ထို ၂ပါးတွင် သဉ္ဇဿာဟ ကြားခြင်းဖြင့် ‘အာပတ်မှ မထ’ ဟူသောစကားကို ဘိက္ခုနီမတို့၏ တစ်ပါးသောအာပတ်များတို့ လည်းကောင်း၊ ရဟန်းယောကျ်ားတို့၏ အလုံးစုံသော အာပတ်များကို လည်းကောင်း၊ သာမညဋ္ဌာန၏ အစွမ်းဖြင့် မဆိုအပ်ချေ။ ထို့ကြောင့် ဝဇီရဗုဒ္ဓိ၌ ‘ပုနပိသပဇ္ဇိယာမိ’ စသည်ဖြင့်ပြ၏။ သာရတ္ထ၌လည်း ‘ဉ္ဇဿာဟေနော စိတ္တေန’

စသည်ဖြင့်ပြ၏ဟူ၍ မန္တလေးမြို့ ကျိဝန်တိုက် ဆရာတော်ဘုရား
ကြီးက မိန့်ကြား ဆုံးဖြတ်တော်မူသည်။

အာပတ် ၂ မျိုး

အာပတ်သည် ‘သစိတ္တကအာပတ်၊ အစိတ္တကအာပတ်’ဟူ၍
၂ မျိုးရှိရာတွင် သစိတ္တက အာပတ်ကို ကုစားရာမှာ ထိုထို
(ဝီတိက္ခမခဏ)၌ စောကောင်းသောဇော ၇-ကြိမ် တို့တွင်
ဒုတိယဘဝ၌ အကျိုးပေးလတ္တံ့ဖြစ်သော သတ္တမဇောစေတနာ
တည်းဟူသော ဥပပဇ္ဇဝေဒနီယ ကံကိုသာ တားမြစ်နိုင်သည်။
ကြွင်းသောကံများကို မတားနိုင်ချေဟူ၍ ဝိနယဂုဠတ္ထမှ အဆို
ရှိထား၏။

မိုင်းကိုင်ဆရာတော်ကြီး၏ အဆုံးအဖြတ်

မင်္ဂလတ္တဒီပနီကျမ်း၌လည်း အကုသိုလ်ဖြစ်သော အာပတ်က
ဖြစ်စေအပ်သောအကုသိုလ်ကံသည် ဒေသနာကံ ပြုသော်လည်း
အလျင်းပင် မကျေပျောက်ကြောင်း မိန့်ဆို ထားချက်ပါ၏။
၎င်းအယူအဆတို့ကို မန္တလေးရတနာပုံမြို့တော်၌ စာပေကျမ်း
ဂန် တတ်ကျွမ်း၍ ဝိနည်းအရ နာမည်ကျော်ကြား ထင်ရှား
လှသော မိုင်းကိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက အောက်ပါအတိုင်း
ဤသို့ ဆုံးဖြတ် မိန့်ကြားတော် မူခဲ့လေသည်။

‘အကယ်၍ ထိုဆရာတို့ ဆိုတိုင်းပင်ယူရလျှင် ဒေသနာဂါမ်၊
ဝိဇ္ဇာနဂါမ် တို့ကို မြတ်စွာဘုရား ပညတ်တော် မူခြင်းသည်
အကျိုးမရှိရာသို့ ရောက်လိမ့်မည်။’

ပညတ်ပုံကား—ရဟန်းတို့သည် တစ်စုံတစ်ခုသော အာပတ် သင့်ခဲ့၍ ဘုရားရှင်ထံမှောက် လျှောက်ကြားရာတွင် ပါစိတ် ဒုက္ခဋ္ဌစသော အာပတ်တို့တွင် ထိုက်သည့်အားလျော်စွာ ပြေငြိမ်းကြောင်းဖြစ်သော ဒေသနာဂါမ်ကို ပညတ်ခွင့်ပြုတော် မူခဲ့၏။

မည်သည့်အာပတ်ကို အကြွင်းမရှိစေလင့်ဟူ၍ သဘဝသော အနာဝသေသ နှစ်ဌာနကို စူးစမ်းပညတ်သော ဝိနည်းဒေသနာ တော် မည်သည် တစ်စုံတစ်ခုသော ပါဠိကတ္တစိမျှ မရှိပါ။ ဒေသနာဂါမ် ဖြစ်လျှင် ၎င်းဒေသနာဂါမ်အလျောက် စုဋ္ဌာ နဂါမ်ဖြစ်လျှင် စုဋ္ဌာနဂါမ်အလျောက် ကုစားစေဟူ၍ အတိ အလင်း ခွင့်ပြု ပညတ်တော်မူသော ဒေသနာ ရှိသည် ဟူ၍ မိုင်းကိုင်း ဆရာတော် ဘုရားကြီးက မိန့်ကြား ဆုံးဖြတ်တော် မူခဲ့၏။

မိမိတို့ဘာသာဆုံးဖြတ်နိုင်

အာပတ်နှင့်တကွ စုတေလျှင် လားရာဂတိ မြဲခြင်း မမြဲခြင်း နှင့် စပ်လျဉ်း၍ မန္တလေး ရတနာပုံ ခေတ်တွင် နေလိုလလို ထင်ရှားတော်မူခဲ့ကြသော ဆရာတော်ကြီး ၂ပါး တို့၏ ပြတ် သားစွာ မိန့်ကြား ဆုံးဖြတ်တော် မူခဲ့ကြပုံမှာ စိတ်ဝင်စား ဖွယ်ရာလည်း ကောင်း၏။ မှတ်သားဖွယ်ရာလည်း ကောင်း၏။ လိုက်နာဖွယ်ရာလည်း ကောင်း၏။

ထို့ကြောင့် စိတ်ထား ရှင်းရှင်းထား၍ အသိအမြင် နား ရှင်းရှင်းဖြင့် မိမိတို့ဘဝ၏ နိဂုံးကို မိမိတို့ စိတ်ကြိုက်သလိုသာ

ဆုံးဖြတ် နိုင်ကြောင်းနှင့် နည်းလမ်းကောင်း ရစေကြောင်း အတုတ်ပါ အောက်တွင် ကိုးကားဖော်ပြချက် ပါရှိပါသည်။

အာပတ်နှင့်တကွစုတေလျှင်

‘သာပတ္တိကေန ဘိက္ခဝေ နိရယံ ဝံ၊ တိရစ္ဆာနယောနိ ဝံ၊’ ဟူသော သာရတ္ထဋ္ဌိကာ စကားကို အထောက်အထားပြု၍ အာပတ်နှင့်တကွစုတေလျှင် ငါနှင့်တိရစ္ဆာန် ဤနှစ်တန် ကေန မြစ် ဟူ၍ ကျိဝန်ဆရာတော်က အယူရှိတော်မူ၏။

မိုင်းကိုင်း ဆရာတော် ဘုရားကြီးကမူ ယင်းသို့ မုချမဟုတ်ကြောင်း၊ ထိုစကားအတိုင်း ပုံသေမဟုတ်သင့်ကြောင်း အောက်ပါ အကိုးအကားတို့ဖြင့် ပိုင်နိုင် ခိုင်လုံစွာ ဆုံးဖြတ်ချက်ပေးတော် မူသွားလေသည်။

ပုဂ္ဂလပညတ် ပါဠိတော်၌ ‘ပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင် အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်သည် သေသည်၏ အခြားမဲ့၍ လားရာဂတိ အမြဲရှိသနည်း’ ဟူ၍ ပုစ္ဆာထုတ်တော် မူပြီးလျှင် ‘ပဉ္စာနန္တရိက ကံငါးပါး ထိုက်သည့် နိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ပုဂ္ဂိုလ်များ’ ဟူ၍ ဖြေကြားတော် မူထားချက် ထင်ရှားရှိနေ၏။

ပရိဝါပါဠိတော်၌လည်း ‘အဘယ်အာပတ်သည်မြဲသနည်း’ ဟူ၍ မေးခွန်းထုတ်ပြီးလျှင် ‘ပဉ္စာနန္တရိယာနိယတာ၊ သေသာ အနိယတာ’ တံ၊ ပဉ္စာနန္တရိယာ အမိကိုသတ်ခြင်း အဖကိုသတ်ခြင်း၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ကို သတ်ခြင်း၊ သက်တော်ထင်ရှားရှိသော မြတ်စွာဘုရားကို သွေးစိမ်းတည်အောင် ပြုလုပ်ခြင်း၊ သံဃာ

တော်ကို သင်းကဲ့အောင်ခွဲခြမ်းခြင်းတည်းဟူသောပ ဉာနန္ဒရိယ
ကံ ကျူးလွန် သူတို့သည်၊ နိယတာ-မြဲကုန်၏၊ သေသာ-ထို
ကံကြီးထိုက်ခြင်း အပြစ်ငါးမျိုးမှကြွင်းသော(အာပတ်) အပြစ်
တို့သည် အနိယတာ-မမြဲကုန်။

• အာပတ်ဟူသော စကားသည် လွန်ကျူးသော အပြစ်ကို
ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ဤကံကြီးငါးပါးကို ကျူးလွန်သူ အားလုံး
မည်သူမဆို လူမျိုးမရွေး ဘာသာမရွေး သေသည်၏အခြားမဲ့၌
မူ၍ အပယ်သို့ ကျရောက်ရမြဲ ဖြစ်၏။ ရှောင်လွှဲ၍ မရနိုင်
တော့ပါ။

‘ဓုဝဝိပါက - မြဲသော အကျိုးပေးရာကို စိစစ်ရာ၌လည်း
ပဉာနန္ဒရိယ ကံ၊ သမာပတ် (ဂ) ပါးနှင့် နိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ
တို့သည် မြဲ၏’ဟူ၍ ဟောကြားတော်မူချက် ရှိနေပြန်၏။ ထို့
ကြောင့် ‘အာပတ်နှင့်တကွ စုတေလျှင် အပါယ် ကျရမည်’
ဟူသော စကားသည် ပုံသေမူချမဟုတ်ကြောင်း သံသယရှင်းစွာ
နားလည် ထားကြရ၏။ ဤမျှနှင့်ပင် စိတ်ချစရာ လုံလောက်၏
ဟူ၍ မှတ်နိုင်ပါပြီ။

သူ့ ကိုယ်သူသတ်သေသော ရှင်ဆန္ဒရဟန်း

ဘုရားရှင် လက်ထက်တော်မူ ဖြစ်ရပ်ဝတ္ထုကြောင်း များကို
ထုတ်ပြပါမည်။ အထောက်အထား ဝတ္ထုကြောင်း များကို
သိတော်မူကြရန် အာပတ်နှင့်တကွ စုတေ၍ အပါယ်သို့မလား
သော ရှင်ဆန္ဒရဟန်းကြောင်းရာ ဦးစွာ ထုတ်ပြ ပါမည်။

အထောက်အထား သာဓက များစွာ ရှိပါသည်။ ရှာဖွေ၍
ကြည့်ကြလျှင် ဤသို့ တွေ့ကြရပါမည်။

မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော် အခါက တစ်ရံရောအခါ
အရှင်ဆန္ဒ မထေရ်သည် ရောဂါ ဝေဒနာ ခံစား နေရသည်
ကြာပြီဖြစ်၏။ သူခံစားနေရသော ဒုက္ခဝေဒနာကို စက်ဆုပ်ပြီး
ဆက်လက် ခံစားနေရမည်ကို ပြီးငွေ့ လှသောကြောင့် သူ၏
အသက်ဝိညာဉ်ကို သူ့ဘာသာ သူကိုယ်တိုင် သတ်၍ သေသွား
ဖူး၏။

သတ်ပြီးနောက် မသေမီ လောလောလတ်လတ် ဝိညာဉ်
မချုပ်ခင် အကြားတွင် သူတော်ကောင်းပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်သော
ကြောင့် သူ့စိတ်သူ သတိကို ဖြစ်စေ၍ အနိစ္စဝိပဿနာ ဒုက္ခ
ဝိပဿနာ အနတ္တ ဝိပဿနာကို လက်တွေ့ဖြင့် ရှုကြည့်ဆင်ခြင်
ပွားများလိုက်ရာ တစ်ခဏချင်း အကျိုးပြီး၍ ခရီးရောက်
သွား၏။

ထူးခြားချက်ကို သိမြင်ကြရန်မှာ ရဟန်းသည် မိမိကိုယ်ကို
သတ်ခြင်း မပြုရပါ။ သတ်ခြင်းပြုလျှင် ဒုက္ခ၌ အာပတ်
သင့်စေဟူ၍ သိက္ခာပုဒ် ပညတ်ထားချက်ရှိနေ၏။ ထို့ကြောင့်
အရှင်ဆန္ဒသည် သူ၏အသက်ကို သူကိုယ်တိုင် သတ်မိပြီးသော
ကြောင့် သင့်နေသော ဒုက္ခ၌ အာပတ်နှင့်တကွပင်လျှင် မဂ်ဖိုလ်
ရပြီး အာသဝေါ ကုန်ခန်း၍ ရဟန္တာ ဖြစ်သွားလေသည်။
ရဟန္တာဖြစ်ပြီးခါမှ သူ့ကိုယ်သူ သတ်ထားသော ဒဏ်ချက်
ကြောင့် အချိန်မကြာ တစ်ဆက်တည်း မှာပင် ပရိနိဗ္ဗာန်
ပြုသွားဖူးလေသည်။ ထိုဝတ္ထု ထင်ရှားချက်ရှိနေသောကြောင့်

သံသယ ရှင်းနိုင်ကြပါသည်။

ဒေဝဒတ်နောက်လိုက် ရဟန်းတွေ

ဝိနည်း ပါဠိတော်၌ သံဃာတော်ကိုသင်းကဲ့အောင် ခဲ့ခြင်း မပြုလုပ်ရပါ။ သံဃာတော်ကို သင်းကဲ့အောင် ပြုလုပ်သော ရဟန်းသို့မဟုတ် ပြုလုပ်သူ မည်သူမဆို လူဖြစ်စေ၊ ရဟန်း ဖြစ်စေ ထိုသူ၏နောက်သို့လိုက်ပါသော ရဟန်းကို 'ဘေဒါနု ဝတ္ထက' သင်းခွဲသူ နောက်လိုက်ဟူ၍ ခေါ်ဆို၏။

ဘုရားရှင် လက်ထက်တော်အခါ၌ ဒေဝဒတ်သည် မြတ်စွာ ဘုရား၏ သာသနာတော်တွင်းသို့ ဝင်၍ ရဟန်းပြုသည်။ အစ ပိုင်းတွင် အနေကောင်းသကဲ့သို့ လောကီဈာန်တောင် ရလိုက် သေးသည်။ အချိန်အတန်ငယ် ကြာသောအခါ မြတ်စွာဘုရား ကို ဆန့်ကျင်ဘက်လုပ်သည်။ သံဃာတော်တွေကို အချင်းချင်း သင်းကဲ့အောင် နည်းပရိယာယ်ဖြင့်သွေးဆောင်ဖျားယောင်း၍ ရဟန်းအချို့ ယောင်ယောင် မှားမှားနှင့် ဒေဝဒတ် နောက် လိုက်ပါသွားကြသည်။ ဝိနည်းကံ ပညတ်ချက်မှာ ဘေဒါနု- ဝတ္ထကရဟန်းအား ထုလွှစဉ်း အာပတ်သင့်စေ ဟူ၍ ပညတ် ထားပြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဒေဝဒတ်နောက်သို့ လိုက်ပါ မိသော ရဟန်းအားလုံး ထုလွှစဉ်းအာပတ်ကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်နေ ကြသည်။

ဤတွင် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သိရမည်။ အဆိုပါ ဒေဝဒတ်၏ နောက်လိုက် အသင်းအပင်းပါ ဖြစ်ကြသော ဘေဒါနုဝတ္ထက

ရဟန်းတို့သည်သည်း သောဒါနဝတ္ထက သံဃာတော် သင်းခွဲ
 နောက်လိုက်တွေ ဖြစ်ကြသောကြောင့် သင့်ရသော ထုလွှစဉ်း
 အပတ်တို့နှင့်တကွပင်လျှင် မင်္ဂလီရောက်ကြလေကုန်၏။ ထို
 ဝတ္ထုများ ထင်ရှားချက် ရှိနေသောကြောင့် သံသယ ကင်းရှင်း
 နိုင်ကြပါသည်။

အကြောင်းသတ္တိနှင့် အကျိုးဗျတ္တိ

ထိုထိုအကြောင်းသာဓကတို့ကို ထောက်ဆဆင်ခြင်၍ ‘သာ
 ပတ္တိကေန ဘိက္ခဝေ’ ဟူသောဝါကျကို ဖွင့်ဆိုသော သာရတ္ထ
 ဇ္ဇိကာ စကား၌ အဓိပ္ပာယ် ကောက်ရမည်မှာ (အကြောင်း
 သတ္တိကိုသာ) စင်စစ်ယူရမည်။ (အကျိုးတရားဖြစ်သော ဗျတ္တိ
 ကိုကား) ယေဘုယျသာ ယူရမည်။ မှတ်ထားကြလေ ဟူ၍
 မိုင်းကိုင် ဆရာတော် ဘုရားကြီးက မိန့်ကြား ဆုံးဖြတ်တော်
 မူခဲ့လေသည်။

ဤသို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကြားနာမှတ်သားရသဖြင့် သံသယ
 ရှင်းလောက်ပါပြီ။ ဤတွင် ‘အကြောင်းသတ္တိကိုသာ ယူရမည်၊
 အကျိုးဗျတ္တိကို ယေဘုယျသာ ယူရမည်’ ဆိုသည်မှာ အပတ်
 နှင့်တကွစုတေလျှင် တိရစ္ဆာန်ဘုံသို့ ရောက်နိုင်သော သဘော
 ရှိ၏။ သို့သော် ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံးမဟုတ်ပါ။ ရောက်ထိုက်သောသူ
 ရောက်ပါမည်။ မရောက်ထိုက်သူ မရောက်ကြပါဟူ၍ ဆိုသင့်၏။

၇. ကြိမ် ဖျာန်လျှောသော အရှင်ဂေါဓိက

မြတ်စွာဘုရားရှင် လက်ထက်တော်က ဖြစ်ရပ်ဆန်းသော

အရှင်ဂေါဓိကမထေရ် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသွားပုံ အကြောင်းကို အတိုချုပ် ဖော်ပြပါမည်။

ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်း သုံးတော်မူစဉ်အခါ အရှင်ဂေါဓိက မထေရ်သည် ဣသိဂီလိတောင်ယံနံပါးဝယ် ကာဠအမည်ရှိသော ကျောက်ညို ဂူလိုက်၌ နေ၍မမေ့မလျော့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကိလေသာတို့ကို လွန်စွာ ပူပန်စေတတ်သော အာတာပလုံ့လဖြင့် အားထုတ်၍ နေ၏။

ယင်းသို့ ကိလေသာတို့ကို နိုင်နင်းအောင် လွန်စွာပူပန်စေတတ်သော လုံ့လဖြင့် နိဗ္ဗာန်သို့ စေလွှတ်အပ်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဈာန်ဝင်စားလျက် နေတော်မူသည်။ ထိုအချိန်တွင် မလိုလားအပ်သော ရောဂါ အနှောင့်အယှက် တွေ့ကြုံရသည်ကား သလိပ်၊ သည်းခြေ၊ လေတို့၏ ကိန်းအောင်း ခိုလှုံရာ ဖြစ်သော ခန္ဓာကိုယ်တိုင်း၌ အနာ ရောဂါ၏ နှောင့်ယှက်မှု အစွမ်းကြောင့် ၇-ကြိမ်တိုင်တိုင် ဈာန်မှ လျော့ ကျရလေသည်။

မသင့်သောနှလုံးသွင်း

ထောင့်ငါးရာ ကိလေသာတွေ့ အမြန်လောင်ကျွမ်းသွားစေချင်၍ တရားကို ပြင်းစွာ အားထုတ်ပါလျက် ဈာန်ကိုတော့ ရပါ၏။ ရရှိပြီး ဈာန်ကိုလည်း ၇ကြိမ်တိုင်အောင် လျော့ကျရခြင်းကို ဝမ်းနည်းသည်။ စိတ်ပျက် အားလျော့ ရသည်။ စိတ်

ပျက်ပြီး စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းကာ ‘မသင့်သော နှလုံးသွင်းခြင်း’
ကို စိတ်ကူးဝင်လာသည်။

‘ထပ်ပြန်တလဲလဲ စျာနံမှ လျှောကျရသော ငါအား လား
ရာဂတိ မမြဲနိုင်တော့ပါ’ ဟူ၍ တွေးတော ပူပန်စိတ် ကြီးနေ
သည်။ ရှေးဝိပါက်ကြောင့် ဖြစ်ပေမည်။ မထိုက်မတန် သူ့
ကိုယ်သူ သေကြောင်း ကြံစည်နေသည်။ ကြံစည် ရာက သူ့
ကိုယ်သူ သတ်သေသွားရန်သာ တကယ် အားထုတ်လေတော့
သည်။

ညောင်စောင်း၌ အိပ်လျက် ဆံရိတ်သော သင်တန်းခားဖြင့်
သူ၏ လည်တိုင်ကို ဖြတ်လိုက်တော့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ထူး
ဆန်းသောဖြစ်ရပ်တစ်ခု ပေါ်လာသည်။ အရှင်ဂေါဓိကမထေရ်
က သူ၏လည်ပင်းကို လှီးဖြတ်တော့မည့်ဆဲဆဲ မဖြတ်ရသေးမီ
အချိန်ပိုင်းအတွင်း မာရ်နတ်ကသိ၍ မြတ်စွာ ဘုရားရှင်အား
လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

မာရ်နတ်က အရှင်ဂေါဓိက၏ ကြံရွယ်ချက်ကို သိ၍ မြတ်စွာ
ဘုရားထံသို့ ချက်ချင်းသွားပြီး တားမြစ် ပေးရန် လျှောက်ထား
လေသည်။ မာရ်နတ်သားက မထင်ရှားသော အသွင်ဖြင့်
မြတ်စွာ ဘုရားထံ လျှောက်ထားနေဆဲ အချိန်ပိုင်း အတွင်း
(ထိုခဏ၌)ပင် အရှင်ဂေါဓိကသည် ဓားလက်နက် ကိုင်ဆောင်
နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဓမ္မပဒ အဋ္ဌကထာ၌စကား

ထိုအကြောင်းကို ဓမ္မပဒ အဋ္ဌကထာ၌ ‘တသ္မိံ’ ခဏ

ထို့အပြင် (မာရ်နတ်သားက ဘုရား ထံ လျှောက်ထား နေဆဲ
ထို့အပြင် ၊ ထေရေန- အရှင်ဂေါတမိက မထေရ်သည်၊ သတ္တ-
ဓားလက်နက်ကို၊ ဟရိတံ-အောင်အပ်သည်၊ ဟောတိ-ဖြစ်လေ
၏ ဟူ၍ ဆိုထား၏။ ဓားဖြင့် သူ၏ဝိညာဉ်ကို ဖြတ်လိုက်တော့
သည်ဟု ဆိုလိုသည်။ ဘုရားလက်ထက်တွင် ထူးသော ပုဂ္ဂိုလ်
ဖြစ်၏။

ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသွားခြင်း

ထို့နောက် မာရ်နတ်သည် အရှင် ဂေါတမိ၏ ဝိညာဉ်
(သူ၏ နောက်ဘဝ ရုပ်နာမ်) ဘယ်ရောက် သွားသနည်း ဟု
သိလို၍ သူ၏ နတ်တန်ခိုးစွမ်းဖြင့် အရပ်ရှစ်မျက်နှာ၌ ရွာဖွေ
နေသေး၏။ ရွာဖွေ၍ မတွေ့ခါမှ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ လုလင်
အသွင်ဖြင့် တစ်ဖန်ပြန်လာ၍ လျှောက်ပြန်၏။

မြတ်စွာ ဘုရားရှင်က တပည့်ရဟန်းတို့အား ‘ချစ်သားတို့၊
ဤမာရ်နတ်သည်ကား ဂေါတမိ၏ ဝိညာဉ်တည်ရာကို ရွာနေ
ခြင်း ဖြစ်တယ်’ ဟူ၍မိန့်တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ကလည်း သိလို၍
မေးလျှောက်ပြန်သောကြောင့် ‘ချစ်သားတို့ ဂေါတမိက အမျိုး
သားကား ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုသွားလေပါပြီ’ ဟူ၍ မိန့်တော်မူလေ
သည်။ ရဟန္တာ ဖြစ်ပြီးမှ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုပုံကို ရှေ့တွင် ဖော်ပြ
ပါမည်။

အရှင်ဆန္ဒထေရ်၏ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရှာပုံ

ဤတွင် ဖော်ပြမည်။ အရှင်ဆန္ဒသည် သိဒ္ဓတ္ထ မင်းသား

တောထွက်သွားစဉ်က ပါသော ဖွားဖက်တော် ဆန္ဒအမတ်
 နောက်တော်ပါ ဆန္ဒမဟုတ်ပါ။ အမည်တူ အခြားဆန္ဒဂဟန်း
 ဖြစ်ကြောင်း နားလည်ပါ။ အရှင်ဆန္ဒ မထေရ် ပရိနိဗ္ဗာန်
 ပြုသွားရပုံကို ရှင်းရှင်းသိကြရန် ဖော်ပြပါမည်။ အရှင်ဂေါ်မိက
 မထေရ် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုသွားပုံကဲ့သို့ အရှင်ဆန္ဒမထေရ် ပရိနိဗ္ဗာန်
 ပြုသွားပုံမှာ ပြုမချက်တူညီနေကြသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠု ဝန်ကျောင်းတော်၌
 သီတင်းသုံး၍ နေတော်မူစဉ်အခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် အရှင်
 မဟာစုန္ဒ မထေရ် နှစ်ပါးသည် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၌ သီတင်းသုံး
 လျက် ရှိရာ အနာရောဂါ ပြင်းစွာ နှိပ်စက်ခြင်း ခံနေရသော
 အရှင်ဆန္ဒ ထံသို့ လူနာမေး ရောက်သွားကြသည်။

‘ငါ့ရှင် ခံစားနေရသော ရောဂါခြင်းရာ အခြေအနေမည်သို့
 ရှိပါသလဲ’ ဟူ၍ တိုးစံအတိုင်း မေးတော်မူကြသည်။ ထိုအခါ
 အရှင်ဆန္ဒမထေရ်က—

‘ငါ့ရှင် သာရိပုတ္တရာ-ငါ ခံစားနေရသော ဝေဒနာကား
 သက်သာသည်မရှိပါဘုရား၊ ရှေ့တိုးလို့ချည်းသာ ဆိုးရွားနေ
 ပါတယ်ဘုရား၊ ရောဂါပြင်းစွာ ခံစား နေတာကြောင့် ဇား
 လက်နက်ကို ဆောင်တော့မယ်၊ အသက်ရှည်ခြင်းကို အလို
 မရှိတော့ပါဘုရား’ ဟူ၍ ပွင့်လင်းစွာ လျှောက်ဆို၏။

ထိုစကား ကြားရလျှင် အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်က
 “ငါ့ရှင် ဤသို့မကြံပါလင့်၊ မသင့်တော်ပါ။ ရောဂါနှင့် သင့်
 တော်မည့် ဆေးဝါးဓာတ်စာများ အလွယ်မရခဲ့သော် တပည့်
 တော် ရှာပေးပါမည်။ ပြုစုလုပ်ကျွေးမည့်သူ မရှိခဲ့သော်လည်း

မစိုးရိမ်ပါလင့်၊ တပည့်တော်ကိုယ်တိုင် လာ၍ ပြုစုပေးပါမည် ဟူ၍ အားပေးစကား လျှောက်ပါသည်။ မသင့်တော်သော စိတ်အကြံကိုလည်း ကြံစည်တော်မမူပါနှင့် ဟူ၍ တောင်းပန်ကာ တားမြစ်ပါသေးသည်။

သို့ရာတွင် အရှင်ဆန္ဒထေရ်ကား အကြံမလျော့ပဲ ‘ငါ့ရှင် သာရိပုတ္တရာ ငါ့အား လျှောက်ပတ်သော ဘောဇဉ်ဆေးဝါး အလုပ်အကျွေး ပြုသတို့သည် ရှိပါကုန်၏။ စင်စစ်မှာကား ခံစားနေရသော ဝေဒနာမှာ ဆင်းရဲမှု ပြင်းထန်လှပါကယ် ဘုရား’ ဟူ၍ ပြန်လည် လျှောက်လေသည်။

မထေရ်နှစ်ပါးတို့ ပြန်ကြသွားကြလေလျှင် အရှင်ဆန္ဒထေရ် သည် ဓားလက်နက်ကို ဆောင်လေတော့၏။ အတိတ်ကံဟောင်း ဝဋ်ကြွေးပါခဲ့လေသောကြောင့် မလျော့သော အကြံကို အား ထုတ်ချင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်နေရှာရခြင်း ဖြစ်ပေမည်။ ဓားလက်နက် ကို ဆောင်သည်ဆိုရာမှာ သူ၏လည်တိုင်ကို ဖြတ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ လက်လွန်ပြီး နောက်တွင် အရှင်သာရိပုတ္တရာက မြတ်စွာဘုရားရှင်အား လျှောက်လေသည်။ ဓားလက်နက်ဖြင့် သူ၏ ရုပ်ခန္ဓာကို သူပင် သတ်ဖြစ်သော အရှင်ဆန္ဒ၏ လားရာ ဂတိ တမလွန်ဘဝကား အဘယ်သို့ ရောက်ပါသနည်းဘုရား’ ဟူ၍ လျှောက်ထားရာ မြတ်စွာဘုရားရှင်က ‘ဆန္ဒကား ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုလေပြီ’ ဟူ၍ မိန့်ကြားတော် မူလေသည်။

သမဿိ သီရဟန္တာဥပရိပဏ္ဏာသ၊ အဋ္ဌကထာ

အထက်အဆိုပါ အကြောင်းကို ပဏ္ဏာသု သုံးကျမ်းတွင်

ဥပရိပဏ္ဏာသ အဋ္ဌကထာ ဆန္ဒောဝါဒသုတ်၌ ‘အရဟတ္တံပတုာ သမသိသိ ဟုတုာ ပရိနိဗ္ဗာယိ-ဘူ၊ အရဟတ္တံ-အရဟတ္တဖိုလ်သို့၊ ပတုာ-ရောက်ပြီး၍၊ သမသိသိ-အရဟတ္တဖိုလ် ရောက်ပြီးလျှင် တစ်ခဏချင်း ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရသော ရဟန္တာသည်၊ ဟုတုာ-ဖြစ်လျှင်၊ ပရိနိဗ္ဗာယ-ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုလေ၏’ ဟူ၍ဖွင့်ဆိုထား၏။

အပူတပြင်းဖြစ်ရသော ရဟန္တာ

ရဟန္တာဖြစ်သွားရပုံခြင်းရာကား ဤသို့တည်း။ ‘အရှင်ဆန္ဒသည် ဓားလက်နက်ဖြင့် သူ၏ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာကို သူ့ကိုယ်တိုင် သတ်ပြီးသောခဏ၌ သေဘေးမှ ကြောက်သောစိတ် ဝင်လာသည်။ ရွှေခရီးဆက်ရမည့် ဘဝလားရာ ဂဟိနိမိတ်လည်း ထင်လာ၏။ ထိုအခါမှ သူ့ကိုယ်သူ ရဟန်းကိစ္စမပြီးသေး၊ ပုထုဇဉ်အဖြစ်၌ ရှိနေဆဲသော အကြောင်းမှန်ကို သိရ၍ ထိတ်လန့်ခြင်း ဖြစ်လာသည်။

ထိတ်လန့်ခြင်းပြင်းစွာ ဖြစ်လာ ပြီးလျှင် တိုတောင်းသော အချိန်ပိုင်းအတွင်း၌ အပူတပြင်း ဝိပဿနာကို ဖြစ်စေရသည်။ သံဝေဂစိတ်ဖြင့် ဝိပဿနာကို ဖြစ်စေလျက် အလောတကြီး သင်္ခါရတရားကို ပိုင်နိုင်စွာ သိမ်းဆည်းနိုင်ပြီး လျှင်သော အဟုန်ဖြင့် ဉာဏ်စဉ်တက်၍ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ဆိုက်ရောက်သွားခြင်း ဖြစ်လေ၏။

တိုတောင်းသော အချိန်ပိုင်းအတွင်း ရဟန္တာ ဖြစ်သွားနိုင်ခြင်း၏ အကြောင်းမှာ ပစ္ဆိမဘဝိကသားလည်း ဖြစ်သည်။

ပါရမီကလည်း ရင့်နေပြီးဖြစ်သည်။ အားထုတ်ထားသောတရား အရှိန်ကလည်း အခြေခံကောင်းနေပြီးဖြစ်သည်။ ထိုလိုလောက် သော အကြောင်းတို့ကြောင့် တစ်ခဏကလေး အတွင်း သမ သီသီရဟန္တာ ဖြစ်သွားနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ရဟန္တာ ဖြစ်ပြီးလျှင် အချိန်မဆိုင်း တစ်ဆက်တည်းပင် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုသွားရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဤဆန္ဒထေရ်သည် ဥပရိပဏ္ဏာသဆန္ဒောဝါဒသုတ်၌ လာ သော ဆန္ဒဖြစ်သည်။ ဘုရားလောင်းတော် ထွက်တော်မူရာ နောက်တော်ပါ ဆန္ဒနှင့် အမည် တူခြင်းပါ။

သမသီသီရဟန္တာ(၃)မျိုး

ဤတွင် စကားအလျဉ်းသင့်၍ သမသီသီ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ် တို့၏ ရဟန္တာ ဖြစ်သွားကြရပုံ ခြားနားချက်(၃)မျိုးကို ဆက် လက် ဖော်ပြပါမည်။

ဣရိယာပထသမသီသီ၊ ရောဂသမသီသီ၊ ဇီဝိတသမသီသီ ဟူ၍ (၃)မျိုး ကွဲပြား၍ ခြားနားချက်ရှိကြ၏။

(၁) ဣရိယာပထသမသီသီ- ရဟန္တာ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ရပ်ခြင်းထိုင်ခြင်းစသော ဣရိယာပုတ်တို့တွင် အမှတ်မထင်သော ဣရိယာပုတ်ဖြင့်ဖြစ်စေ(သို့မဟုတ်) မိမိအလိုရှိသောဣရိယာပုတ် တစ်ခုခုဖြင့်ဖြစ်စေ၊ ဣရိယာပုတ်ကို ဆောက်တည်၍ 'ငါသည် ယခု ဆောက်တည်နေဆဲ ဣရိယာပုတ်ကို မပျက်စေမူ၍သာလျှင် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်စေအံ့' ဟူ၍ ဝိပဿနာ ပွားများ

အားထုတ်၏။ မိမိစိတ်ဆန္ဒရှိနေသော အလိုအကြံနှင့် လျော်ညီစွာပင် အားထုတ်ချက်အတိုင်း ထိုယောဂါဝစရ ပုဂ္ဂိုလ်၏ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ခြင်းသည် ဣရိယာပထ သမသိသီ ရဟန္တာမည်၏။

တစ်နည်းမှာ—ဆောက်တည်ဆဲဣရိယာပုတ် ဖျက်ခြင်းသည် ဖျက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်သာ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ခြင်း ဖြစ်၍ ၎င်းသည်လည်း ဣရိယာပထသမသိသီ ရဟန္တာပင် ဖြစ်သည်။

(၂) ရောဂသမသိသီရဟန္တာ—အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် မျက်စိရောဂါ အစရှိသည်တို့တွင် တစ်စုံတစ်ခုသော အနာရောဂါ ဖြစ်၍နေခဲ့သော် ‘ငါသည် ဤအနာရောဂါမှ မထမြောက်မီ မပျောက်ကင်းမီပင် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်စေအံ့’ ဟူ၍ ဝိပဿနာကို ပွားများအားထုတ်၏။ ထိုစိတ်အကြံဆန္ဒနှင့် ကိုက်ညီစွာသာလျှင် အားထုတ်ချက် အတိုင်း အရဟတ္တဖိုလ် သို့ ရောက်၏။ ထို ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်၏ စိတ်ဆန္ဒ ကြံရွယ်ချက် အတိုင်း အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ခြင်းသည် ရောဂါသမသိသီ ရဟန္တာ မည်၏။

တစ်နည်း— အနာရောဂါ ပျောက်ကင်း သွားခြင်း နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ဖြစ်စေ၊ အနာရောဂါ ပျောက်ကင်းသွားပြီးခါမှ ဖြစ်စေ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ရောက်ခြင်းသည်လည်း ရောဂသမသိသီ ရဟန္တာပင် မည်၏။

(၃) ဇီဝိတသမသိသီရဟန္တာ— အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် အာသဝေါတရား၏ ကုန်ခြင်း နှင့် အသက်ကုန်ခြင်းသည်တစ်ပြိုင်

နက်သာ ဖြစ်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ အရဟတ္တဖိုလ် တည်ခြင်းသည် ဇီဝိတသမသိသီ ရဟန္တာမည်၏။

အထက်၌ ဖော်ပြခဲ့သော အရှင်ဂေါဓိက ရဟန်းသည် အရှင်ဆန္ဒ၏ ရဟန္တာဖြစ်ခြင်းနှင့် အသက်ကုန်ခြင်း တစ်ပြိုင်နက် တူညီသကဲ့သို့ အာသဝေါကုန်ခြင်းနှင့် အသက်ကုန်ခြင်း တပြိုင်နက်ချင်း တူညီသည်။ ထို့ကြောင့် အရှင်ဂေါဓိကနှင့် အရှင်ဆန္ဒထေရ်တို့ နှစ်ပါးသည် ဖြစ်ရပ်တူသော ဇီဝိတသမသိသီ ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ဖြစ်ကြသည်။

ဇီဝိတသမသိသီသဘောရှင်းပြချက်

စာပေသံပါပါ ပြောရလျှင် သိမ်မွေ့၍ နက်နဲနေသောကြောင့် စာဖတ်သူအများ နားရှင်းကြရန် 'ဇီဝိတသမသိသီ ရဟန္တာ ဖြစ်သွားကြပုံ သဘာဝကို တိုတို အကျဉ်းချုပ်၍ ရှင်းပြပါမည်။

ဇီဝိတသမသိသီဆိုရာ၌ 'ပဝတ္ထိသီသ၊ ကိလေသသီသ' ဟူ၍ နှစ်မျိုးပြားသေး၏။ ဇီဝိတိန္ဒြေခေါ်သော အသက်သည် ပဝတ္ထိသီသ မည်၏။ အဝိဇ္ဇာသည် ကိလေသသီသ မည်၏။

ရှင်းစွာ နားလည်အောင် ပြောမည်။ ထိုနှစ်ပါးတို့တွင် စုတိစိတ်သည် အသက်ကိုကုန်စေသည်၊ မဂ်စိတ်သည်အဝိဇ္ဇာကို ကုန်စေသည်။

အသက် ဇီဝိတိန္ဒြေကို ကုန်စေသော စိတ်ကား စုတိစိတ်၊ အဝိဇ္ဇာကို ကုန်စေသော စိတ်ကား မဂ်စိတ်ဖြစ်သည်။ စုတိစိတ်နှင့် မဂ်စိတ် တခြားစီ ဖြစ်ကြသော်လည်း မရှေးမနှောင်း

(ဝါရ)မျှသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် သမ-ညီမျှသည် ဟူ၍ ဆိုခြင်းကို နားလည်ရပါမည်။

စိတ်တို့၏သဘောကား လျင်သောဖြစ်ခြင်းရှိသည်။ လျင်မြန်သောအဟုန်ရှိသည်။ အာသဝေါတရား ၏ကုန်ခြင်းနှင့် အသက်ကုန်ခြင်းသည် တစ်ပြိုင်နက် ညီမျှသောခဏကဲ့သို့ ထင်ရ၏။ ပို၍ နားရှင်းကြ စေရန် ဝီထိ သဘောနှင့် ပြောပြ ပါမည်။ အဝိဇ္ဇာကို ကုန်စေသော အရဟတ္တမဂ် ကျရောက်ပြီးလျှင် ထိုမဂ်၏ အခြားမဲ့၌ ဘဝင် ကျရသည်။ ထိုဘဝင်မှ ထ၍ ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ်သို့ သက်ရောက်သည်။ ထိုဉာဏ်၌ တည်လျက် ဘဝင်သို့ သက်ရောက်ပြီးခါမှပရိနိဗ္ဗာန် ပြုသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ဤမျှရေးပြလျှင် နားရှင်းတန် ကောင်းပါပြီ။

အချိန်အားဖြင့် ကြာနေသည် မဟုတ်ပါ။ တစ်ခဏအတွင်း၌ပင် အဟုန်ပြင်းစွာ ဆက်တိုက် ဖြစ်သွားခြင်း ပါတည်း။ အနည်းဆုံး ဗုဒ္ဓဘာသာစာပေ သင်္ဂြိုဟ်လောက် သင်ကြားဖူးသူများက သဘောမိကြပါလိမ့်မည်။

အရှင်ဝက္ကလိထေရ် ပရိနိဗ္ဗာန်ညီပုံ

ဤဖော်ပြမည့် ဝက္ကလိ မထေရ်ကား မြတ်စွာဘုရား ၏ ရှင်အဆင်းတော် ကိုယ်ခန္ဓာကို ကြည့်ရှု၍စွဲလမ်းပြီး တစ်ပါးသို့ မခွာနိုင်၊ မသွားနိုင်၊ မကြည့်ရမနေနိုင်၊ မမြင်ရ မနေနိုင်အောင် ကြည်ညိုပုံ ထူးခြားလှသောကြောင့် ဘုရားရှင်က တရားချ၍ မောင်းမလွှတ်ကာ နှင်ထုတ်ခဲ့ရဖူးသော နာမည်ကျော် ပုဂ္ဂိုလ် ထူး ဖြစ်သည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်အခါ အရှင်ဝက္ကလိ မထေရ်သည် ဝါကျွတ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား ဖူးမြင်ခြင်းငှာ သူဝါကပ်ရာ ကုသိဂီလိတောင်ယံ ကျောက်ညိုဂူ ဌာနမှ ခြေဖြင့် လာခဲ့ရာ ရာဇဂြိုဟ် မြို့ကြီးအတွင်း မြို့လယ်ထဲ အရောက်တွင် ပြင်းစွာ နာဖျားခြင်း ဖြစ်လာသည်။

နာဖျားပုံကား ခြေကိုမျှ မကြာနိုင်သော အခြေသို့ ရောက် နေသောကြောင့် ညောင်စောင်းသမ်းစင်ဖြင့် အိုးထိန်းသည်တို့ နေရာဇရပ်သို့ တမင်ပို့ပေးကြရသည်။ မြတ်စွာဘုရား၏ ရုပ်ဆင်း ခန္ဓာကိုအလွန်ကြည့်ချင်မြင်ချင် ဖူးတွေ့ချင်လွန်းသော ပုဂ္ဂိုလ်မှ ဤပုံ ဖြစ်ရခြင်းကား အတိတ်ကံ ခေသူ ဟူ၍ ဆိုကြရပေ လိမ့်မည်။

အရှင်ဝက္ကလိက သူ၏ အလုပ်အကျွေး ပြုသူတို့ကို ဤသို့ ပြော၏။ ‘ငါ့ရှင်တို့ ငါ၏ပြင်းစွာ နာသောအဖြစ်ကို မြတ်စွာ ဘုရားအား လျှောက်ကြပါချေ၊ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာ ဘုရားသည် အစဉ် သနားသဖြင့် ရှင်ဝက္ကလိ ဖျားနာရာသို့ ကြွလာတော်မူပါရန် လျှောက်ထားကြချေ’ ဟူ၍ မှာကြားကာ စေလွှတ်လိုက်၏။

အလုပ်အကျွေးတို့က မြတ်စွာဘုရား ထံမှောက်သို့ သွား ရောက် လျှောက်ကြလျှင် ဘုရားရှင်သည် သနားစောင့်ရှောက် သော အားဖြင့် လွယ်စွာပင် ကြွရောက်တော် မူလာသည်။ ခင်းထားအပ်သောနေရာ၌ ထိုင်တော်မူ၍ ဤသို့ မေးတော် မူသည်။

‘ချစ်သား ဝက္ကလိ-အသို့ပါနည်း၊ ခန့်ကျန်းမျှတပါ၏လော၊ ဆင်းရဲခြင်း ဝေဒနာတို့သည် မတိုးမပွား ဆုတ်ရှားပါကုန်၏လော၊ ဆင်းရဲဝေဒနာတို့၏ မတိုးမပွား ဆုတ်ရှားခြင်းသည် ထင်ပါ၏လော’ ဟူ၍ ရှေးခေတ်၌ သူနာမေးရိုးစဉ်စကားတို့ဖြင့် မေးတော်မူ၏။

‘ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်တော်အား ခန့်ကျန်း မျှတသော အရာသည် အဘယ်မှာ ရှိအံ့နည်းဘုရား၊ တပည့်တော်၏ ကိုယ်ခန္ဓာအား ပြင်းစွာသော ဝေဒနာတို့သည် မဆုတ်မရှား တိုးပွားပါကုန်၏ဘုရား၊ ထိုဆင်းရဲဝေဒနာတို့၏ မဆုတ်မရှား တိုးပွားခြင်းသည်သာထင်၍ နေပါသည်ဘုရား’ ဟူ၍ ပြန်ကြားလျှောက်ထားသည်။

ထိုအဖြေကိုကြားသိရလျှင် ဘုရားရှင်က စကားတစ်မျိုးဖြင့် မေးတော်မူပြန်၏။ လူတို့ဘဝ၏ နိဂုံးပိုင်း အချိန်တွင် အရေးပါသော မေးခွန်းတော်ဖြစ်သည်။

‘ဝက္ကလိ-အသို့နည်း၊ သင့်အား တစ်စုံတစ်ခုသော သံသယ ကုက္ကုစွသည် မရှိဘူး မဟုတ်လော၊ တစ်စုံတစ်ခုသော စိတ်ချမ်းသာခြင်း ဝိပဋ္ဌိသာရသည် မရှိဘူး မဟုတ်လော’ ဟူ၍ မေးတော်မူ၏။

‘ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်တော်မှာ စင်စစ်အားဖြင့် ကုက္ကုစွ များပါ၏ဘုရား၊ ဝိပဋ္ဌိသာရကား အနုပွက မပြောပလောက်မျှသာ ရှိပါ၏ဘုရား’ ဟူ၍ လျှောက်သည်။

တစ်ဖန် မြတ်စွာဘုရားရှင်က လိုရင်းအချက်ကို ထုတ်ဆို၍

ပွင့်လင်းစွာဖြင့် ‘ချစ်သားဝက္ကလိ- သီလ၌ကုက္ကုစွံ အဘယ်၌ ရှိသနည်း၊ သီလ၌ ဝိပုဋ္ဌိသာရ အဘယ်နေရာ၌ ရှိသနည်း’ ဟူ၍ မေးတော် မူပြန်၏။

‘တပည့်တော်သည် သီလ၌ ကုက္ကုစွံ-ဝိပုဋ္ဌိသာရ မရှိပါ ဘုရား’ ဟူ၍ ဖြေကြား၏။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်တော်၏ စိတ် မှာကား ကြာမြင့်စွာသော ကာလမှစ၍ ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြင် ခြင်းငှာ အလိုရှိ၍ နေပါ၏ဘုရား၊ အကြင် မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး တပည့်တော်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ခြင်း ငှာ ဆည်းကပ်ရာ၏။ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး တပည့်တော်အား ဤခန္ဓာကိုယ်၌ အားခွန်ဗလ မရှိသော အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ရပါသည်ဘုရား’

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားရှင်က ‘ချစ်သားဝက္ကလိ- သင်သည် ကြည့်မြင်အပ်သော ငါဘုရား၏ ကိုယ်ခန္ဓာရုပ် အကောင်ပုပ် ဖြင့် သင့်အား အကျိုးမရှိပါ’

‘ချစ်သား ဝက္ကလိ၊ အကြင်သူသည် ငါဘုရားကိုမြင်၏၊ ထိုသူသည် တရားကိုမြင်၏။ ဝက္ကလိ-တရားကိုမြင်သောသူသည် ငါဘုရားကို မြင်ပါ၏ဟု မှတ်ပါ’ ဟူ၍ ဟောကြား ဆုံးမ တော် မူ၏။

သံယုတ်ပါဠိတော်

ဤအကြောင်းကို သံယုတ်ပါဠိတော်၌....

“အယံ ဝက္ကလိ တေ ဣမိနာ ပုတိကာယေန
ဒိဋ္ဌေန၊ ယော ခေါ ဝက္ကလိ ဓမ္မံ ပဿတိ၊
သော မံ ပဿတိ၊ ယော မံ ပဿတိ၊ သော
ဓမ္မံ ပဿတိ၊ ဓမ္မံ ဟိ ပဿန္တော မံ ပဿတိ”

ဟူ၍ အထက်ပါ စကားအတိုင်း ဟောကြားချက် ပါရှိလေ
သည်။

ဝက္ကလိအား ဟောချုတ်သောတရား

မြတ်စွာဘုရားရှင်က တစ်ဖန် ဆက်လက်၍ တရားအမြင်
ရှင်းစေလိုသောကြောင့် ‘ချစ်သားဝက္ကလိ- ခန္ဓာငါးပါးသည်
နိစ္စလော၊ အနိစ္စလော’ ဟူ၍ မေးတော်မူရာ ‘အနိစ္စပါဘုရား’
ဟူ၍ ဖြေကြား လျှောက်သည်။

‘အကြင် ခန္ဓာငါးပါးသည် အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ ဝိပရိယာမ
ဖြစ်၏။ ထိုခန္ဓာငါးပါးကို ဤခန္ဓာငါးပါးကား ငါ၏ ဥစ္စာ
တည်း၊ ဤခန္ဓာငါးပါးသည် ငါဖြစ်၏။ ဤခန္ဓာငါးပါးသည်
ငါ၏ ကိုယ်တည်းဟူ၍ ရှုမြင်ခြင်းငှာ သင့်ပါမည်လော’ဟူ၍
မေးတော်မူရာတွင်—

‘အကြင်ခန္ဓာငါးပါးသည် အနိစ္စဖြစ်၏၊ ထိုအနိစ္စဖြစ်သော
ခန္ဓာငါးပါးသည် ဒုက္ခလော၊ သုခလော’ ဟူ၍ မေးတော်မူ
ပြန်ရာ ‘ဒုက္ခပါဘုရား’ဟူ၍ လျှောက်၏။

‘ဘုန်းတော် ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား၊ မသင့် တော်ပါဘုရား’ ဟူ၍ လျှောက်ထား ဖြေကြားလေသည်။

ထိုအခါ ‘ဤအတိုင်းသာ မှတ်ပါ’ ဟူ၍ အရှင်ဝတ္ထလိ မထေရ်အား တရားမြင်အောင် ညွှန်ပြ ဆိုဆုံးမတော်မူပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် နေရာမှထ၍ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်သို့ ကြွသွားတော် မူလေ၏။

ဝတ္ထလိမထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရားရှင် ကြွသွား ပြီးလျှင် မကြာမြင့်မီ သူ၏ အလုပ်အကျွေးတပည့်တို့ကိုခေါ်၍ ‘ငါ့ကို ဣသိဂိလိတောင်ယံသို့ ပို့ကြပါ။ ငါ့သို့ သဘောရှိသောပုဂ္ဂိုလ် သည် မြို့ရွာတွင်း၌ သေခြင်းငှာ မလျှောက်ပတ်ပါဘူး’ ဟူ၍ ပြောဆို၏။ သူ့အား လုပ်ကျွေးပြုစုသူ တပည့်တို့က ဣသိဂိလိ တောင်ယံ ကာဠမည်သော ကျောက်ညိုလိက်ဂူတွင်းသို့ ပို့ဆောင် ပေးကြလေသည်။

နတ်သားနှစ်ယောက်လျှောက်ပို့

ထိုအခါ မြတ်စွာ ဘုရားရှင်သည် ထိုနေ့နှင့်ထိုည၌ပတ်လုံး ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၌ နေတော်မူ၏။ ထူးသည်ကား ထိုအခါ နတ်သားနှစ်ယောက်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားရှိခင်းတော်မူရာသို့ ည၌ ဦးယံလွန်၍ သန်းခေါင်ယံ အခါ၌ လာကြပြီးလျှင် ဤသို့ လျှောက်ကြသည်။

‘ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား အရှင်ဝတ္ထလိသည် မဂ်ဖိုလ် အကျိုးငှာ အားထုတ် နေပါတယ် ဘုရား’ ဟူ၍ လျှောက်၏။

အခြားနတ်သားတစ်ယောက်ကလည်း ‘ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား၊ အရှင်ဝဏ္ဏလိသည် အရဟတ္တဖိုလ်ဟု ဆိုအပ်သော ဝိမုတ္တိဖြင့် လွတ်သည်ဖြစ်၍ လွတ်ပါလိမ့်လတ္တံ့’ ဟူ၍ လျှောက်ဆို၏။ ထိုနတ်သားတို့က ထိုစကားကို လျှောက်ထားကြပြီးလျှင် ကွယ်ကြလေ၏။

ဝဏ္ဏလိ သင်ဘာမျှမကြောက်လင့်

ထိုည၌ လွန်မြောက်၍ နောက်ရက် မိုးသောက်လာလျှင် မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ရဟန်းတို့ကို ခေါ်တော်မူ၍ ‘တပည့် ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ဝဏ္ဏလိထံသွား၍ ဤသို့ ပြောကြကုန်လော့’၊ ‘ငါ့ရှင်ဝဏ္ဏလိ- နတ်သား နှစ်ယောက်တို့က မြတ်စွာဘုရားထံကို ဤသို့ လျှောက်ထား ကြတယ်၊ တစ်ယောက်က ‘ဘုန်းတော်ကြီးသောမြတ်စွာဘုရား၊ အရှင်ဝဏ္ဏလိကားမဂ်ဖိုလ် အကျိုးငှာ စေ့ဆော်ကြိုးကုတ်နေပါတယ်တဲ့၊ အခြားနတ်သား တစ်ယောက်ကတော့ ‘အရှင်ဝဏ္ဏလိကား အရဟတ္တဖိုလ် ဟု ဆိုအပ်သော ဝိမုတ္တိဖြင့် လွတ်သည်ဖြစ်၍ လွတ်ပါလိမ့်လတ္တံ့’ ဟူ၍ လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားရှင်က ‘သင်ဝဏ္ဏလိ-မကြောက်လင့်၊ သင့်အား မယုတ်မာသော သေခြင်းသည် ဖြစ်ပါလတ္တံ့’ ဟူ၍ မိန့်တော်မူသည်ဟုသာ ပြောကြလေကုန် ဟူ၍ မှာကြားကာ စေခိုင်းတော် မူလိုက်၏။

ရဟန်းတို့သည် ဣသိဝိလိတောင်ယံ ကျောက်ညိုလို ဂူသို့ သွားကြကုန်၍ ‘ဘုရားရှင်၏ အမိန့်တော်ပြန်တမ်းကို ပြန်ကြားရန် လာကြရပါတယ်ဘုရား’ ဟူ၍ လျှောက်ကြသည်။ ထိုအခါ

အရှင်ဝဏ္ဏလိသည် အလုပ်အကျွေးပြုသူတို့ကိုခေါ်၍ ‘ငါ့ရှင်တို့ ငါ့ကို ညောင်စောင်းမှ ချကြပါကုန်၊ ငါ့သို့ သဘောရှိသော သူထော်ကောင်းသည် မြင့်သောနေရာ၌နေ၍ သဗ္ဗညုဘုရား ရှင်၏ အမိန့်တော် စကားကို အဘယ်ကြောင့် နာကြားရအံ့ နည်း’ ဟူ၍ ‘ဆို၏။

အလုပ်အကျွေးပြုသူတို့သည် အရှင်ဝဏ္ဏလိဆိုတိုင်း ညောင် စောင်းမှ အောက်သို့ ပွေ့ချီ၍ ချပေးကြကုန်၏။ ဘုရားရှင်က စေလွှတ်သော ရဟန်းတို့သည် ဘုရားရှင်၏ အမိန့်တော်မြတ် အတိုင်း အရှင် ဝဏ္ဏလိအား ပြန်တမ်း စကားတော်ကို ပြော ကြားကြကုန်၏။

ထိုအခါ အရှင်ဝဏ္ဏလိ မထေရ်က တစ်ကြိမ် ပြန်လည်၍ ‘ငါ့ရှင်တို့ ယင်းသို့တပြီးကား ငါ၏စကားဖြင့် ဘုရားမြတ်စွာ ၏ ခြေတော်အစုံကို ရိုသေစွာ ရှိခိုးကြပြီးလျှင် ဤစကားကို ငါ၏ကိုယ်စား လျှောက်ကြား၍ ပေးကြပါကုန်’ဟူ၍ မှာ ကြားပြီးလျှင် လျှောက်ကြား နည်းပါ စိတ်ချစွာ သင်ကြား ပေးလိုက်သည်။

‘ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်တော်မူလှသော မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့် တော်သည် အရှင်မြတ်ဘုရားကြီး မိန့်ကြားတော် မူခဲ့သည့် အတိုင်း ခန္ဓာငါးပါးကို အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ ဝိပရိဏာမသဘောဖြင့် ယုံမှားမရှိပါဘုရား၊ ယုံမှားမရှိသည်ဖြစ်၍ တပ်ခြင်းဆန္ဒရာဂ မရှိတော့ပါဘုရား’ဟူ၍ လျှောက်ထားကြပါကုန်ဟူ၍မှာကြား လွှတ်လိုက်သည်။ ထိုဘဝည့် ရဟန်းတို့သည် ‘ကောင်းပါပြီ’ဟု ဝန်ခံ၍ ပြန်ကြသွားကြလေ၏။

မြန်မြန်နိဗ္ဗာန်ရောက်ချင်

ထူးသည်ကား ထိုအချိန်ပိုင်းအတွင်း အရှင်ဝိက္ခလိမထေရ်သည် မြန်မြန်နိဗ္ဗာန်ဝင်ပြီး ဖြစ်ချင်စိတ် စောနေသောကြောင့် မြန်မြန် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုပြီးဖြစ်ရန် ကြံစည်အားထုတ်မှု ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

သံယုတ်ပါဠိတော် . ဝိက္ခလိသုတ်၌ ...

‘အဆ ခေါ် အာယသ္မာ ဝိက္ခလိ အစီရပက္ကန္တေသု
တေသု ဘိက္ခုသု သတ္တံ အာဟရတိ’

အထခေါ်- ထိုအချိန်အခါ၌၊ အာယသ္မာဝိက္ခလိ- အရှင်
ဝိက္ခလိထေရ်သည်၊ တေသုဘိက္ခုသု- အမိန့်တော်ကို ပြန်ကြား
ရန် လာကြသော ထိုရဟန်းတို့သည်၊ အစီရပက္ကန္တေသု- ဖဲခွာ
သွားကြ၍ မကြာမြင့်မီ၊ သတ္တံ-ဓားလက်နက်ကို၊ အာဟရတိ-
ဆောင်လေ၏’ ဟူ၍ ပါရှိ၏။

မြတ်စွာဘုရား၏ အမိန့်တော်စကားကို ပြောကြားရန် လာ
ကြသော ရဟန်းတို့ ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားကြပြီး နောက်တွင်
အချိန်ကြာကြာ မဆိုင်းတော့ပါ။ သူ၏ရုပ်ခန္ဓာ ငါးပါးကို
မမြဲသော အနိစ္စတရား၊ ဆင်းရဲသော ဒုက္ခတရား၊ ဖောက်
ပြန်တတ်သော ဝိပရိကာမ တရားသဘောဖြင့် ယုံမှားကင်းစွာ
ဆင်မြင်အောင် ရှုဆင်ခြင်၍ မိမိ၏ရုပ်နာမ် ခန္ဓာ၌ တပ်ခြင်းဆန္ဒ
ရာဂ ကင်းစင်သွားခြင်းအဖြစ်သို့ စိတ်တွင်အောင်မြင်စွာ လွတ်
မြောက် သွားလေသည်။

ရုပ်နာမ်၌ တပ်ခြင်း ဆန္ဒရာဂ ကင်းပြတ် သွားလေလျှင်

ကြာရှည်ရပ်တည်နေရန် အလိုမရှိတော့ပါ။ ရပ်တည်မနေလိုတော့၍ ဓားလက်နက်ဖြင့် သူကိုယ်တိုင်သူ၏ခိုညာဉ်ချုပ်စေရန် ခုတ်ဖြတ်ခြင်း ပြုလိုက်သည်။

အမိန့်တော်စကားပို့ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံတော် ရောက်သွားကြပြီဖြစ်လျှင် အရှင်ဝက္ကလိ မှာကြား လိုက်တိုင်း လျှောက်ထားကြသည်။ သူတို့၏ နောက်ကွယ်၌ကျန် ရစ်ခဲ့သော အရှင်ဝက္ကလိသည် ထိုအချိန်၌ ဘာဖြစ်နေသည်ကို သူတို့မသိကြပါ။ မြတ်စွာဘုရားရှင်သာ သိတော်မူပြီး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားရှင်က—

‘ချစ်သားရဟန်းတို့ လာကြကုန်လော့၊ အကြင် အရပ်၌ ဝက္ကလိ အမျိုးသားသည် ဓားလက်နက်ကို ဆောင်အပ်၏ (ဓားလက်နက်ဖြင့် လုပ်ကြံခြင်းပြု၏) ထိုအရပ်သို့ သွားကြကုန်စို့’ ဟူ၍ မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားတော်ကိုနာခံလျက် သွားကြလေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်အပါအဝင် များစွာသော ရဟန်းအပေါင်းတို့ ခြံရံလျက် လူသိဂိလိ တောင်ယံ ကာဠကျောက်ညိုဂူသို့ ကြွရောက်တော် မူကြသည်။ ဖြစ်ပျက်နေပုံ ခြင်းရာ အခြေအနေကို ကွယ်လွန်နေပုံ မြင်ကြရသောအခါ ရဟန်းတို့က ‘ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား၊ ဝက္ကလိအမျိုးသား၏ လားရာဂတိ တမလွန် ဘဝကား အဘယ်ပါနည်း’ ဟူ၍ လျှောက်ထားကြကုန်၏။

‘ချစ်သားရဟန်းတို့ ဝက္ကလိ အမျိုးသားကား ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုလေပြီ’ ဟူ၍ မိန့်ကြားတော်မူ၏။ ထိုအကြောင်းကို သံယုတ်

ပါဠိတော်၌ ဝဏ္ဏလိ ကုလပုတ္တော ပရိနိဗ္ဗူတောတိ' ဟူ၍ ပါရှိ၏။

ရဟန်းထူးဝဏ္ဏလိ

ဤ၌အရှင်ဝဏ္ဏလိ မထေရ် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသော ကြောင်းရာ တွင် သံဝေဂယူဖွယ်ပါ၏။ သိမှတ်ဖွယ် လိုက်နာ ကျင့်သုံး ဖွယ်တွေ ထူးခြားချက်များစွာပါရှိ၏။ ထို့ကြောင့် အတော် ပြည့်စုံအောင် ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်အခါ၌ တပည့်သာဝက ရဟန်း ပရိသတ်များစွာရှိသည်တို့တွင် အရှင်ဝဏ္ဏလိ ရဟန်းကား ထူး ခြားသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါးဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပါမည်။ ဘာတွေ ထူးခြားသနည်းဟု လေ့လာကြည့်လျှင်-

‘မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ရုပ်ဆင်း အသရေတော်ကို ကြည်ညို ချင်သော အလေ့၌ သူတစ်ပါးနှင့် မတူအောင် ထူး၏။ အမြဲ တစေ တစိမ့်စိမ့် ကြည့်ရှု၍သာ ကြည်ညို၍ နှစ်သိမ့်၍ မိတိ ဖြစ်၍ နေလိုသည်။ သူ၏ စိတ်ဆန္ဒကား မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ အနားမှ ဖဲ့ခွာ၍ မနေလိုပါ။ အမြဲကြည့်၍သာနေချင်သည်။ ထိုစိတ်အာရုံ ခံစားချင်သော အာသာဆန္ဒကား ပြင်းပြလွန်ကဲ သည်။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားရှင်က-‘ဝဏ္ဏလိ ငါ၏ ရုပ် ခန္ဓာ အပုပ်ကောင်ကြီးကို ကြည့်ရှုနေခြင်း၊ စွဲလမ်းနေခြင်း ဖြင့် ဘာအကျိုးရှိလိမ့်မည်နည်း’ ဟူ၍ တခြားသွားပြီး တရား အားထုတ်နေရန် မောင်းမဲ နှင်ထုတ်ခံခဲ့ရသူဖြစ်သည်။

အမြင်မှား အစွဲမှား ကြည်ညိုပုံ မှားနေသောကြောင့်

‘တရားကို မြင်သောသူဖြစ်၏။ ထိုနည်းအတူ ငါဘုရားဂုဏ်ကို မြင်သောသူသည် တရားကို မြင်သောသူပင်ဖြစ်၏’ဟူ၍ အမြင်မှန် ရောက်ရှိအောင် ညွှန်ကြား ဆိုဆုံးမတော် မူရ၏။

‘ငါဘုရားကိုမြင်လျှင် တရားကိုမြင်၏’ ဆိုရာတွင် ခန္ဓာကိုယ် ပဉ္စကဒြပ်ကို ပြောခြင်းမဟုတ်ပါ။ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်၊ ဉာဏ်တော်၊ မဟာကရုဏာတော်စသော ဘုရားရှင်တို့၏ ကျေးဇူးဂုဏ်ကို ကြည့်မြင်တတ်သူဟူ၍ ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

ဘဝနောက်ခံကံညွှ၍

အရှင်ဝတ္ထလိ ရဟန်း၏ ဘဝနောက်ပိုင်း ခြားနားချက်များတွင် မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုဖူးမြင်ချင်လှသော ဇောကြီးကြီးနှင့် ကြီးစား၍ လာရှာပါ၏။ သူ၏ဘဝ နောက်ခံ ကံတရားက ချို့ယွင်းသောကြောင့် လိုရာသို့ မရောက်ရှာပါ။ သူ၏စိတ်ဆန္ဒက အလွန်ပြင်းပြနေက မြတ်စွာဘုရားရှိရာ ကျောင်းတော်သို့ ချောမောအောင် မရောက်နိုင် ရှာပု။ ရာဇဂြိုဟ်မြို့အတွင်း ရောက်ခါမှ ခြေတစ်လှမ်းမျှ မကြာချီနိုင်လောက်အောင် သူ့ကိုယ်၌ ရောဂါဖြစ်လာပုံက ပြင်းပြင်းထန်ထန်နှင့် ဆိုးဆိုးရွားရွားကြီး တစ်ခဏချင်း ဖြစ်ပေါ်လာရသည်။

မမျှော်လင့်မိသော ကံတရား နှောင့်ယှက်မှုနှင့် ကြုံတွေ့ရသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ ရာဇဂြိုဟ်မြို့ကြီးအတွင်း ဝင်ရောက်လာခါမှ မြို့လယ်လမ်းမ၌ ရပ်ကန့်နေရန်လည်း မသင့်တော်၊ မဖြစ်နိုင်သည့်အဆုံး အိုးထိန်းသည်တို့၏ အရပ်သို့ ထမ်းဆောင်စေကာ ခေတ္တရပ်နား ဟည်းခိုလိုက်ရသည်။

သူ၏စိတ်ဆန္ဒ၌ အရေးကြီးဆုံးလိုရင်းမှာ ရုပ်ခန္ဓာအတွက် အရေးမကြီးပါ။ သေချင်သေ ရှင်ချင်ရှင်၊ လောလောဆယ် မြတ်စွာဘုရားကို မဖူးမြင်ရသေးသမျှကာလပတ်လုံး သူ၏ စိတ် အာရုံ မတည်ငြိမ် နိုင်ပါ။ ဖူးမြင်ခွင့် ရနိုင် ပါ မည်လား။ သို့လောသို့လော ပူပန်၍ စိတ် ယောက်ယက်ခတ် နေရသည်။ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ရမှသာလျှင် စိတ်ကျေနပ် အေးရပြီး အေးငြိမ်းမှုရမည်ကို သိနေသောကြောင့် တပည့်အလုပ်အကျွေး များကို မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ စေလွှတ်၍ အသနားခံကာ ကြွရောက် ချီးမြှင့် ပေးဆောင် မှုပါရန် တစ်ဆင့်စကားဖြင့် လျှောက်ထား တောင်းပန်စေရရှာ၏။ အမှန် သနားထိုက်သော အခြေအနေ ဖြစ်နေသည်။

သနားထိုက်သူကို ကယ်တော်မူခြင်း

မြတ်စွာဘုရားရှင်တို့သည် လောကသုံးခွင်ဝယ် အတုမရှိ သော မဟာကရုဏာရှင် ဖြစ်တော် မူကြ၏။ အရှင်ဝတ္ထလိ ရဟန်း၏ ကံတရား ချို့ယွင်းမှုအခြေအနေကြောင့် ဘုရားရှင် ဖူးမြင်လာသည်ကိုပင် အပြီး မရောက် ဖြစ်ရပုံ၊ သူ၏ ဘဝခရီး စဉ် လမ်းကြောင်းက နောက်ပိုင်း ရောက်နေပုံကို သိမြင်တော် မူပြီး ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် သူ၏အတိတ်ကံ မစင်ကြယ် မှုကြောင့် ဝတ္ထလိ သည် အနည်းငယ်သော ရက်ပိုင်းအတွင်း၌ ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်း ဖြင့် တစ်သံသရာလုံး၏ ဘဝဇာတ်သိမ်း ချုပ်ငြိမ်း သွားရမည် ကိုလည်း ညက်တော်ဖြင့် သိမြင်နေပြီး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်

သနားထိုက်သူအား ကယ်တင်၍ နိဗ္ဗာန်အရောက် ပို့ပေးရန် ဆောင်ရွက်တော် မူခြင်းအနေဖြင့် တမန်ဖြင့် စေလွှတ်၍ ပင့်ဖိတ်ခြင်းကို လွယ်လင့်စွာပင် ကိုယ်တော်တိုင် ချက်ချင်း ကြွရောက်တော် မူလာခဲ့လေသည်။

ကြွရောက်လာပြီးလျှင် မျှော်လင့် ကြီးစွာနှင့် စောင့်နေရှာသော ရောဂါဝေဒနာ ခံစားနေရရှာသူ ဒုက္ခသည် ဝက္ကလိ ရဟန်းကို အနီးအပါး၌ထိုင်၍ ချီးမြှင့်သောအသံဖြင့် ကြင်နာစွာ ရင်းနှီး ချစ်ခင်စွာဖြင့် ကျန်းမာရေး ချမ်းသာရေးနှင့် စပ်သော ရွေးရိုးစဉ်လာဖြင့် အစေ့အစပ်စကားတို့ကိုမေးတော် မူ၏။

ဘုရားရှင်၏ မေတ္တာဓာတ်၊ ကရုဏာဓာတ် ကြီးမားစွာနှင့် စေတနာတော် အရင်းခံသော မေးမြန်းချက် စကားတော်ကို ကြားရသောအခါ ဝက္ကလိ ရဟန်း၏ စိတ်နှလုံး သား သည် အေးချမ်း၍ ကြည်လင်ခြင်း၊ ဝမ်းသာအားရခြင်း ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ကျန်းမာရေး၊ ချမ်းသာရေးနှင့် စပ်၍ ဘုရားရှင်၏ မေးမြန်းခြင်းကို ဝက္ကလိရဟန်း၏ ပြန်လည် ဖြေကြားချက်နှင့် သူ့ ရောဂါဝေဒနာ ခံစားနေရချက်ကို အကြောင်းရင်းခံ၍ ဘုရားရှင်တို့၏ နိဗ္ဗာန်သို့ စိတ်အာရုံ ရွေးရှုတော်မူပုံသည် မှတ်သား ဖွယ်ရာဖြစ်၍ ကျန်ရစ်စေပါသည်။

မေးပုံနှင့် ဖြေကြားပုံ

‘ချစ်သားဝက္ကလိ— သင်၏ ခန္ဓာငါးပါးသည် နိစ္စလော၊ အနိစ္စလော’ ဟူ၍ မေးကော်မူ၏။ ဝက္ကလိရဟန်းက ‘အနိစ္စပါ

ဘုရား' ဟူ၍ ဖြေကြားလျှင် ဆက်လက်ပြီး ဘုရားရှင်က 'အနိစ္စဖြစ်သော ခန္ဓာငါးပါးသည် ဒုက္ခလော၊ သုခလော' ဟူ၍ မေးတော် မူပြန်၏။ 'ဒုက္ခပါဘုရား' ဟူ၍ ဖြေကြားချက် ပေးသည်။

ဘုရားရှင်က တစ်ဖန်ဆက်လက်၍ 'အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ ဝိပရိဏာမ ဖြစ်သော ထိုခန္ဓာငါးပါးကို ဤခန္ဓာ ငါးပါးကား ငါ၏ ဥစ္စာတည်း၊ ငါပိုင်၏၊ ငါဖြစ်၏၊ ဤခန္ဓာ ငါးပါးသည် ငါ၏ကိုယ်တည်းဟု ရှုခြင်းငှာ သင့်ပါမည်လော' ဟူ၍ မေးတော်မူ၏။ ဝဏ္ဏလိရဟန်းက 'မသင့်ပါဘုရား' ဟူ၍ ဖြေဆိုသည်။ ထိုစကားပိုဒ်ကား ဘုရားရှင်ကကြားသိ၍ ရယူလိုသော နောက်ဆုံး လိုရင်းချုပ် အဆင့်ဖြစ်သည်။

ဘုရားရှင်က သနားစရာ ဖြစ်နေသော ဒုက္ခသည် ဝဏ္ဏလိ ရဟန်းကို ကယ်တင်သည် ဆိုခြင်းမှာ အနတ္တဝိပဿနာကို သူ၏ စိတ်အာရုံ နှလုံးတွင်း၌ ပိုင်နိုင်စွာ ထင်စေပြီး ကြည်လင်စွာ မြင်နေ၍ အရဟတ္တဖိုလ်ဝသို့ ရွေးရှု တင်ပေး လိုက်သော နိဗ္ဗာန်သွားလမ်း ဖြောင့်စေသော သိမ်းသွင်းချက် ဖြစ်သည်။

ဝိမုတ္တိသုခကို ဆွဲကိုင်နေရင်း

ဤတွင် မြတ်စွာဘုရားရှင်က မေးတော်မူ၍ ဝဏ္ဏလိ ရဟန်းက ပြန်လည်ဖြေကြားချက်တို့သည် ယခုခေတ်၌ တရားဟော ဆရာတို့မေး၍ တရားနာပရိသတ်က ဖြေကြားသကဲ့သို့ ပြီးပြီးပျောက်ပျောက် ပေါ့ဆစွာ ငတ်ကျေတန်းကျေအသံမျှ မဟုတ်ပေ။ နိဗ္ဗာန်ကို တကယ်အမြင်ပေါက်၍ ခန္ဓာငါးပါးကို

ပယ်ခွာပြီးသူ၏ ဖြေခြင်းဖြစ်သည်။ ခန္ဓာငါးပါးကိုလွှတ်လွှတ် ပယ်ခွာပြီး၍ စိတ်အာရုံက ဝိမုတ္တိသုခကို လက်လှမ်း ဆွဲကိုင် နေရင်း ကြည်လင်သောစိတ်နှင့် ပြန်ကြားသော ဖြေဆိုချက် ဖြစ်သည်။

မြင်စေပိုင်စေအောင်

မြတ်စွာဘုရားရှင်က သနားရန် ထိုက်နေသော ဝက္ကလိ ရဟန်းအား ထိုအဆင့်ကို မြင်စေ၍ ပိုင်စေပြီးလျှင်သယ်ဆောင် လာချက်အတိုင်းလိုရင်းသို့ ရောက်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် “ဤအတိုင်းမှတ်ပါ” ဟူ၍ အဆုံးသတ်သြဝါဒ ပေးတော်မူခြင်း ဖြစ်သည်။ အပြီးအဆုံးတိုင်၍ စိတ်ချရပြီဖြစ်လေလျှင် မြတ်စွာ ဘုရားရှင်သည် နေရာမှထ၍ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်သို့ ကြွတော်မူ လေသည်။

အရဟတ္တဖိုလ် လက်တစ်ကမ်းသာလို

အရှင် ဝက္ကလိသည် သူတော်ကောင်း ဖြစ်တော် မူသော ဘုရားရှင်ကို မှီခိုအားထားခွင့် ရရှိ၍ နိဗ္ဗာန်လမ်းကို မြင်နေ ရပြီး ဖြစ်၏။ စွဲလမ်း၍ တွယ်တာနေစရာ မရှိသော ရုပ်နာမ် ခန္ဓာအပေါ်၌ တရားအမြင် ပေါက်ခဲ့ပြီး အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ရှိန် လက်တစ်ကမ်းသာ လိုတော့သော အခြေ၌ ရှိ နေ၏။

သူ၏ရုပ်ခန္ဓာကား ကျန်းမာရေး မကောင်းပါ။ ရောဂါ ဝေဒနာကား ပြင်းစွာ ခံစားနေရဆဲဖြစ်၏။ အချိန်ကို အရအမီ

လုယူနေရသလို့ရှိ၏။ သူ၏ဘဝ၌ ရုပ်နာမ်ကို အချိန်မကြာ
တော့သောနေ့ပိုင်း ရက်ပိုင်းအတွင်း နိဂုံးချုပ်၍ ဇာတ်သိမ်း
သွားရတော့မည် ဟူ၍ ပိုင်နိုင်စွာ သိထားလည်း ဖြစ်ဟန်
တူ၏။ ထို့ကြောင့်—

‘ငါ့ကဲ့သို့သော သူတော်ကောင်းပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါးက မြို့တွင်း
ရွာတွင်း၌ သေရန်မလျှောက်ပတ်ချေ’ဟူ၍ သူ၏တပည့်အလုပ်
အကျွေးများအား ‘ဣသိဂိလိတောင်ယံ ကျောက်ညို ဂူသို့ ပို့
စေသည်။ ထိုဂူသို့ ရောက်ပြီး၍ တစ်ညလွန်မြောက် နောက်ရက်
နံနက် မိုးသောက်လျှင် ဝဏ္ဏလိရဟန်းအတွက် အထူးသတိ
ထား၍ ကြိုးစားစောင့်ရှောက်တော်မူနေသော မြတ်စွာဘုရား
ရှင်က စကားထူး မိန့်မြွက်တော်မူသည်။

ထိုညတွင် နတ်သားနှစ်ယောက်က မြတ်စွာဘုရားထံ လာ
ရောက်၍ လျှောက်ထားချက်ကိုတပည့်ရဟန်းတို့အားထုတ်ဖော်
ပြော၍ ဝဏ္ဏလိရဟန်းထံသို့ သွားကြစေပြီး သတင်းစကား
ပြောကြား စေတော် မူသည်။ ထိုသို့ သွားရောက် ပြောကြား
ပေးစေခြင်းသည် နောက်ဆုံးအဆင့်၌ အပြီး ရောက်စေသော
အပိုင်းဖြစ်သည် ဆိုရပါမည်။

စိတ်ဓာတ် ရှင်လန်း အားတက်စေရန်

အရှင် ဝဏ္ဏလိရဟန်း၏ စိတ်ဓာတ်သည် နောက်သို့ ပြန်လည်
ကျခြင်း မရှိစေရန် တစ်ဖြောင့်တည်း နိဗ္ဗာန်သို့ ရှေးရှုစေခြင်း
နှင့် စိတ်ဓာတ် ကြည်လင် ရှင်လန်း၍ အားတက်လာစေခြင်း
ဖြစ်သည်။

မြတ်စွာဘုရား၏ အမိန့်တော်ပြန်သော ထိုစကားတို့ကြား သိရသောကြောင့် အရှင်ဝက္ကလိ မထေရ်၏ စိတ်အစဉ်သည် ကြည်လင်အေးတက်၍ ရှင်လန်းလာသည်။ ‘ငါ၏ဤရုပ်ခန္ဓာနှင့် ဤဘဝသည် နောက်ဆုံးပင်တည်း၊ နောက်ထပ်တစ်ဖန်သံသရာ မလည်ရတော့ပါဘူး’ ဟူ၍မှန်သောအသိ မှန်သော အမြင်ဖြင့် ယတ်ပြတ် ဆုံးဖြတ်နိုင်သည်။

အသိအမြင်မှန်ရ၍ ပြတ်သားစွာ ဆုံးဖြတ်နိုင်ပြီးလျှင် သူ၏ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာငါးပါးကို စွဲလမ်းခြင်းကင်းစွာထား၍ နေသည်။ စိတ်အာရုံကို နိဗ္ဗာန်သို့ ရွေးရှုတင်ထားသည်။ ထိုကဲ့သို့ ဘဝနှင့် ရုပ်နာမ် ခန္ဓာကိုလွှတ်သောစိတ် ထားနေရင်းပင် အတိတ်ကံ ဝဋ်ကြွေး ရှိနေသဖြင့် သူ၏ အသက်ဝိညာဉ်ကို သူ့ဘာသာသူ ဖြတ်လွှဲ၍ နိဗ္ဗာန် ကူးသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သီလ၌ ကုက္ကုစ္စ၊ ဝိပုဋ္ဌိသာရမရှိပါ

ဤဝတ္ထုတွင် ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့အတွက်သိမှတ်ဖွယ်ရာအချက် တစ်ခုပါ၍ ရှင်းစွာ ဖော်ပြပါမည်။ ‘အရှင်ဝက္ကလိ ရဟန်း နာမကျန်းမှု ပြင်းစွာ ခံစားနေရစဉ်အခါ မြတ်စွာဘုရားရှင် ကြွရောက်တော် မူလာပြီးလျှင် ‘ချစ်သားဝက္ကလိ အသိနည်း၊ သင့်အား တစ်စုံတစ်ခုသော ကုက္ကုစ္စသံသယရှိသလော၊ တစ်စုံ တစ်ခုသော ဝိပုဋ္ဌိသာရကောရှိသလော’ ဟူ၍ ဘုရားရှင်က မေး တော်မူရာတွင် ‘ကုက္ကုစ္စမျှားပါ၏ဘုရား၊ ဝိပုဋ္ဌိသာရစိတ်မကြည် လင်မှု မချမ်းသာမှု ဟူ၍ကား ပြောပလောက်အောင် မရှိပါ ဘုရား’ ဟူ၍ ဖြေကြားသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်က ထပ်ဆင့်၍ ‘ဝက္ကလိ-သီလ၌ ကုက္ကုစ္စ၊ ဝိပုဋ္ဌိဿာရ ရှိသလော’ ဟူ၍ စကားခွန်းခွဲ၍ ရှင်းရှင်း မေးတော်မူပြန်၏။

အရှင်ဝက္ကလိရဟန်းက ‘မရှိပါဘုရား၊ သီလ၌ ကုက္ကုစ္စ များခြင်းမဟုတ်ပါ’ ဟူ၍ ဖြေကြား လျှောက်ထား သည်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်က သီလိသောလိရင်းအချက်သည် ၎င်းအဖြေ ဖြစ်သည်။

ဆူ၏ ကုက္ကုစ္စများပါ၏ ဆိုသည်မှာ ကြာမြင့် စွာသော ကာလပတ်လုံး မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင် ခြင်းငှာ အလိုရှိနေ သည်။ ကျန်းမာရေး မကောင်း၍ သူ၏ခြေဖြင့် သွားလာနိုင် သော ခွန်အားဗလ စွမ်းအင်မရှိပါ။ ထိုအခြေအနေမကောင်းမှု တွေကြောင့် ‘မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးခွင့် ရနိုင်ပါဦးမည်လော၊ သူ၏ ပြင်းပြနေသော စိတ်အလိုဆန္ဒ ပြည့်ဝနိုင်ပါဦးမည်လော’ ဟူ၍ အရှင်ဝက္ကလိ၏စိတ်ထဲ ဝေခွဲမရနိုင်အောင် ပူပင်ကြောင့် ကြမ္မ ကုက္ကုစ္စစိတ်တွေက နေ့စဉ် လုံးထွေး ဖြစ်ပွားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

အာပတ်နှင့်တကွစုတေလျှင်ဆိုသည်မှာ

ဤတွင် သတ်ပြုရန် အရေးကြီးဆုံး အချက်မှာ ‘ဝက္ကလိ၊ သီလ၌ ကုက္ကုစ္စရှိသလော၊ ဝိပုဋ္ဌိဿာရ ရှိသလော’ ဟူသော ဘုရားရှင်၏မေးချက် စကားတော်ဖြစ်သည် (အာပတ်နှင့်တကွ စုတေလျှင်)ဆိုသည်မှာ သီလ၌ ကုက္ကုစ္စရှိနေခြင်း ဝိပုဋ္ဌိဿာရ ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှင်းရှင်း အဓိပ္ပာယ်မှာ ‘သိလဖြင့် မိမိကိုယ်ကိုစပ်စွဲခြင်း ရှိသလော’ ဟူ၍ မေးမြန်းခြင်းစကားဖြစ်သည်။ ‘မဟုတ်ပါဘုရား၊ မရှိပါ’ ဟူ၍ ဝိက္ကလိရဟန်းက ဖြေကြားလျှင် ရှင်းသွားပြီဖြစ်၏။ အာပတ်မရှိကြောင်း သိသာနိုင်သည်။

အတိတ်ကံဝဋ်ကြွေးပေထင့်

ရှေးခေတ်မှ သာသနာ့ဝင် သမိုင်းကို လေ့လာ ကြည့်လျှင် မြတ်စွာဘုရားရှင် လက်ထက်တော်အခါ၌ ‘အရှင်ဆန္ဒမထေရ်၊ အရှင် ဂေါဓိကမထေရ် နှင့် အရှင်ဝိက္ကလိ မထေရ် ဤရဟန်းသုံးပါး တို့သည် ပစ္ဆိမဘဝိကသားများ ဖြစ်ကြပါလျက် သူတို့၏ရုပ်နာမ် ခန္ဓာ အသက်ဝိညဉ်ကို သူတို့ကိုယ်တိုင် သတ်ဖြတ်၍ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုသွားကြရလေသည်။

ဘဝသံသရာ ကျင်လည် နေကြသော ဘဝခရီးစဉ်တွင် နောက်ဆုံးဘဝ ရောက်ကြပြီး ဖြစ်၍ ဘုရားရှင် သက်တော် ထင်ရှား ရှိနေသော သာသနာ့တွင်းအခါနှင့်လည်း ကြုံကြိုက် ကြရသောကြောင့် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်နိုင်ကြောင်း တရား အကျင့်ကိုလည်း ကျင့်ကြံပြီး အားထုတ်ပြီး သူများလည်း ဖြစ်ကြ၏။

ဘဝသံသရာ အဆုံးသတ်သော အချိန်ပိုင်း၌ ပြုမူသွားကြ ရပုံတို့သည် သနားစရာအပြင် ရဟန်းဘဝ အနေဖြင့် အံ့ဩဖွယ်ရာ ထူးခြားချက် အဖြစ်နှင့် သမိုင်းဝင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေသည်။

‘ဘယ်မည်သောဘဝ၌ ဘယ်သို့သော ပါဏာတိပါတကံ

ပြုခဲ့ဖူးကြ၍ ရှောင်မရနိုင်သော ဝဋ်ကြွေးတွေ ထိုက်ကြရလေ သနည်း' ဟူ၍ မြန်မာပြည်တွင် စာပေကျမ်းဂန်တတ်ဆရာတော် များက တွေးတောခဲ့ကြဖူးလေသည်။ ပါဠိတော်နှင့်အဋ္ဌကထာ ဌာနကတို့၌ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အတိတ်ကံဝဋ်ကြွေးအကြောင်း ဖွင့်ပြခြင်း မရှိကြပါ။ မြတ်စွာ ဘုရားရှင်အား ဘယ်သူ တစ်ဦးကမျှ မေးမြန်း လျှောက်လားသူ မရှိကြသောကြောင့် ဖွင့်ဆို မိန့်ကြားတော်မူခြင်း မပြုခဲ့ပါ။

ဝဂ္ဂုမုဒါဖြစ်အနီးကျောင်း ရဟန်းငါးရာတို့ကံ

သို့ရာတွင် မှန်းဆ၍ ကြည့်ရလျှင် ဘုရားရှင် လက်ထက် တော် အခါ၌ ဝဂ္ဂုမုဒါဖြစ်နား ကျောင်း၌ ရဟန်းငါးရာတို့ နေထိုင်ကြသည်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်နှင့် အခြား ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ် များလည်း အတူ သီတင်းသုံးလျက် ရှိနေကြသည်။

အဆိုပါ ရဟန်း ငါးရာတို့သည် (လခွဲအတွင်း) အတိတ် ကံဟောင်း၏ ဝဋ်ကြွေး ဆိုက်ရောက်လာခြင်း ခံယူကြရတော့ မည်ကို ဘုရားရှင်က သိမြင်တော် မူနေ၏။ 'ငါဘုရား၏ သာ သနာတော်တွင်း ဝင်ရောက်၍ ခိုလှုံနေကြသူများ ဖြစ်ကြပါ လျက် အကျိုးမဲ့ မဖြစ်စေလိုပါ။ သေပြီးနောက် မလွန် ဘဝ၌ အပါယ်လေးပါးသို့ မလားရောက်ကြစေလိုပါ။' ထို့ ကြောင့် ပိးမလောင်ခင်က ကြိုတင်တားရသကဲ့သို့ ထိုရဟန်း ငါးရာတို့၏ အပါယ် လေးပါးသို့ မလားရောက်ကြ စေရန် အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို ကြိုတင်၍ ဟောကြားတော်မူသည်။ အသုဘ ကမ္မဋ္ဌာန်း ထင်မြင်အောင် မိမိ၏ ကိုယ်ရုပ် ခန္ဓာကို

အသုဘဟု ရှုထား၍ အားထုတ် နေကြရန် ဟောကြားတိုက်
တွန်းတော်မူသည်။

ထိုရဟန်း ငါးရာတို့သည် အသုဘ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စိတ်ပါ
ဝင်စားကြသည်။ စိတ်ဝင်စားစွာ ပွားများအားထုတ် နေကြ
သည်။ ကမ္မဋ္ဌာန်း အားထုတ်၍ နေကြရင်း မိမိတို့၏ ရုပ်ခန္ဓာ
ကိုယ်၌ အသုဘကောင်ကြီးအဖြစ်ကို ထိရောက်အောင် အမြင်
ကိုယ်စီ ပေါက်လာနေကြသည်ဆို၏။ ထိုအခါ သူတို့၏ ကိုယ်စီ
ကိုယ်စီ စိတ်ထဲက ရုပ်ခန္ဓာကြီး ရှိနေရခြင်းကို အလိုမရှိကြတော့
ပါ။ ပြီးငွေ့လာကြသည်။ စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာကြသည်။ မိမိတို့၏
ရုပ်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ကိုယ်စီကိုယ်စီကြည့်၍ ကိုယ်စီ အလိုလိုပင်
ရှက်နိုးလာကြသည်။

‘နှစ်သက်ဖွယ်ရာ မရှိသော ကြည့်မြင်၍ မတင့်တယ်သော
အသုဘရုပ်ကောင်ကြီးကို တစ်ရှည် ရပ်တည် နေခြင်းငှာ အလို
မရှိကြတော့ချေ။ မြန်မြန် ဖျောက်ဖျက်ဘိလို့ ကြံအစည်
သူတို့အားလုံး၏ စိတ်၌ ကိုယ်စီ ဖြစ်လာနေကြသည် ဆို၏။
ကုသိုလ်ကံအကျိုးပေးရာတွင် အ ဖော်ရှိဘတ်သကဲ့ လို အကုသိုလ်
ကံ၏ မကောင်းကျိုးပေးသောအခါ၌လည်း ကံအထူးမြောက်
စေရန် ကူညီသူ အဖော်ပါမြဲ ဖြစ်သည်။’

လူသတ်သမား မိဂလဏ္ဍိက

‘အကျိုးတစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာရန်မှာ အကြောင်းတစ်ခုတည်း
မဟုတ်ပါ။ အကြောင်း ၂ ခုဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ် အကြောင်းခံ
ချက် ၃-ခုထက် ပိုတတ်သည်ဟူ၍ ရှေးအခါက ပညာရှိကြီး

တို့၏ ပြောဆိုရိုးစကား ရှိခဲ့သည်မှာ မှန်ပါ၏။

အဆိုပါ ရဟန်းငါးရာတို့သည် အတိတ် ဘဝဟောင်းတို့မှ မိမိတို့ ပြုလုပ် ခဲ့ကြပြီးသော သတ္တဝါတို့ကို သတ်ဖြတ် ခဲ့ကြသော ပါဏာတိပါတ ကံဟောင်းတို့က အကျိုး ပေးချိန် ရောက်လာနေပြီ။ ဝဋ်ကြွေးခံကြရန် အလှည့်ကြုံနေချိန် အခါ အခွင့်လည်း လမ်းဖွင့် ပေးနေပြီ။ မြတ်စွာ ဘုရားရှင်က ဟောကြား ဆုံးမ၍ သင်ပြပေးထားသော အသုဘ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား ထင်မြင်အောင် အားထုတ် ရှုကြည့် နေခဲ့ရာ တကယ်ထင်မြင် ပေါက်မြောက်နေကြဆဲ ဖြစ်သည်။

ထိုထို အကြောင်းသုံးပါး ညီညွတ် မှုကြောင့် ဝဋ်ဆိုက် ခံကြရမည့် ရဟန်းတို့သည် အချို့က ဓားလက်နက်ဖြင့် မိမိ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို မကြောက်မရွံ့ ကိုယ်တိုင်သတ်ဖြတ်၍ သေသွား ကြသည်။ အချို့ ရဟန်းတို့ကား စိတ်တူသဘောတူ၊ ကျေနပ်စွာ အချင်းချင်း အသတ်ခိုင်းပြီး ကူညီသောသဘောဖြင့် ကျေးဇူး တင်စွာ အသတ်ခံ၍ သေကြသည်။ အချို့သောရဟန်းတို့ကား မိမိ၏ ကိုယ်ခန္ဓာရုပ်ကောင်ကြီး ကြာရှည်မတည်လိုကြ၍ ကိုယ် တိုင်လည်း မသတ်လို၊ ရဟန်းအချင်းချင်းကိုလည်း အားနာ၍ မခိုင်းလိုကြပါ။ ထိုရဟန်းတို့ အဘက် ထိုအချိန်ပိုင်း တွင် လူသတ်သမားကြီး တစ်ယောက် ထိုကျောင်းတိုက်သို့ ရောက် လာသည်။

သူ၏နာမည်ကား မိဂလဏ္ဍိ ကဖြစ်သည်။ ပါဠိသုံးစကားဖြင့် ‘သမဏုက္ခုတ္တက’ ဟူ၍ ခေါ်ဆိုသည်။ (ရဟန်းရှင်ယောင် အသွင်ဆောင်၍နေသူ) ဟု ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။ အမှန်မှာ-

သင်္ကန်းဝတ်၍ ကျောင်းတိုက်ထဲ ရောက်လာပြီး ဆွမ်းကျွန် ဟင်းကျွန်စား၍နေသော်လည်း ရှင်သာမဏေလည်း မဟုတ်ပါ။ ရဟန်းလည်း မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် နိဿယ ဆရာတော်ကြီးက 'ရဟန်းရှင်ယောင် အသွင်ဆောင်နေသူ'ဟူ၍ မြန်မာလို ပြန်ထားတော် မူခဲ့သည်။

အဟိတ်ကံဟောင်း ဝဋ်ကြွေးဆိုက်၍ အသတ်ခံကာ သေချင်နေရှာကြသော ရဟန်းအများတို့သည် အဆိုပါ လူသတ်သမားကြီး (မိဂလဏ္ဍိက) ကို အသတ်ခိုင်း၍ ကျေနပ်စွာ အသေခံသွားကြသည်။ စိတ်ကြမ်းကိုယ်ကြမ်းနှင့် ရက်စက်မည့် အသွင်ရှိသော မိဂလဏ္ဍိကကြီးအား 'သည်သမိတ်ကို ယူရစ်ပါ။ သည်သင်္ကန်းကို ယူရစ်ပါ' ဟူ၍ သင်္ကန်းပရိက္ခရာပေးပြီး သတ်ပေးရန် ခိုင်းကြသည်။ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မည့် ရုပ်သွင်နှင့် နှားသတ်ကုလား၏ မျက်လုံးကဲ့သို့ မျက်ထောင့်နီနီနှင့် ပြူးကြောင် တောက်ပသော အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်၍ သတ်ခံ သင်္ကန်း၊ သမိတ်၊ ပရိက္ခရာတွေယူ၍ ထက်စွာသော သန်လျက်ကြီးကိုင်ဆောင်ကာ တစ်ပါးပြီးတစ်ပါး ဆက်တိုက်ကြီး လည်ပင်းကို တစ်ချက်နှင့် အပြီး ဖြတ်နိုင်အောင် အားထုတ်၍ သတ်ပေးနေခဲ့သည်။

လူယုတ်မာကို နတ်ယုတ်မာကမြှောက်

တစ်ချိန်တွင် မိဂလဏ္ဍိကကြီးသည် ရဟန်းတွေကို သတ်ရပြီး မောပန်း နှမ်းနယ်ခြင်း ရှိလာသည်။ စိတ်အာရုံခံစားချက်လည်း မကြည်မလင်ဖြစ်နေ၍ ဝဇ္ဇမုဒြာ ဖြစ်သွင်းဆင်းကာ

သွေးသံတွေ လိမ်းကျံ၍ ကြည့်မကောင်းသော သန်လျက် သွားကို ရေဆေးကြောနေသည်။ ထိုအခါ သူ၏ရှေ့၌ရေပြင် ခဲ့၍နတ်သားတစ်ဦး ပေါ်လာသည်။ ‘အသင်သူတော်ကောင်း သင်၏ အလုပ်သည် ကောင်းသောအလုပ်ဖြစ်တယ်၊ လူ့ဘဝမှ လွတ်မြောက်လိုသူ ရဟန်းတွေကို သတ်ပေး နေရခြင်းသည် မြတ်တယ်၊ ကောင်းသော အလုပ် ဖြစ်တယ်၊ စိတ်အားမလျော့ နှစ်၊ ဆက်လက်၍ ကြိုးစားပါ၊ မြတ်သော ကောင်းကျိုးဖြစ် ပါတယ်’ ဟူ၍ ပြောဆိုပြီး ပျောက်ကွယ် သွားသည်။ နတ် ကောင်း မဟုတ်ပါ၊ မာရ်နတ်၏အသင်းအပင်း နတ်ယုတ်မာက လာ၍ လူယုတ်ကြီးကို မကောင်းမှု ပြုရဲအောင် အားပေး တိုက်ခိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် လူသတ်သမားကြီး မိဂလဏ္ဍိကသည် စိတ် အားမာန် တက်ကြွလာကာ ကျောင်းတိုက်ကြီးထဲ ဝင်လာကာ သန်လျက်ကြီး တဝင်းဝင်း ကိုင်ဆောင်လျက် ‘ဘယ်သူ့ကို သတ်ရမလဲ၊ ဘယ်သူ အသတ်ခံချင်သလဲ၊ ထွက်ခွဲကြ’ ဟူ၍ မာကြောအက်ကဲ့သော အသံနက်ကြီးနှင့် မေးမြန်းရင်း တစ် ကျောင်းမှသည် တစ်ကျောင်းသို့ကူးသည်။ တစ်ခန်းဝင် တစ် ခန်းထွက်နှင့် သတ်ဖြတ်လိုသော ဇောဖြင့် သူ၏ ကြမ်းကြုတ် ချင်သော အမူအရာတွေ လွှမ်းမိုးနေလေသည်။ အတိတ်ကံ ဟောင်း ဝဋ်ကြွေး မကင်းသူ ရဟန်တို့က မကြောက်မရွံ့ မတ်တတ်ရပ်၍ ရဲဝံ့စွာ အသတ် ခံကြ လေသည်။ လူသတ် သမားကြီးကလည်း ငှက်ပျောပင်ကို တစ်ချက်တည်း ဓားနှင့် ဖြတ်သကဲ့သို့ ဝန်လေးခြင်းမရှိ၊ ရဟန်းတစ်ပါးကို သန်လျက်

ဖြင့် တစ်ချက်တည်း လည်တိုင် ဖြတ်ချပေးလေသည်။ အတိတ် ကံဟောင်း ဝဋ်ကြွေးမရှိကြသော ရဟန်းသမဏေတို့ ကတော့ ထို လူသတ်သမားကြီး ဝင်လာသည်ကို ကြောက်ရွံ့သော ကြောင့် ပြေးကြရှောင်ရှားကြပြီး သေဘေးလွတ်မည် ထင်ရာ ပုန်းအောင်း နေကြသည်။ အသတ် ခံချင်သူက ခံ၍ သတ်ပေး ချင်သူကလည်း စိတ်ပါလက်ပါကြီး ရဲခံစွာ နေ့ဆက် ရက် ဆက်ကြီး သတ်ပေး နေခဲ့သည်။

ထိုသို့သောနည်းဖြင့်ရက်ဆက်ကြီးသတ်ပေးနေခဲ့ရာတစ်ဆယ့် ငါးရက်အကြာတွင် ရဟန်းငါးရာ အားလုံး သတ်လိုက်ပြီး ဖြစ်လေသည်။ ကျောင်းတိုက်ကြီးအတွင်း သတ်ဟား၍ သေ နေကြရသော ရုပ်အလောင်း တွေမှာ အလောင်းချင်း ထပ် နေအောင် ကြည့်မကောင်း မြင်မကောင်းပါ။ မကြည့်စံ့ မရှုစံ့စရာမြင်ကွင်းကား ထိုကျောင်းတိုက်ကြီးအတွင်း သွေး ချောင်း စီးအောင် မိဂလဏ္ဍိကကြီးက စိတ်ပါ လက်ပါ ရဲခံစွာ သတ်ပေးလိုက်သည်။

ရုပ်မြင်သံကြားမပေါ်သေး၍တော်ရ၏။

အဆိုပါ ဖြစ်ပျက်မှုကြီးကား အံ့ဩဖွယ်ရာ ဖြစ်သည်။ ကြက်သီးထဖွယ်ရာ သမိုင်းထူးကြီးအဖြစ် လူ့လောက၌ ပြော မဆုံးအောင် ကျန်ရစ်ပေမည်။

သက်တော်ထင်ရှား မြတ်စွာဘုရားရှင် လက်ထက်တော်၌ ကြုံကြရ၍ ပိုပြီး အံ့ဩဖွယ်ရာလည်း ဖြစ်ကြသည်။ လူအချို့ ကား ထိုကျောင်းတိုက်ထဲ၌ပင် 'မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်တိုင်

ရှိနေပါလျက်နှင့် မဖြစ်သင့်ပါ။ ကြက်ဘီး ထဖွယ်ရာ လည်း ဖြစ်တယ်။ ကြောက်ဖွယ်ရာလည်း ဖြစ်တယ်' ဟူ၍ တွေးတော ကြည့်ကြသူများလည်း ရှိ၏။ ဝေဖန်စကား ပြောကြသူများ လည်း ရှိ၏။

ဝိပင်္ဂါကြမ္မာ မလွတ်သာ

ဤ အကြောင်းနှင့် စပ်၍ ဤနေရာတွင် သတ္တဝါ တို့၏ ရှောင်၍မလွတ်နိုင်သော ကြမ္မာဝိပင်္ဂါဆိုက်ခြင်း အကြောင်း ပြောမည်။ ပုထုဇဉ် လူသား တို့သည် ဆရာကောင်းကို မမှီကြ ရ၍ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်တွေကို မှိုက်မှိုက်ကန်းကန်း လုပ်မိ တတ်ကြသူများလည်း ရှိကြ၏။ သူတော်ကောင်း ပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့် မတွေ့ကြုံကြရ၍ သူတော်ကောင်း တရားစကား မကြားကြရ။ သူတော်ကောင်း ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဆုံးမ ဩဝါဒ စကား ကောင်းကို နားကြားခြင်း မရှိကြ။ သူမှိုက်တို့ ပြောစကားသာ ကြားနေကြရပြီး ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူမှိုက် တို့နှင့် မလွဲသာ မရှောင်သာ ပေါင်းသင်းကြရသည်။ သူမှိုက်တို့နှင့် ရောနှော ကာ သူတစ်ပါးဥစ္စာ ခိုးယူခြင်း၊ လုယက်ခြင်း၊ ဖျက်ဆီးခြင်း စသော မကောင်းမှုတွေကို လွန်ကျူးမိတတ်ကြသည်။

ကြောက်ဖွယ်ရာသတ္တဝါတွေ သတ်ဖြတ်ခြင်း

ထိုနည်းအတူ လူမှိုက်တို့နှင့် မလွဲသာ မရှောင်သာ ပေါင်းမိ ကြရပြီး မလုပ်ထိုက်သည့် (ပါဏာတိပါတကံ) သတ္တဝါတို့၏ အသက်ကို ရက်စက်စွာနှင့် သတ်ဖြတ်ခြင်းနှင့် ကြီးလေးသော

ဒုစရိုက်မှုတွေ ပြုလုပ်မှားတတ်ကြသည်။

မသိ၍ ပတ်ဝန်းကျင် အတုလိုက်၍ ‘နောင်ခါ တစ်ဖန် မိမိတို့ကိုအသတ်အဖြတ် ခံရမြဲ ဖြစ်လိမ့်ဦးမည်’ ဟူ၍ ပြောကြား သူလည်း မရှိ၊ သိတတ် မြင်တတ်သူလည်း မရှိသော လူမိုက် ပတ်ဝန်းကျင်ထဲ ကျရောက်နေကြရသူတို့ဘဝ၌ လွန်ကျူးခဲ့ဖူး သော ဒုစရိုက် ကံကြွေးတွေက ဘဝ ခြားခဲ့ ကြသော်လည်း ရေဆေး၍ မရပါ။ အလှည့်ကျကြရဦးမည်သာဖြစ်သည်။

ဝံ့ဂ္ဂုမုဒါ မြစ်ကမ်းအနီး ကျောင်း၌ နေထိုင် ကြသော အဆိုပါ ရဟန်းငါးရာတို့သည် သူတို့ကိုယ်တိုင် မိုက်မနွှာ ပြုလုပ် လွန်ကျူးခဲ့ကြဖူးသောကံ၊ သတ္တဝါ တွေကို သတ်ဖြတ် ခဲ့ကြ သော ဒုစရိုက်ကံကြွေးရှိနေကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။ စိုက်ပျိုး ထားသောသစ်ပင်သည်အချိန်တိုင်လျှင် သီးပွင့်၍ လာရသကဲ့သို့ မိမိတို့ ပြုလုပ်ထားခဲ့ဖူးသော မကောင်းမှု ကံတို့သည် အကျိုး ပေးချိန် တိုင်သောအခါ မိမိတို့ထံ ပြန်ရောက် လာကြပြန် ဖြစ် သည်။ ရှောင်လွှဲ၍မရသော ဝိပါက်ကံ ဆိုက်ရောက်လာခြင်း သဘောကို ‘ကြမ္မာဝင်သည်၊ ကြမ္မာဆိုက်သည်’ ဟူ၍ ပြောဆို ကြ၏။ ‘ဂြိုဟ်ဆိုးဝင်သည်’ ဟူ၍လည်း ပြောတတ် ကြ၏။ အဓိပ္ပာယ် အတူတူပင် ဖြစ်သည်။

ဝဋ်ကြမ္မာ ဘုရားမတားနိုင်

အဆိုပါ ရဟန်းငါးရာတို့သည် ဝဋ်ကြမ္မာ ဆိုက်ရောက်လာ နေပြီကို ဘုရားရှင်က သိမြင်တော် မူပြီးဖြစ်၏။ သူတို့ ပြုထား ကြပြီးသော အကုသိုလ်ကံကြွေးကို ဘုရားရှင် တားဆီး၍မရနိုင်

ပါ။ သူတို့ကိုယ်တိုင် ခံယူကြရမည်။ တားဆီး၍ မရနိုင်ကြောင်း သိမြင်တော်မူသောကြောင့်—

‘လခွဲအတွင်း ငါဘုရား တစ်ပါးတည်းသာ ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ နေတော်မူမည်။ ဆွမ်းပို့ယူသူ တစ်ပါးမှလွဲ၍ ငါ၏ထံသို့ မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မဝင်ရ- မလာစေရ’ ဟူ၍ ညီတော် အာနန္ဒာကို မိန့်ကြားကာ ပိတ်ပင်ထားလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် မည်သူမျှ ဘုရားထံသို့ ဝင်ရောက် ဆည်းကပ်ခွင့် မရကြပါ။ အကြောင်းမှာထိုရဟန်းတို့၏ ကံကြွေးကြမ္မာဆိုက်၍ သတ်ဖြတ်ပွဲကြီး ကြုံနေဆဲအချိန်ကို တိုက်ရိုက် ကြည့်မြင် နေခြင်းငှာ မလျှောက်ပတ်သောကြောင့် တမင် (မျက်ကွယ်ပြု) ရှောင်လွှဲနေတော်မူခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုယ်ပြုသော မကောင်းမှုကံ ကိုယ်သာ ပြန်၍ ခံကြရမြဲဖြစ်ပုံကို ဤဖြစ်ရပ်များ အခြေအနေကို မြင်သောအားဖြင့် ရှင်းရှင်း နားလည်ကြရ၏။

သူတော်ကောင်းမှီရ၍ သက်သာကြ၏

သို့ရာတွင် ထိုရဟန်းငါးရာတို့သည် ဘုရားရှင်၏ ကျေးဇူးတော်ကြောင့် အသုဘ ကမ္မဋ္ဌာန်း အမြင် ပေါက်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်က သူ၏ တပည့်ရဟန်းများ အကုသိုလ်ပါဏာတိပါတကံကြွေး ပါသူများအတွက် တစ်နည်းတစ်လမ်းဖြင့် စိတ်ချတော်မူထားပြီး ဖြစ်သည်။ တမလွန်ဘဝ အတွက် စိတ်ချရပြီးဖြစ်အောင် နည်းကောင်း လမ်းကောင်း ပေး၍ သင်ကြားတတ်မြောက်ထားပြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ချလက်ချပင် မျက်ကွယ်ပြုတော်မူ၍ ၁၅-ရက် အတွင်း

တစ်ပါးတည်း ကိန်းဝပ်တော်မူကာ နေတော်မူခြင်းဖြစ်သည်။

သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ကွာကြသောကြောင့်

သို့ရာတွင် ထိုရဟန်း ငါးရာတို့သည် အတိတ်ကံ ဝဋ်ကြွေကြောင့် ကြမ္မာဝင်၍ မိမိကိုယ်ကို သတ်သေ ကြရသော်လည်း လူသတ်သမားကို အသတ်ခိုင်းကြပြီး အားလုံး အသတ်ခံ၍ သေကြရသော်လည်း နောင်တမလွန် ဘဝအတွက် အရှုံးမရှိ ကြပါ။ သူတော်ကောင်း ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ထံမှောက် ခိုလှုံ၍ ရဟန်း ပြုလိုက်ကြသောကြောင့် အမြတ် ထွက်ကြပါသည်။

သူတော်ကောင်း ဖြစ်တော် မူသော မြတ်စွာဘုရားရှင်က အားကိုးရှာကြသော တပည့်ရဟန်းတို့အား ကျေးဇူးပြုတော် မူပါသည်။ ပုဂ္ဂိုလ် အားလျော်သော အသုဘ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပေး၍ ရှုပွားဆင်ခြင် အားထုတ်စေသောကြောင့် ကမ္မဋ္ဌာန်း အမြင်ပေါက်ကြသည်။ အမြင်ပေါက်၍ သက္ကာယဒိဋ္ဌိကွာကြ သည်။ သက္ကာယ ကွာသောကြောင့် ငါစွဲအတ္တ ကင်းလွတ်ပြီး သူများ ဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ရဟန်းငါးရာ အားလုံး အပါယ် လေးပါးသို့ လားရောက် သွားခြင်း တစ်ပါး မှ မရှိကြပါ။

အရှုံးထဲမှ အမြတ်ထွက်ကြ၏

အဆိုပါ ရဟန်းငါးရာ တို့တွင် အာသဝေါ ကုန်ခန်းပြီး ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်အချို့ ပါဝင်ကြသည်ဆို၏။ အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်း

ကို အပူတပြင်း ရှုမြင်အားထုတ်ကြစဉ် ပါရမီရင့်ပြီး ဓာတ်ခံ
ရှိသူမှာ ဝိပဿနာဉာဏ်အမြင်ပေါက်ပြီး ရဟန္တာ ဖြစ်ကြခြင်း
ဖြစ်ပေမည်။ အသတ်ခံ၍ သေကြရသော်လည်း ရဟန္တာ
ဖြစ်နေပြီးပုဂ္ဂိုလ်များက နောင်ဘဝမဆက်ရတော့ပါ။ ပရိနိဗ္ဗာန်
ပြုသွားကြသည်။ သတ္တဝါတို့ကို သတ်ဖြတ်ခြင်း ပြုခဲ့ကြသော
ကံဆိုးသည် ကြောက်ဖို့ကောင်း၏။ ရဟန္တာ ဖြစ်သော်လည်း
ကံကြွေးရှိသူမှာ ရှောင်၍ မလွတ်နိုင် ကြပါ။

ထိုရဟန်းငါးရာတို့တွင် အနာဂါမ်တည်ပြီး ပုဂ္ဂိုလ်အချို့
ပါဝင်ကြသည်ဆို၏။ အနာဂါမ် ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အသတ်ခံ၍
သေကြရသော်လည်း နောင်ဘဝတွင် အထက် ဗြဟ္မာဘုံသို့
လားကြရသည်။ အဝိတ်ဘဝတို့က ဖြည့်ခဲ့ဖူးပြီး ပါရမီခံ ပါခဲ့
သောကြောင့် အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်း ရှုပွားရာတွင် အနာဂါမ်ဖိုလ်
ရောက်ကြခြင်း ဖြစ်ကြပါမည်။

သုတိအတွက်ကောင်းကျိုးရစေလို၍

သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်နှင့် ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ပါဝင်
ကြရာ အချို့က ဈာန်အဆင့် ရောက်ရှိနေကြ၍ ဗြဟ္မာဘုံသို့
ကပ်ရောက်ကြသည်။ အကြောင်းထောက်ပံ့ စွမ်းအားလျော်စွာ
နတ်ဘုံခြောက်ထပ်သို့ ထိုက်သည့် အားလျော်စွာ တက်ရောက်
သွားကြလေသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်က ထိုအမျိုးသား ငါးရာတို့သည် ဝဋ်
ကြွေး ပါရှိကြသူတွေ ဖြစ်ကြောင်း သိမြင်တော် မူထားပြီး
ဖြစ်သည်။ ‘ငါဘုရား သာသနာတော်သို့ ဝင်ရောက်လာခြင်း

ကို လက်ခံထားလျှင် တစ်ချိန်တွင် ကြားမကောင်း၊ ကျော်
မကောင်း၊ မြင်မကောင်းအောင် လူသတ်ပွဲကြီး ဖြစ်ကြမည်၊
ကြုံတွေ့ရမည်'ကိုလည်း သိမြင်တော်မူပြီး ဖြစ်သည်။

သို့သော် 'ငါဘုရား သာသနာတိုင်း ဝင်ရောက်၍ ရဟန်း
ပြုကြလျှင် အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်တရား တစ်မျိုးတည်းနှင့် လူဖြစ်
ရကျိုး နပ်ကြမည်၊ ရဟန်းပြုရကျိုး ရကြမည်၊ အကယ်၍
ရဟန်းပြုခွင့်မရသဖြင့် လူ့ဘဝနှင့် နေကြလျှင် ပို၍ ဆိုးကျိုး
ဖြစ်သွားရှာကြမည်ကိုသိ၍ သနားတော်မူသောကြောင့် ရဟန်း
ပြုခွင့် ပေးတော်မူခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤသည်ကား မဟာကရုဏာရှင် တို့၏ အမြော်အမြင် နှင့်
စောင့်ရှောက် ကယ်တင်ပေးတော်မူခြင်း ဖြစ်သည်။

မိမိကိုယ်ကို သတ်သေချင်စိတ်၏အတိတ်ကံ

'ဘုရားရှင် လက်ထက်တော် အခါတွင် ဝဂ္ဂုမုဒါမြစ်အနီး
ကျောင်းတိုက်၌ နေထိုင် ကြသော ရဟန်းငါးရာ တို့သည်
အဘယ်ကြောင့် မိမိတို့၏ကိုယ်ကို သတ်သေချင်စိတ် ရှိကြရ
ပါသနည်း'

အဖြေကား—ထိုရဟန်းတို့သည် ရှေးတစ်ချိန်တွင် သူတို့က
သူတစ်ပါးကို သတ်ခဲ့ကြဖူးသောကြောင့် ဝဋ်လည် ကြရခြင်း
ပါသည်။

အဘုံ အလှည့် ခံကြရမည်

ထိုရဟန်းငါးရာတို့သည် လွန်လေပြီးသော အတိတ်ကာလ

တစ်ခုသောဘဝတွင် တစ်ခုသော တောရွာကြီး တစ်ရွာ၌ လူ
ဖြစ်ကြခိုက်အခါ စိတ်တူသဘောတူ တောတွင်းတိရစ္ဆာန်တွေကို
ပတ်ခတ်ကြသည်။ ကိုယ်ချင်းမစာနာကြ၊ သနား ငဲ့ညှာစိတ်
မရှိကြ၊ လိုက်၍ဖမ်းဆီးပြီး သတ်ခဲ့ကြသည်။ တောတိရစ္ဆာန်
တွေကို ပတ်ခတ်၍ရသမျှ ဖမ်းဆီးကြရသမျှ စိတ်တူသဘောတူ
သတ်ကြသည်။ ထိုရွာသားတို့သည် သားသတ် သမဝါယမ
လုပ်ကြ ပြီးလျှင် တိရစ္ဆာန် တို့၏ ရုပ်ကြွင်း ခန္ဓာကိုယ်
ကောင်ကို ရှင်လန်း ဝမ်းမြောက်စွာ သားမယားတို့နှင့်တကွ
ချက်ပြုတ်ဖုတ်ကင် ကျော်လှော်၍ စားကြသည်။ သောက်ကြ
သည်။ သမဝါယမ အဖွဲ့သား ငါးရာတို့သည် စိတ်တူသဘော
တူ ပျော်ရွှင်စွာ လုပ်ခဲ့ကြသည်။

စားမကုန်သော အသားများကို ဇနီးမယားတို့က ရောင်း
ချကြသည်။ သားသတ်သမရွာ၌ နေထိုင်ကြသော ယောက်ျား
တွေက တောတိရစ္ဆာန်တွေ ရှာဖွေ၍ သတ်ကြသည်။ ၎င်းတို့၏
ဇနီးမယားတို့က သွေးသံရဲရဲနှင့် အသားရောင်းကြသည်။ သူတို့
ဘဝသည် ထိုပါဏာတိပါတကံအလုပ်ဖြင့် တစ်ဘလုံး အသက်
မွေးဝမ်းကျောင်း နေကြသည် ဆို၏။ ယခု ခေတ်တွင်လည်း
ထိုကဲ့သို့ပင် နွားသား၊ ကြက်သား၊ ဆိတ်သားတွေ ရောင်းချ
နေကြသူတို့ ရှိနေကြပုံ မြို့ကြီးတိုင်း၌ မြင်တွေ့နေကြဆဲ ဖြစ်ကြ
သည်။

ထိုသူတို့သည် ထိုဘဝ၌ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသော ပါဏာတိပါတ
ဒုစရိုက်ကံကြောင့် သေပြီးနောက်ဘဝ၌ ငရဲကြီးကိုကျ၍ နှစ်
ကြာကြာ ငရဲအိုးတွင်း၌ ခံကြရသည်။ ငရဲမှ လွတ်ခဲ့ကြ၍

လူ့ဘဝသို့ ရောက်ကြ ရပြန် တော့လည်း အကြိမ် များစွာ
 သေခြင်းဆိုးနှင့် ကြုံ၍ သေကြရသည်။ ကံကြွင်း၏ အကျိုး
 ဆက်ကြောင့် အဆိုပါ ရဟန်းငါးရာတို့သည် ရှောင်မရအောင်
 အချိန်က တိုက်ဆိုင်လာ၍ ဘုရားရှင်၏ ကျောင်းတိုက်ကြီး
 အတွင်း၌ နေထိုင်ကြပါလျက် အားလုံး ဖျားနာ၍ အေး
 ဆေးစွာ မသေကြရ၊ အသတ် ခံယူပြီး သေကြရခြင်း ဖြစ်
 သည်။

သု. ကိုယ်သူသောသုံးပါး

အတိတ်က မိမိပြုမှားခဲ့သော ကံဟောင်းကြောင့် ဝဋ်လည်
 ချိန် အလှည့်ကြုံ၍ အကျိုးပေးရန် ဆိုက်ရောက် လာခြင်းတို့
 မည်သူ တစ်စုံ တစ်ယောက်မျှ ကြားဝင် တားမြစ် ခြင်းငှာ
 မတတ်နိုင် ကြပါ။

အဆိုပါ ရဟန်းငါးရာတို့ သူတို့က သူကပ်ပါးကို သတ်ဖြတ်
 ခဲ့ဖူးသော ကံဟောင်းဝဋ်ကြွေးကြောင့် ကိုယ်တိုင် သတ်ခြင်း၊
 အချင်းချင်းသတ်၍ သေကြေခြင်း၊ လူသတ်သမားကို အသတ်
 ခိုင်း၍ အသေခံကြရခြင်း၊ ကံတရား၏ ဖြစ်တတ်သောသဘာဝ
 ကို ထောက်ဆ ကြည့်ခြင်းအားဖြင့်—

အသက်၌ ဖော်ပြခဲ့သော အရှင်ဂေါဓိက ရဟန်း၊ အရှင်
 ဆန္ဒ ရဟန်းနှင့် အရှင်ဝဏ္ဏလိ ရဟန်းတို့ သုံးပါးသည် နည်းတူ
 ဖြစ်ကြပါမည်။ အတိတ်က ပါဏာတိပါတကံ ပြုခဲ့မှုဝဋ်ကြွေး
 ကြောင့် သူတို့၏ စိတ်ထဲက သတ်၍ သေချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာ
 ခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည်ဟု နားလည် ကြရပါမည်။

အတိတ်ကံဝဋ်ကြွေးမကင်းကြသုသေ

လူ့လောက တစ်ခွင်၌ သိထားကြရန် ဝဋ်ကြွေးဆိုက်သူတေ
ရှိတတ်ကြ၏။ အတိတ်ကံဟောင်း ဝဋ်ကြွေးမကင်းသူမှန်လျှင်
ဝဋ်ကြွေး ဆုပ်ကြရမဲ့ ဖြစ်သည်။

ကြွေး(၃)မျိုး

(၁) စကားကတိပြုထားပြီးခါမှ ကတိမတည်သူ များသည်
စကားကြွေး တင်ရှိနေသူဖြစ်သည်။ ထိုသူတို့သည် တစ်နေ့တွင်
တစ်ချိန်တွင် စကားကြွေး ကျေအောင် ပြန်လည် ဆုပ်ကြရ
ပေဦးမည်။

(၂) ပစ္စည်းဥစ္စာ ကြွေးယူထားသူတို့သည် တစ်နေ့တွင်
တစ်ချိန်တွင် သူ၏ပစ္စည်းဥစ္စာ ငွေကြေးဖြစ်စေ၊ အခြားပစ္စည်း
ဖြစ်စေ ယူထားမိလျှင် ပြန်လည် ပေးဆပ် ကြရမည် ဖြစ်၏။
ရှောင်တိမ်းနေ၍ မရပါ။ ချေးငှား၍ ယူသည်ဖြစ်စေ၊ ခိုးဝှက်
ယူသည်ဖြစ်စေ၊ လိမ်လည်လှည့်ဖျား၍ ယူသည်ဖြစ်စေ၊ အနိုင်
အထက် တိုက်ခိုက်ယူသည်ဖြစ်စေ၊ အားလုံး ပြန်လည် မပေးဘဲ
နေသမျှ သံသရာဝဋ်ကြွေး တင်နေခြင်း ဖြစ်ကြသည်။

ထိုထိုအကြွေး များကို မည်သည့်နည်းဖြင့် ရယူထားသည်
ဖြစ်စေ ပွင့်လင်းစွာ ပြန်ဆပ်ရမည်။ မပေးလျှင် သံသရာကြွေး
ဖြစ်သွားပြီဟူ၍ မှတ်ပါ။ သံသရာကြွေး ဖြစ်နေလျှင် သံသရာ
တစ်ခွင်၌ ထိုကြွေးရှင်၏အိမ်၌ နွားဖြစ်ခြင်း၊ ကျွဲဖြစ်ခြင်း၊
ဆင်၊ မြင်း ဖြစ်ခြင်း၊ လူဘဝဖြစ်လျှင် ကျေးကျွန် အဖြစ်နှင့်

ငဉ့်ခံရခြင်းမျိုးဖြင့် ပြန်လည်၍ ကြွေးဆပ်ရမဲ့ ဖြစ်သည်။

(၃) သတ်ဖြတ် ခဲ့ဖူးသော ကြွေးရှင် ရှိနေ သူကား ကြောက်ဖို့ကောင်း၏။ ကြမ်းတမ်းစွာ ပြန်လည်၍ ဆပ်ကြရ ပေတော့မည်။

မိမိပြုလုပ်ခဲ့စဉ်က ကြမ်းတမ်း ရက်စက်စွာ သူတစ်ပါးကို သတ်ခဲ့ဖူးသောကြောင့် မိမိကကြွေး ပြန်လည်ဆပ်ရမည့်အခါ တွင်လည်း မိမိပြုလုပ်ခဲ့ပြီး ကံတရားနှင့်မခြားညီစွာအသတ်ခံ၍ သေရခြင်းဖြင့် ကြွေးဆပ်ကြရသည်။ လူကိုသတ်သည်ဖြစ်စေ၊ နွား၊ ကျွဲ၊ ဆိတ်၊ ဝက်၊ သိုး၊ ကြက်၊ ငှက် စသော တိရစ္ဆာန် ကို သတ်သည်ဖြစ်စေ၊ အသတ်ခံပြီး သေရခြင်းတည်း ဟူသော ကြွေးဟောင်းကို ပြန်လည် ပေးဆပ်ကြရမဲ့ ဖြစ်သည်။

အတိုးပေး၍ ဆပ်ကြရမဲ့

ကြွေးကိုဆပ်သောအခါ အတိုးပေးကြရမဲ့ ဖြစ်သည်။ သံ သရာကြွေးဟူသမျှ အတိုးကြီးကြီး ပေးဆပ်ရရိုး ဓမ္မတာ ဖြစ်သည်။ ဥပမာ-မိမိကတစ်ကြိမ်သာ သူတစ်ပါးကို သတ်ခဲ့ ဖူးသော်လည်း မိမိက ပြန်ဆပ်ရသောအခါ တစ်ကြိမ်တည်းနှင့် မပြေတော့ပါ။ မရတော့ပါ။ မကျေတော့ပါ။

အနည်းဆုံး ခုနစ်ဘဝသော်လည်းကောင်း၊ ဆယ်ဘဝသော် လည်းကောင်း၊ ဘဝသုံးဆယ်သော် လည်းကောင်း ဆပ်ကြ ရသည်။ အချို့မှာ မိမိက ပြုမူစဉ်က ဒေါသမာန ကြီးစွာနှင့်

ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုနှင့် သတ်ခွဲကြလျှင် ဘဝတစ်ရာ တိုင်တိုင်
သော် လည်းကောင်း၊ ဘဝငါးရာတိုင်အောင်သော် လည်း
ကောင်း အသတ်ခံရပြီး သေကြွေး ဆပ်နေ ကြရသည်။ ဘုရား
ဟော နိပါတ်တော်တို့၌ ထင်ရှား ပါရှိသည်။

ရဟန္တာပင်ရှောင်၍မလွတ်

အဆိုပါ သူတစ်ပါးကို သတ်ခွဲဖူးသူ တို့သည် သတိပြု၍
ကြည့်ကြမည်ဆိုလျှင် ရာဇဝတ်ပြစ်ဒဏ်ပေး၍ အသတ်ခံရခြင်း၊
လူနှင့်လူချင်း သတ်၍ သေရခြင်း၊ အကြောင်း တစ်မျိုးမျိုး
ကြောင့် ပစ်သတ်ခံသေရခြင်း၊ မှားယွင်းပြီး ပစ်သတ်ခံရခြင်း၊
သူတစ်ပါးတို့နှင့် ရောနှောပြီး အသေခံရခြင်း စသည်ဖြင့်
များစွာ တွေ့မြင်ကြရဖူး ပေမည်။ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ ကြုံကြ
ရပေမည်။ တစ်ဆင့်စကား ကြားရဖူးကြ ပေမည်။ ထိုအရာ
ခပ်သိမ်း သံသရာကြွေး ရှိထားကြ၍ ကြွေးဆပ်ရခြင်း ဖြစ်သည်
မှတ်ပါ။ ဤကား ကမ္မနိယာမ သဘာဝတည်း။

မတော်တဆ ထိခိုက်သေရခြင်း

ထို့ပြင် လူသတ်၍မဟုတ် ကျားကိုက်ခံ သေရခြင်း၊ မြွေ
ကိုက်ခံပြီး သေရခြင်း၊ ခွေးကိုက်၍ သေရခြင်း၊ ခွေးရူးကိုက်၍
ခွေးရူးပြန် သေရခြင်း၊ သစ်ပင်လဲကျရာ ပိ၍သေရခြင်း၊ ကမ်း
ပြိုရာ မြေပိ၍ သေရခြင်း၊ ကားမှောက်၍ မီးရထားမှောက်၍
သင်္ဘောမှောက်၍ သေရခြင်းစသော မတော်တဆ ထိခိုက်ပြီး

သေကြရခြင်းအားလုံးသည် မိမိတို့ ကိုယ်စီ ပြုလုပ်ခဲ့ကြဖူးသော
ဝိပါက ဝဋ်ကြွေး ‘ပါဏာတိပါတကံဟောင်း’ ၏ အကျိုး
ဆက်တွေ ခံနေကြရခြင်း ဖြစ်ကြသည်။

ဝိပါကဝဋ်ကြွေး ပြေး၍မလွတ်

ပစ္ဆိမဘဝိက သားတို့ပင်လျှင် အတိတ်ကံဟောင်းက မိမိက
သတ်ဖြတ် ခဲ့ဖူးသော ကြွေးရှိပါက ပေးဆပ်ရမည် ဖြစ်သည်။
ရှောင်၍ မလွတ်နိုင်ပါ။ ပြေး၍ မလွတ်နိုင် ကြပါ။ နေ့စဉ်
ညခံကြရသော ဝိမာနိက ပြိတ္တာတို့ကဲ့သို့ ဝိပါက ဝဋ်ကြွေး
ရှိသူတိုင်း ပြန်လည် ခံရမည်သာတည်း။

မြတ်စွာဘုရားရှင် လက်ထက်တော်အခါတွင် တန်ခိုးအရာ
တွင် တေဒဂ် ရရှိတော်မူသော လက်ဝဲရံ အဂ္ဂသာဝကကြီး
ဖြစ်တော်မူသော အရှင်မောဂ္ဂလာန် မထေရ်သည် ရဟန္တာ
ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်ပါလျက် ဝဋ်ကြွေး ရှိထားသောကြောင့် ပြေး
ရှောင်၍ မလွတ်ပါ။ ခိုးသား ငါးရာ၏ ရိုက်သတ် ခြင်းကို
ခံရပြီးမှ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုသွားတော်မူရချက်မှာ သာသနာ ဝင်
တွင် ထင်ရှားလှ၏။

ထို့ကြောင့် ဘဝသံသရာတစ်ခွင်ဝယ် ကျင်လည်နေကြရဆဲ
ဖြစ်ကြကုန်သော ပုထုဇဉ် ရဟန်းရှင်လူ အားလုံးတို့သည် ဝဋ်
ကြွေးရှိသူ မှန်သမျှ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် ကြွေးဆပ်ကြ
ရဦးမည်သာတည်း။ တစ်ဝံ့တစ်ရာ အကြောင်းပြု သေရခြင်း၊
သူတစ်ပါးကသတ်၍ သေရခြင်း၊ သေချင်စိတ် ရောဂါ ဖြစ်ပြီး

မသေရ မနေနိုင်အောင် ဝဋ်ကြွေးဟောင်း၏ လှုံ့ဆော်ပေး
နေမှုကြောင့် မိမိကိုယ်ကို သေကြောင်းကြံခြင်း၊ ဗွဲကြိုးချသေ
ခြင်း၊ အဆိပ်သောက်သေခြင်း၊ မြင့်ရာမှ ခုန်ချ၍ သေခြင်း၊
ရေထဲဆင်း၍ သေခြင်း၊ လက်နက် တစ်စုံတစ်ရာဖြင့် မိမိကိုယ်
တိုင် သတ်၍ သေခြင်း စသည်ဖြင့် လှုံ့လောက တစ်ခွင်၌
ဖြစ်ရပ်မျိုးပေါင်း များစွာ ကြားသိရဖူး၏။

ရိုးရိုးဖျားနာ၍ မဟုတ်ဘဲ ဥပေစ္ဆေဒကံ တစ်မျိုးမျိုးနှင့်
သေကြေရသူအားလုံးသည် လူဖြစ်စေ ရဟန်းဖြစ်စေ သူတို့၏
အကြောင်းရင်းတရားခံမှာ သူတစ်ပါးလက်ချက်မဟုတ်ကြပါ။
ရှေးတစ်ချိန် တစ်ခုသောဘဝတွင် သူတို့ကသူတစ်ပါးအသက်ကို
သတ်ခဲ့ကြသောကြောင့် စဉ်လည်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဝဋ်ဆိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။ ကြွေး ရှိထားသောကြောင့် ကြမ္မာဝဋ်က မလွတ်
ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုသို့သော ဝဋ်ကြမ္မာဘေးမှ လွတ်ကင်းလိုကြလျှင် လွယ်
ပါ၏။ လွတ်ကင်းအောင်နေနည်းပြောမည်။ လူကို မသတ်ပါ
နှင့်။ လူမှုကြွင်းသော နွား၊ ကျွဲ၊ ဆိတ်၊ ဝက်၊ ကြက်၊ ဘဲ စသော
တိရစ္ဆာန် သတ္တဝါတို့ကိုလည်း မသတ်ပါနှင့်။ လွတ်အောင်
ရှောင်ရှားပါ။ မသတ်ဘူးဆိုသည်မှာ မိမိကိုယ်တိုင် မသတ်
ရပါ။ သူတစ်ပါးကိုလည်း အသတ် မခိုင်းရပါ။ သူတစ်ပါးတို့
သတ်ကြသည်ကိုမြင်၍ ကြားသိ၍သော်လည်း နှစ်သက်သေးစိတ်
မဝင်စားရပါ။ စင်စစ်မှာ တိရစ္ဆာန်တို့၏ အသွေး အသားကို
စားခြင်းသည်ပင် မထိုက်တန်ပါ။ စားရန်အမှန် မထိုက်ပါ။

လူတို့စားဖို့ရန် သန့်ရှင်းသော အသီးအရွက်တွေ ရှိကြသည်။ သတ္တဝါတို့၏ ရုပ်ကြွင်းခန္ဓာသည် ရှိ ရှာဖွယ် ကောင်း၏။ အနာရောဂါကိုလည်း ဖြစ်စေသည်။ ထို့ကြောင့် အသားစားခြင်းကိုပင် ရှောင်ကြဉ် သင့်ပါသည်။

ဤသို့လွတ်ကင်းစွာ နေသွားကြသူတို့သည် ဥပေစ္ဆဒကကံ ဆိုးမှ ဘဝတိုင်း လွတ်ကင်းကြပါလိမ့်မည်။ ဤကား မှန်ကန်သော နည်းကို ညွှန်ကြားခြင်း ပါတည်း။ ဤ၌ ဆိုလိုရင်း အကြောင်းသည် (အာပတ်နှင့်တကွစုတေလျှင်)၏ အဖြေများ ဖြစ်ကြသည်။

ရဟန်းက ၇-ရက် သန်းဖြစ်ရသော အရှင်တိဿ

ဘုရားရှင်လက်ထက်ကော်အခါက သာဝတ္ထိပြည်ဇေတဝန် ကျောင်းတော်ကြီး အတွင်း၌ နေထိုင်သော အရှင်တိဿ ရဟန်းသည် ရိုးသားစွာ နေထိုင်လေ့ ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ပါလျက် ပျံလွန်ပြီးနောက် မမျှော်လင့်သော ဖြစ်ရပ်ထူးတစ်ခု အဖြစ် သမိုင်းကျန်ရစ်နေသည်။ ‘ရဟန်းတစ်ပါးက တမလွန်ဘဝ၌ သေးငယ်သော သန်းတစ်ကောင် ဖြစ်သွား ရတယ်’ ဟူသော သမိုင်းဖြစ်သည်။

အရှင်တိဿ ရဟန်း သန်း ဖြစ်ရခြင်းသည် အာပတ်နှင့် စုတေသောကြောင့် မဟုတ်ပါ။ သူတို့သည် မိဘများကွယ်လွန်ပြီးနောက် မောင်နှမ နှစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ရစ်ကြရာ

နှမက သူ၏မောင်ကို အလွန်ချစ်ခင်၍ ကြင်နာခြင်း ရှိသည်။ တစ်နေ့သ၌ မောင်ရဟန်း ဒေသစာရီ လှည့်လည် ရာတွင် တစ်နေရာမှ လူလိုက်၍ရခဲ့သာ ဖျင်စသင်္ကန်း လျာကြမ်းကြမ်းကြီး တစ်ခု အပြန်ခရီးမှယူမည်ဟု နှမထံ၌ ခေတ္တ အပ်ထားခဲ့သည်။ နှမက ရက်ကန်းပညာ တတ်ကျွမ်းသူ ဖြစ်သည်။ ‘ကြမ်းသောအဝတ်ကို မဝတ်ပါစေနှင့်’ ဟူ၍ ထိုအဝတ်ပိုင်းကို ဓားဖြင့် နှုတ်နှုတ်စဉ်းပြီးလျှင် ချောသောဖျဉ် ဖြစ်အောင် ပြန်လုပ်သည်။ ထို့နောက် သိမ်မွေ့ နူးညံ့သော အဝတ်ထည်ကြီး ဖြစ်အောင် ရက်လုပ်ထားပြီးလျှင် မောင်ရဟန်း ခရီးအပြန် ဝိုင်လာသောအခါ ပေးလှူလိုက်သည်။

ဒေသစာရီ ခရီးလှည့်ရာမှ ပြန် ရောက်သော ညတွင် အရှင်တိဿသည် ခရီးပန်းလာပြီး ဒေသမကြေ လေပူထရောဂါ ကြောင့် ရုတ်တရက် ပျံ့လွန်သွားရှာသည်။ ပျံ့လွန်ခါနီးဆဲဆဲတွင် ‘ငါ၏နှမက ပြင်၍လှူလိုက်သော သင်္ကန်း မဝတ်ရ သေးဘူး၊ နက်ဖြန်နံနက်မှ ဝတ်ရုံမယ်လို့’ ဟူ၍ သင်္ကန်းသစ် အပေါ်၌ စိတ်အာရုံ ကပ်ငြိနေစဉ်ခဏ၌ ဝိညာဉ် ချုပ်သွားသောကြောင့် ထိုသင်္ကန်းခေါက်ပေါ် သွားရောက်ပြီး အဝတ်သန်း ဖြစ်သွားရသည်။

သန်းဘဝမှ နတ်သားဖြစ်ရပြန်

သို့ရာတွင် မကြာပါ။ ၇-ရက်လွန်လျှင် သန်းဘဝမှ လွတ်မြောက်၍ တာဝတိံသာနိတ်ပြည်၌ နတ်သား ဖြစ်သွားလေ

သည်။ ပုထုဇဉ်ဘဝ၌ ရဟန်းရှင်လူ မည်သူမဆို သေခါနီး ဆဲဆဲခဏတွင် စွဲလမ်းစိတ်ရှိနေလျှင် ထိုကဲ့သို့ပင် ယောင်မှားစွာ မရေရာသော ဘဝမျိုး၌ ဖြစ်တတ်ကြသည်။

ရှေးအခါက ဗာရာဏသီပြည်မှသူဌေးကြီးတစ်ဦးသည်လည်း ကုဋေ လေးဆယ်သော ရွှေငွေ ဥစ္စာတို့ကို မြေ၌ မြုပ်ထား ပြီးလျှင် သေလွန်သွားရာ သူ၏ဥစ္စာ၌ တပ်မက်စွဲလမ်းမှုအား ကြီး၍ စိတ်အာရုံဖြတ်မရခင် သေလွန် သွားလေရာ သေပြီး နောက်ဘဝ၌ သူ၏ဥစ္စာ ထားသို့ရာ မြေပေါ်၌ ဥစ္စာစောင့် မြှေတိရုံစွာန် ဖြစ်သွားရဖူးလေသည်။

ဘုန်းကြီးတစ္ဆေဖြစ်ရသော ဦးနန္ဒ

ရှေးလွန်လေပြီးသော တစ်ချိန် ဆီက မြန်မာပြည် တွင်း၌ ဖြစ်ရပ်ဟောင်းပုံပြင်ဝတ္ထုကြောင်း တကယ်ဖြစ်ရပ်တွေများစွာ ရှိခဲ့ကြဖူး၏။ ကြားသိရခြင်းကလည်း စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာလည်း ကောင်းသလိုလည်း ရှိသည်။ မြန်မာပြည်အတွင်း၌ ငွေကျပ်ဒင်္ဂါး အကောင်းစားတွေ သုံးစွဲခဲ့ရသော ခေတ်အခါတွင်းဆီကဖြစ်၏။ ပြည်မြို့ အရှေ့ဘက် ပေါက်ခေါင်း မြို့နှင့် ၂၄ မိုင် ဝေးသော ရွာနှင့် ၃ မိုင်ခန့်အကွာတွင်ရှိ အမည်မဖော်လိုသောရွာ၌ ဦးနန္ဒ ဘွဲ့အမည်ရှိသော ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ကျောင်းထိုင် နေခဲ့ဖူးသည် ဘုန်းကြီး ဦးနန္ဒကို လူကြည်ညိုများကြ၏။ ရိုသေ လေးစား ကြ၏။

အကြောင်းမှာ ဦးနန္ဒသည် စာပေ ကျမ်းဂန်တတ်အောင်

သင်ကြား ထားပြီး ဖြစ်သည်။ သူ၏ ပင်ကိုအသံသြဇာကောင်းသည်။ စကားပြောပုံ ကောင်းသည်။ တရားဟောပုံ ကောင်းသည်။ သီလပေး ကောင်းသည်။ ရေစက်ချပေးပုံ ကောင်းသည်။ ပရိတ်ရွတ်ဆိုပုံ ကောင်းသည်။ ဦးနန္ဒ၏ ထူးခြားသော ထိုကောင်းခြင်း(၇)ရပ်တို့ကြောင့် ထိုဒေသ ပတ်ဝန်းရှိ မြို့ရွာ ဒကာတို့က ကြည်ညိုမှု များလှသည်ဆို၏။

‘စိန်ဗေဒါမပါလျှင် အလှူတောင် မဖြစ်သလိုပ’ ဟူသော သီချင်းသွားကဲ့သို့ သားရှင်ပြုပွဲ ဦးနန္ဒပါသည်။ သမီးနားသ မင်္ဂလာပွဲ ဦးနန္ဒပါသည်။ ကထိန်ပွဲ ဦးနန္ဒပါသည်။ ကျောင်း ရေစက်ချပွဲ ဇရပ်ရေစက်ချပွဲ ဦးနန္ဒ ပါသည်။ ဘုရားပွဲ-ကျောင်းပွဲ အားလုံး ဦးနန္ဒ ပါသည်။ အိမ်သစ် တက်ပွဲ၊ အန္တရာယ်ကင်း ပရိတ်ရိတ်ပွဲတို့၌လည်း ဦးနန္ဒ ပါသည်။ သာမူ ကိစ္စ နာမူကိစ္စ အရပ်ရပ် ဘုန်းကြီးပါရသောပွဲ ကြီးငယ်ဟူလေ သမျှဦးနန္ဒကို အရအမီ ပင့်ကြသည်။

အလှူပွဲဆိုလျှင် ဦးနန္ဒပါမှ ဒကာတို့က ကျေနပ် ကြသည်။ ဦးနန္ဒ၏ တရားကို နာကြားလိုက်ရမှ ဝမ်းသာကြည်နူး ရှိကြသည်။ ဦးနန္ဒရေစက်ချသံ၊ ပရိတ်ရွတ်ဆိုသံကို ကြားလိုက် ရမှ အားရကျေနပ်ခြင်း ပြည့်စုံကြသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဘုန်းကံ ကြီးမားပြီး ပစ္စည်းငလေးပါးလည်း ပေါများလာသည်။ ငွေကြေးလည်း အတော်စုမိနေသည်ဆို၏။ ထို့ကြောင့် တမလွန် ဘဝအစပ်တွင် ထူးခြားချက် ဖြစ်ပေါ်လာရသည်။

စိုးရိမ်စိတ်ဝင်မိ၍

တစ်နေ့သ၌ ဦးနန္ဒသည်စိုးရိမ်စိတ်ဝင်လာသည်။ လူသတင်း လူချင်းဆောင်၍ ချဲ့ထွင်သော စကားတွေကြောင့် 'ခိုးသူဘေး၊ ဒမြ ဘေးရန်မှစိတ်ချချ ကင်းလွတ်အောင်' ဟူ၍ အကြံရကာ စုဆောင်းရထားပြီးငွေအားလုံးကို (ကုန်သည်ပွဲစားတို့စုဆောင်း ရငွေနှင့်စာလျှင် မပြောပလောက်ပါ) သပိတ်ကြီး တစ်လုံးတွင် အပြည့်သိပ်ကာ တိတ်တဆိတ်သူ၏ကျောင်း လှေကားအောက်၌ မြှုပ်ထား လိုက်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်၌ နာမည် ကျော်ကြား သလောက် နှစ်အနည်းငယ်ကြာအောင် တရား ဟောပြောပေး ရခြင်း များလာသောအခါဦးနန္ဒ ကျန်းမာရေး ညံ့လာသည်။ လေနာရောဂါ စွဲလာသည်။ နောင် နှစ်များမကြာခင်အတွင်း လေနာရောဂါဖြင့် ပျံ့လွန်သွားရရှာသည်။

သတ္တဝါတို့သည် သေခါနီးဆဲဆဲ အချိန်ပိုင်းတွင် တစ်စုံ တစ်ရာ သံယောဇဉ်ကို စိတ်အာရုံ စွဲလမ်း နေမိလျှင် တမလွန် ဘဝအတွက် ခရီးမဖြောင့် ဖြစ်တတ်သည်။ ဦးနန္ဒသည် သူ၏ ငွေအိုးကို စိတ်အာရုံတွင် စွဲလမ်းမှု အားကောင်း နေမိသော ကြောင့် ကောင်းရာ ဘဝသို့ မရောက်ရှာပါ။ သူ၏ နေမြဲ ထိုကျောင်းပေါ်၌ သံပုရာခွံဦးထုပ်ဖြူဆောင်းရသော ဘုန်းကြီး တစ္ဆေ ဖြစ်နေရသည်။

တစ္ဆေဆိုသည်မှာ ဝိနိပါတိက အသုရာ နတ်မျိုးဝင်ဘုမ္မဇိုင်း နတ်တို့နှင့် အလားတူသယောင် ရှိသော ပြိတ္တာ တစ်မျိုးဖြစ် သည်။

ထိုကျောင်း၌ ရပ်ရွာ ဒကာများက နောက်ထပ် အခြား ဘုန်းကြီးများကိုပင့်၍ ကျောင်းတင်ကြ ပါသည်။ သို့သော် အမြဲ မနေနိုင်ကြပါ။ မကြာမကြာ ကိုယ်ထင်ပြု၍ ကျောင်း ပေါ်၌ သွားလာ လှုပ်ရှား နေတတ်သော ဘုန်းကြီးတစ္ဆေ ကြီးကို ကြောက်လန့် ကြသောကြောင့်ဆို၏။ အခြားသို့ ရှေ့ ပြောင်း သွားတတ်ကြသည်။ နောက်တစ်ပါးပင်ကြပြန်လည်း ထိုနည်း လည်းကောင်း၊ ထို့နောက် တစ်ပါး တင်ပြန်တော့ လည်း ဘုန်းကြီးတစ္ဆေကြောက်ကြ၍ဆိုကာတစ်ပါးပြီးတစ်ပါး ရှောင်သွားကြ၏။ ကျောင်းဆိုင်မည့်ဘုန်းကြီး ရှာမရတော့ပါ။ ကျောင်းလွတ်ကြီး ဖြစ်နေသည်။

ကြောက်အောင် ခြောက်နေခြင်းမဟုတ်

အမှန်မှာ ဘုန်းကြီး တစ္ဆေက ကျောင်းလာ ထိုင်ကြသော ဘုန်းကြီးများကို ကြောက်အောင် ခြောက်လှန့်နေခြင်း မဟုတ် ပါ။ ဦးနန္ဒသည် မတော်တဆ ပြိတ္တာ ဖြစ်နေရ သော်လည်း စာတတ် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါး ဖြစ်သည်။ လူအများကို တရား ဟောပြော လာခဲ့သော ဓမ္မကထိက လုပ်လာ ခဲ့သည်။ ဘာ မဟုတ်သော ဥစ္စာကလေးကို စွဲလမ်းမိသော သံယောဇဉ် စိတ် ကြောင့် တမလွန်ဘဝ၏ အစပ်၌ ပြိတ္တာ ဖြစ်နေရခြင်း ဖြစ် သည်။

သူ၏ တမလွန်ဘဝ၌ အမှားရောက်နေရခြင်းကို မလိုလား ပါ။ ထိုဘဝမှ လွတ်မြောက် စေနိုင်သော နည်းလမ်းကိုလည်း

သူကိုယ်တိုင် ဗုဒ္ဓစာပေ ကျမ်းဂန်တွေ သင်ခဲ့ပြီး ယခင်ဘုန်းကြီး
ဘဝတုန်းက လူအများကို တရားဟောကြား ပေးနေရဖူးပြီ
ဖြစ်သောကြောင့် တတ်ကျွမ်း နားလည်ပြီး ဖြစ်၏။ သိထား
သော်လည်း လူ၏အကူအညီ ယူရပေဦးမည်။

လူကမှ ထိရောက်အောင် ကူညီ နိုင်သောကြောင့် ထို
ကျောင်းပေါ် ရောက်လာကြသော ဘုန်းကြီးများကို အကျိုး
အကြောင်း ပြောပြကာ အကူအညီ တောင်းရန် ကြိုးစား
ကြည့်သည်။ ဦးနန္ဒသည် သူ၏ ပြိတ္တာဘဝမှ အမြန် လွတ်စေရန်
အခြားသူလည်းမသွားနိုင်၊ ကျောင်းပေါ် ရောက်လာကြသော
ဘုန်းကြီးများအား ကူညီမှု ပေးဖို့ ပြောရန် ကိုယ်ထင် ပြ၍
ချဉ်းကပ်ရန် ကြိုးစား၏။ စကားပြောခွင့်မရ၊ ကိုယ်ထင်ပြ၍
ကူညီမှု တောင်းခံခြင်းကို သဘော ပေါက်သူ မရှိကြပါ။
အထင်အမြင်လွဲမှားကြသည်။ နတ်များကဲ့သို့ ထိရောက်အောင်
အိပ်မက် ပေးနိုင်စွမ်းလည်း မရှိပါ။

ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီး ရောက်လာကြ လေတိုင်းဦးနန္ဒသည်
သူ၏ ပြိတ္တာဘဝမှ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ကိုယ်ထင်ပြခြင်း
ဖြင့် အမျိုးမျိုးကြိုးစား၍ အကူအညီယူရန် တောင်းခဲ့သည်။
အကူအညီ ပေးကြရန် တောင်းနေခြင်းကို အကင်းပါးစွာ
နားလည်သူ မရှိကြ၍ အကျိုးမပြီးပါ။ တွေ့မြင်ကြသူတိုင်းက
ပင် ‘ဘုန်းကြီးတစ္ဆေခြောက်တယ်’ ဟူ၍ တွင်တွင် ပြောဆိုနေ
ကြသည်။ အထင်အမြင် လွဲမှားစွာ ကြောက်လန့် နေကြ
တော့သည်။

သတ္တိကောင်းသူရှိ၍ ဦးနန္ဒကျွတ်ရ

သို့ရာတွင် ကြိုးစားခြင်းဖြင့် အချည်းနှီး မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကျွတ်ချိန်တန်သောကြောင့် ထင်ရ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ကံအား လျော်စွာ သတ္တိရှိရှိ ယောက်ျားတစ်ယောက် လက်တွေ့ရင်ဆိုင် လေ့လာကြည့်လိုသော ဧည့်သည်တယောက် ထိုကျောင်းပေါ် ရောက်လာသည်။

အခြားရွာမှ ထိုရွာသို့ ကိစ္စတစ်ခုနှင့် လာခဲ့ရာ ထိုရွာ၌ သူ၏ မိတ်ဆွေတစ်ဦးအိမ်သို့ ဝင်ရောက် တည်းခိုသည်။ သူ၏ မိတ်ဆွေယောက်ျား အရပ်တစ်ပါး ခရီးသွားနေခိုက် ဖြစ်၍ မိတ်ဆွေ၏ ဇနီးသာ အိမ်၌ တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ညအခါ ဘုန်းကြီး ကျောင်းပေါ်၌ သွားအိပ်တော့မည် ပြောခဲ့ပြီး အဆိုပါကျောင်းပေါ်သို့ တက်ရောက်၍ သူ တစ်ယောက်တည်း တစ်ည တစ်ခိုကာ အိပ်စက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ညဉ့်မှောင်စပျိုးချိန်တွင် ဘုန်းကြီးတစ်ဦးနှင့် တွေ့ကြသည်။ သံပုရာခွံ ဦးထုပ်ဖြူ ဆောင်းလျက် ဧည့်သည် ယောက်ျား၏ အိပ်ရာအနီး ချဉ်းကပ် ရောက်လာသည်။ ထိုအခါ ဧည့်သည် ယောက်ျားက ဦးစွာ တစ္ဆေကို လက်သီးနှင့် ဆီးကြိုပြီး ထိုးသည်။ တစ္ဆေက ပြန်၍မထိုးပါ။ သို့ရာတွင် ဘုန်းကြီးတစ္ဆေ နှင့် လူယောက်ျားတို့ လက်ချင်း အပြန်အလှန် ဆွဲကိုင် ဝှေ့ရမ်းကာ နှပမ်းလုံးကြသည်။

သတ္တိရှိသော ယောက်ျားက တစ္ဆေဘုန်းကြီးကို မလွတ်

အောင် လက်တစ်ဖက်မှ ဆွဲကိုင်ထားပြီး ကျန် တစ်ဖက်က ရန် မရှာနိုင်အောင် ဝှေ့ရမ်းကာ ခုခံကာကွယ်သည်။ သို့ရာတွင် တစ္ဆေဘုန်းကြီးက လက်ဖြင့် ဖမ်းဆီးခြင်းသာ ပြုသည်။ ရိုက် ပုတ်ခြင်းဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ နာကျင်အောင် မလုပ်ပါ။ သူတို့ နှစ်ဦး လက်ချင်း ဆွဲကိုင်၍ နပမ်းလုံးကြသကဲ့သို့ ဖြစ်ကြရာ တစ်ယောက်တစ်ပြန်စီ အထက်ရောက် အောက်ရောက် ဖြစ်ကြ သည်ဆို၏။ အချိန်အနည်းငယ်ကြာလျှင် တစ္ဆေ ခေါင်းပေါ်မှ ဦးထုပ်ကို ဧည့်သည်က ဆွဲချွတ် ယူလိုက်မိသော အခါ အခြေ အနေ မူပြောင်းသွားသည်။

ဘုန်းကြီးတစ္ဆေသည် သူ၏ခေါင်းပေါ်မှ ဦးထုပ်မရှိတော့ လျှင် အားအင် မရှိတော့ပါ။ မောပန်းနွမ်းနယ်လာပြီး လဲကျ သွားသည်။ လူနာကဲ့သို့ သနားစရာ ညင်သာစွာ စကားပြော သည်။ ‘မိတ်ဆွေ သင့်ကိုငါ ကျေးဇူး တင်ပါတယ်။ သတ္တိ ရှိသော လူတစ်ဦးကို တွေ့ရ၍ ဝမ်းသာတယ်၊ အားရခြင်းလည်း ရှိတယ်၊ ငါက သင့်ကို အကူအညီ တောင်းချင်လို့ ချဉ်းကပ် လာတာ ခြောက်လှန့်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိပါဘူး’

‘ဘာအကူအညီ ပေးမှလဲ’ဟူ၍ ဧည့်သည် ယောက်ျားက သနားကြင်နာသံနှင့် မေးမြန်းသောအခါ တစ္ဆေ ဦးနန္ဒက ပြေလည်အောင် ရှင်းပြ ပြောဆိုသည်။

‘ကျုပ်က ယခင် ဒီကျောင်းမှာ ကျောင်းထိုင် နေသွားတဲ့ ဘုန်းကြီး ဦးနန္ဒဖြစ်ပါတယ်၊ ပျံလွန်ခါနီးဆဲဆဲအချိန်မှာ ဥစ္စာ

တစ်ခုအပေါ် သံယောဇဉ် တယ်မိတဲ့ စိတ်အာရုံ အစွဲကြောင့် ဒီကျောင်းပေါ်မှာ ပြိတ္တာ ဖြစ်နေရတယ်။ ဒီဘဝမှ ကျွတ်လွတ်ဖို့ အကြံရှိလို့ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးများထံ ချဉ်းကပ်ပြီး ပြောကြားဖို့ ကြိုးစားပါတယ်။ ခရီးမပေါက်ပါ။ ဒီကျောင်းရောက်လာကြတဲ့ ဘုန်းကြီးများက သဘာဝကျအောင် တွေးဆတတ်ခြင်း မရှိကြပါ။ သူတို့ကို ဘုန်းကြီးတစ္ဆေ ခြောက်ပါတယ်လို့သာ ပြောဆိုပြီး တခြားသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားတတ်ကြတယ်’

ဆက်၍ ပြောပြန်သည်မှာ ‘မိတ်ဆွေကကူညီ ပေးစေလိုသည်မှာ ကျွန်ုပ် ဒီဘဝမှ ကျွတ်လွတ်ပါစေလို့ ရည်စူးပြီး ကျွန်ုပ်အတွက် သပိတ်သွတ်ပေးပါ။ သံဃာဘော်များအား ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုလုပ်ပြီး ကျွန်ုပ်အား အမျှပေးဝေပါ။ ဒီကိစ္စအတွက် ကျွန်ုပ်မြှုပ်နှံထားခဲ့တဲ့ ငွေအိုးရှိတယ်။ အဲဒါတူးဖော်ယူပါ။ ကောင်းမှုပြုကာ ကျန်သော ငွေများကို မိတ်ဆွေ ယူပါ။ သုံးပါ။ ဒါပါပဲ။ အဲဒါကို သစ္စာရှိပါ’

‘ကောင်းပါပြီ ဒီကိစ္စအတွက် စိတ်ချပါ။ မကြာခင်(၇)ရက်အတွင်း ပြည့်စုံအောင် ဆောင်ရွက် ပေးပါ့မယ်။ သစ္စာရှိပါတယ်။ ယုံကြည်စွာနှင့် သာဓု ခေါ်ဆိုရန်သာ ဒီကျောင်းမှ စောင့်နေပါ’

ဤသို့ ဘုန်းကြီးတစ္ဆေကြီးဟူ၍ လူရှင်အများတို့က အပြောများနေကြသော ပြိတ္တာ ဖြစ်နေရှာသူ ဦးနန္ဒနှင့် ညော်သည် ယောက်ျားတို့သည် အချင်းချင်း နားလည်မှုရကြ၍ ပြေလည်

စွာ ပြောခွင့်ရသောအခါ ညွှန်သည်လူယောက်ျား လိပ်ပတ် လည်းအောင် သိရတော့သည်။

နောက်ရက် နံနက် မိုးသောက်လျှင် တစ္ဆေဦးနန္ဒညွှန်ကြား ချက် အတိုင်း သူညွှန်ပြထားရာမြေ၌ ငွေအိုးကို တူးဖော်ယူပြီး ခေတ္တ သူ၏ရွာသို့ ပြန်သွား၍ ရက်များ မကြာခင် ပြန်ရောက် လာသည်။ ထိုညွှန်သည်ယောက်ျားသည် သစ္စာရှိရှိ ကတိတည် စွဲနှင့် လိပ်ပတ်သတ်ရန် သံဃာတော်များ ပင့်ပြီး ထိုကျောင်း ပေါ်၌ အလှူပွဲများ ပြုလုပ်၍ လူဒါန်းပြီး အမျှပေးဝေလိုက် သည်။

ဦးနန္ဒသည်ထိုပေးဝေသောအမျှကို သာဓုခေါ်နိုင်၍ ထိုခဏ ၌ပင် ပြိတ္တာဘဝမှ ကျွတ်လွတ် သွားလေ တော့သည်။ သူ အထက်ဘုံသွားတော့မည်ဟု အိပ်မက်တွင် ထိုရွာသား ဒကာ များအား ပြောကြား သွားသော ဟူ၏။ ထိုအချိန်၏နောက် ပိုင်းတွင် အဆိုပါကျောင်း၌ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီး မြဲလျက် ရှိနေကြပြီတဲ့။

ဤဆောင်းပါး အစပိုင်း၌ ဖော်ပြခဲ့သော မြို့တော်ကြီး၌ ဘုန်းကံကြီးမားပြီး နာမည်ကျော်ကြားနေသော ဤအရှင်၏ တစ်ချိန်က မိတ်ဆွေဟောင်း ရင်းနှီးခဲ့ကြဖူးသော ဆရာတော် ကြီးများသည် ပျံလွန်သွားကြပြီး နောက်ပိုင်းတွင် မကျွတ်ကြ ဘူး ဟူ၍ လူပြောသူပြော များနေကြသံ ကြားရခြင်းသည် လည်း လူပြောများကြသကဲ့သို့ မကျွတ်လွတ်ကြရိုး မှန်နေခဲ့ လျှင် အဆိုပါ ဦးနန္ဒကဲ့သို့ တစ်စုံတစ်ရာ သူတို့ပိုင် ဥစ္စာစွဲ

ကြောင့်များ ဖြစ်ကြ လေမည်လော' ဟူ၍ တွေးဆ ဖွယ်ရာရှိ လေသည်။

နဂါးဖြစ်သွားသော တောရမထေရ်ကြီး

ကဿပဘုရားရှင် လက်ထက်တော်အခါက ရဟန်းတစ်ပါး သည် နှစ်ပေါင်း(၂၀၀၀၀) နှစ်သောင်းတိုင်အောင် အချိန် ကြာကြာ တောရ ကျောင်း၌နေ၍ အကျင့်သီလနှင့် ပြည့်စုံ လျက် ရိုးသားစွာ နေထိုင်သည်။ ပျံလွန် ပြီးနောက် ထမလွန်ဘဝ၌ ဂင်္ဂါမြစ်တွင်းနဂါးဖြစ်သွားရရှာဖူး၏။ သနား ဖို့ ကောင်းပါသည်။

နဂါးဖြစ်ရခြင်းအကြောင်းကို ရှင်းပြပါမည်

တောရမထေရ်ကြီးတစ်ပါးက နှစ်ပေါင်း နှစ်သောင်းကြာ အောင် ရဟန်းတရားနှင့်အညီ ရိုးသားငြိမ်သက်စွာ ပျော်မွေ့ နေထိုင်ခဲ့ပြီးခါမှ ပျံလွန်ပြီးနောက် အဟိတ် တိရစ္ဆာန် နဂါး ဖြစ်သွားကြောင်းကို မြန်မာပြည်တွင် လူရှင် ရဟန်းများက သနားစရာကဲ့သို့ ပြောဆိုလေ့ ရှိကြသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဖြစ်ရကြောင်း လိုရင်းအချက်ကို အသိ နည်းကြသောကြောင့် ဤတွင် ဖော်ပြပါမည်။ တောရမထေရ်ကြီး ပျံလွန်ပြီးနောက် ဘဝတွင် ဂင်္ဂါမြစ်တွင်း နဂါးဖြစ်သွားရခြင်းအကြောင်းသည် အာပတ်ကြောင့် မဟုတ်ပါ။

တစ်ချိန်က ထိုမထေရ်ကြီးသည် လှေဖြင့် ဂင်္ဂါမြစ်တွင်း ခရီးသွားခဲ့ရာလှေမှ ကမ်းပါးပေါ်အဘက်တွင် သေချော့သွား၍

လက်ဖြင့် ဆွဲမိရာ ပိန်းပင်ငယ်ကို ဆွဲကိုင်စဉ် မတော်တဆ ထိခိုက်ပြီး ပိန်းရွက်ပြတ်သွားဖူး၏။ ထိုစဉ်က 'တမင်ပြတ်စေလိုခြင်း မဟုတ်၍ အာပတ်သင့်ခြင်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး' ဟူ၍ စိတ်ရှင်းစွာနှင့် နေလာ ခဲ့သည်။ ဘဝနောက်ပိုင်းတွင် သေရာညောင်စောင်းသို့ လျောင်းရသောအခါ သက်ရှယ်ကြီး ငယ်ဖြူဆရာတော်ကြီးတို့၏ အစဉ်အလာအတိုင်းသူ၏သီလကို စင်ကြယ်၏လော ဟူ၍ ပြန်လည်ဆင်ခြင်ကြည့်လေ့ရှိကြသည်။ ထိုအခါ သူ၏ ဘဝတာအတွင်း သီလ၌ ကုက္ကုစ္စ ဖြစ်စရာ မတွေ့ရချေ။ တစ်ချိန်ကဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းပါးသို့ လှေမှအတက်တွင် မတော်တဆ ပိန်းပင်ကိုဆွဲမိရာ ခြေချော်သွားခိုက် ပိန်းရွက် ပြတ်သွားပုံကို သတိရလာသည်။ ထိုပိန်းရွက်တစ်ခု မတော်တဆကြောင့် ပြတ်သွားခြင်းဖြစ်သော်လည်း စိတ်အာရုံတွင်သံသယဝင်လာသည်။ အနှစ် နှစ်သောင်း ကာလပတ်လုံး သီလ၌ သံသယ ဝင်ခြင်း တစ်စုံတစ်ရာ ရှာမမြင်ရပေ။ ထိုပိန်းရွက် တစ်ခုသာ သို့လော သို့လော စိတ်တွင် သံသယ ဝင်နေသည်။

ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တွင် ဘူတဂမ်၊ ဗီဇဂမ် ပါစိတ်အာပတ် စုတွင် ပါဝင်၍ ဒေသနာ ကြားလိုက်ရုံဖြင့် ပြေပျောက်သွားစေသော သိက္ခာပုဒ်ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် ပြတ်စေလိုသော စေတနာနှင့် ဆွဲယူလိုက်ခြင်း မဟုတ်၍ သစိတ္တက အာပတ်သင့်ခြင်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ လှေရွှေ့သွားသောကြောင့် လက်မှ ဆွဲမိဆွဲရာ ကိုင်ဆွဲမိသောကြောင့် မတော်တဆ ပြတ်သွားခြင်း ဖြစ်သည် ဟူ၍လည်း မထေရ်ကြီးစိတ်တွင် တွက်ဆမိပါ၏။

ပျံ့လွန်ခါနီးဆဲဆဲတွင် ထိုသံသယအတွက် စိတ်ရှင်းသွားရန် ဒေသနာ ကြားဖို့ အနီးအပါး၌ ရဟန်းအဖော် တစ်ပါးမျှ မရှိသောကြောင့်စိတ်အာရုံ မရှင်းခြင်း ဖြစ်မိပြန်သည်။ အာပတ် သင့်လေသလော ဟူသော တွေးဆချက်သာ ထပ်ပြန်တလဲလဲ စိတ်အာရုံ၌ ကုက္ကုစ ဖြစ်နေရခြင်းက ထပ်ပြန်တလဲလဲ တွေး နေမိသည်။

‘ရံခါ ဤကိစ္စ တွေးဆ ပူပန်နေဖွယ်မရှိ၊ ငါအပြစ်ကင်း ရှင်းပါတယ်’ ဟူ၍ သူ၏ စိတ်အာရုံ ဖြူစင်အောင် မှန်သော တွေးဆချက် ဝင်လာပါသည်။ သို့သော် ပိန်းရွက် ပြတ်ခြင်း အသေးအမွှေးကလေးက ဖျောက် မရချင်။ “အပြစ် ရှိနေတယ် ထင်တယ်” ဟူ၍သာ အစွဲအသပ်း ကြီးထွားလာနေမှုက အား ကောင်းနေသည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် သီလ၌လေးစားမှုရှိ၍ သံသယ ကင်း ရှင်းအောင် နေထိုင်လာခဲ့သည်။ မိမိ၏သီလ စင်ကြယ်ကြောင်း ယုံကြည်စွာ နေလာ ခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်လည်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် လက်ရှိဘဝ၏ နိဂုံးချုပ်ခါနီးတွင် သီလ စင်ကြယ်မှု ရှိမရှိ ဆင်ခြင်ရာမှ ဘာမဟုတ်သော သံသယမှုက ဝင်လာခြင်း သည်။ ဝင်ရောက်နေသောသံသယစိတ်ကို ပယ်ဖျောက်ရှာပါ၏။ သို့သော် ဖျောက်၍ မရချင်ပါ။ ထပ်ပြန်တလဲလဲ ပိန်းရွက်ကို မြင်နေသလို မြင်နေရသော ပိန်းရွက်သည် သေခါနီး ဆဲဆဲ အာသန္နကံကဲ့သို့ ဖြစ်နေသောကြောင့် ကမ္မနိမိတ် ထင်နေရာမှ ဂတိနိမိတ်ဘက်သို့ ကူးဝင် လာနေသည်။ ပိန်းရွက် ကြီးက

ကြီးမားလာနေရာ သူ၏မျက်နှာပေါ်ဖြန့်၍အုပ်ထားဘိသို့ ထင်မြင် လာနေသည်။

ပိန်းရှက် ကမ္ဗနိမိတ် ထင်လာနေပုံကား ပျောက်ကွယ်သွားခြား မရှိပါ။ စိတ်အာရုံထဲ၌သံသယအစွဲ ကြီးနေသောကြောင့် ပိန်းရှက်ကြီးက မျက်စိရှေ့၌ တဝဲဝဲ လှုပ်ရှားပြနေပုံ အဆက်မပြတ် ထင်မြင်လာချက် အားကောင်း နေသည်။ ပိန်းရှက်ကြီးသည် မျက်နှာလာအုပ်နေရာမှ လည်ပင်းကို တင်းကျပ်စွာ လာပတ်ချည်ထားပုံ ထင်မြင်နေလာဆဲ အချိန် ခဏတွင် ဝိညာဉ်ချုပ်သွားလေရာ ဂင်္ဂါမြစ်အတွင်း ရေကပတ္တနဂါး ဖြစ်သွားရရှာလေသည်။

ရေက—သဒ္ဓါ ပိန်းပင် ပတ္တ—သဒ္ဓါ အရှက်ဟော၍ ‘ရေကပတ္တ’ ဆိုသည်မှာ ပိန်းရှက်နဂါးဟူ၍ အမည်တွင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မအပြန်လင့်မိသော တိရစ္ဆာန်ဘဝ တစ်ခု၌ တမလွန် အစပ်တွင် စိတ်အာရုံ တိမ်းစောင်းမှုကြောင့် ဖြစ်သွားရ ရှာခြင်း ဟူ၍ စာပေကျမ်းဂန်တတ် ဆရာတော် ကြီးများက နားလည်ကြသည်။ ဂင်္ဂါမြစ်တွင်း၌ ရေကပတ္တနဂါးကြီး ဖြစ်နေရသည်မှာ ကဿပဘုရားရှင် လက်ထက်တော်မူသည် ဂေါတမဘုရားရှင် ပွင့်ပေါ်ဘော်မူချိန်တိုင်အောင် ဘုရားတစ်ဆူနှင့် နောက်တစ်ဆူကြားကာလ တစ်ချိန်လုံး ကြာရသည်။

အာပတ်ကြောင့်မဟုတ်၊ သံသယကြောင့်

ဘောရ မထေရ်ကြီး တစ်ပါးက တမလွန်ဘဝ၌ အဟိတ် တိရုစ္ဆာန် နှစ်ပါးကြီးဖြစ်သွားရခြင်း အကြောင်းကို ရှေးခေတ် စာပေကျမ်းဂန်တတ်ဆရာတော်ကြီးအများတို့က ဆုံးဖြတ်တော် မူကြသည်မှာ ‘အာပတ်ကြောင့် အပါယ် မလား၊ ကုက္ကုစ္စ ကြောင့် အပါယ်ဘဝ လားရသည်’ဟူ၍ တိကျ ပြတ်သားစွာ မှတ်ချက်ချကာမိန့်ကြားတော် မူခဲ့ကြလေသည်။

ကျေနပ်လောက်ကြပြီ

‘ကိုင်း— ဤမျှဆိုလျှင် အာပတ်နှင့် စုတေလျှင် အပါယ် ကျမှာကြောက်ရလို့’ဟူ၍ ဆင်ခြေပေးကာ ရှေ့ရေးနောင်ရေး မစဉ်းစားကြဘဲ လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် လူဝတ် လဲသွားတတ်သော ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်များအား နားလည်တော်မူကြရန် ကျေးဇူးရှိကြ ပါလိမ့်မည်။

လူပြောသူပြော မရေရာသော စကားကို နားယောင်ပြီး ပူပန်စိတ်ဝင်ကာ ‘စုတေခါနီး’ ဗုဒ္ဓိသုဒ္ဓ ပြုသွားတာပဲ အားလုံး စိတ်ချရသောကြောင့် ကောင်းမယ်ထင်ပါတယ်’ ဟူ၍ သက် ရွယ်ကြီး ပုဂ္ဂိုလ်ထဲမှ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် မပိုင်နိုင်သလိုလို အထွေး ခေါင်တော်မူတတ်ကြသော ငယ်ဖြူ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး အချို့တို့နှင့် ကြီးဖြူ ပုဂ္ဂိုလ်တို့အားလည်း ဤမှတ်တမ်းသမိုင်း ဆောင်းပါး ရှည်ကြီးကို ဖတ်ရှုလေ့လာခွင့် ရကြသဖြင့် စိတ်နှလုံးအမြင်

သဘောထား ရှင်းလောက်ကောင်း ပါပြီ၊ အမြင် ရှင်းရှင်း
နားရှင်းရှင်း ဖြစ်ကြ၍ စိတ်အာရုံလည်း ရှင်းသွား ကြလိမ့်မည်
ယုံကြည် စိတ်ချပါသတည်း။

အပါယ်ကျထိုက်သော အာပတ်ရှိလျှင်

“အာပတ်နှင့်တကွစုတေလျှင် အပါယ်မကျဘူးလော” ဟူ၍
မေးခဲ့သော် အဖြေကား “အပါယ် ကျထိုက်သော အာပတ်ရှိ
လျှင် မည်သူမဆို အားလုံးကျတယ်” ဟူ၍ မှတ်ပါ။

ကဿပဘုရားသာသနာ နောက်ပိုင်း၌

ဥဒါဟရုဏ်ပုံစံကို သိလိုကြလျှင် ကဿပ မြတ်စွာဘုရားရှင်
၏ သာသနာတော်နောက်ပိုင်း၌ “သာသနာဝန်ထမ်း အမည်
ခံလျက် သင်္ကန်းဝတ်၍ ရဟန်းတို့၏ ကျောင်းသင်ခန်း၌ နေ၍
ဒကာတို့ လှူဒါန်း ပေးကမ်းသော ကျောင်း၊ သင်္ကန်း၊ ဆွမ်း၊
ဆေး ပစ္စည်းလေးပါးကို အလှူခံကြ၍ စားသုံး၍ နေကြသည်။
ထိုသို့ စားသုံး နေကြသော်လည်း သာသနာဝန်ထမ်း အလုပ်
ကိုတော့ မလုပ်ကြပါ။ ပရိယတ္တိ သာသနာအကျိုး၊ ပဋိပတ္တိ
သာသနာအကျိုးကို သည်ပိုးခြင်း၊ အားထုတ်ခြင်း၊ လုပ်ဆောင်
ခြင်း မရှိပါ။

ထိုအချိန်ဆီက ထိုပုဂ္ဂိုလ် တို့သည် ရဟန်း အမည်ခံသူ၊
သာမဏေ အမည်ခံသူ၊ ဘိက္ခုနီမ အမည်ခံသူ၊ သာမဏေရီ
အမည်ခံ၍ နေကြသူအားလုံးတို့သည် (တရားလက်လွှတ် ငှက်

တောင်ကျွတ်) နေထိုင်ကြသောကြောင့် ကွယ်လွန်ပြီး နောက်
ဘဝတွင် အပါယ်လေးပါးသို့ ကျရောက်ကြသည်။ ငရဲအိုးထဲ
ရောက်ကြသည်။ ပြိတ္တာဘဝရောက်ကြသည်။ ဤအကြောင်းကို
ဝိနယပိဋကတ်၊ ပါရာဇိကဏ်ပါဠိတော်၊ စတုတ္ထ သိက္ခာပုဒ်၌
လာသော ဂိဇ္ဈကုဋ် ဝတ္ထုများတွင်ပါရှိ၍ အထင်အရှား သိနိုင်
ကြသည်။

လူများလည်း အာပတ်ရှိသည်

အာပတ်ဟူသောစကားသည် အပြစ်ကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။
ထို့ကြောင့် ရဟန်းသာ အာပတ်ရှိသည် မဟုတ်ပါ။ လူများ
လည်း အာပတ်ရှိကြသည်ဟူ၍ နားလည်ကြရမည်။ စင်စစ်
မှာ သေလွန်ပြီးနောက်ဘဝ၌ အပါယ်ကျထိုက်သော ဒုစရိုက်မှု
အားလုံးသည် ယောက်ျား မိန်းမ အားလုံးအတွက် အာပတ်
များ ဖြစ်ကြ၏။ ဥပမာနှင့် ပေါ်လွင်အောင် ပြောမည်။

ကာယဒုစရိုက် သုံးပါး၊ ဝစီဒုစရိုက်လေးပါး၊ မနောဒုစရိုက်
သုံးပါး ပေါင်းသော် ဒုစရိုက်ဆယ်ပါး ဖြစ်သည်။ ဒုစရိုက်
ဆယ်ပါးသည် လူအားလုံးတို့၏ အာပတ်တွေဖြစ်ကြသည်။

- (၁) အကယ်၍ ပါဏာတိ ပါတကံ - သတ္တဝါ တို့၏
အသက်ကို မိမိကိုယ်တိုင် သတ်လျှင် ဖြစ်စေ၊ သူ
တစ်ပါးကို အသတ်ခိုင်းလျှင် ဖြစ်စေ၊ ပါဏာတိ
ပါတ ကံ၏ အာပတ်သင့်သည် အာပတ်သင့်ခြင်း

သည် ကံထိုက်ခြင်း ဖြစ်၍ သေပြီး နောက်ဘဝ၌ အပါယ်သို့ ကျရောက်ရမည်။

(၂) အဒိန္နဒါနကံ - သူတစ်ပါး၏ ပစ္စည်း ဥစ္စာကို ရွှေငွေ ဖြစ်စေ၊ အရာဝတ္ထု အသုံးအဆောင်နှင့် စားသောက်ဖွယ်ဖြစ်စေ၊ ကျောင်းကန် ဥယျာဉ် ခြံမြေ လယ်ယာ စသည်ကို ဖြစ်စေ၊ မိမိကိုယ်ထိုင် ခိုးယူခြင်း၊ သူတစ်ပါးကို ခိုးယူစေခြင်း၊ တိုက်ခိုက်၍ ယူခြင်း၊ အနိုင် အထက် ပြုလုပ်၍ အရ ယူခြင်း၊ မတရား လိမ်လည်၍ ယူခြင်း စသည်ကို ကျူးလွန်ခြင်း အားလုံးသည် အဒိန္နဒါန ကံ၏ အာပတ် သင့်သည်။ အာပတ် သင့်ခြင်းသည် ကံထိုက်ခြင်း ဖြစ်၍ သေပြီးနောက်ဘဝ၌ အပါယ်သို့ ကျရောက်ရမည်။

(၃) ကာမေသု မိစ္ဆာစာရကံ - သူတစ်ပါး ၏ သားယောက္ခကို ပြစ်မှား ကျူးလွန်ခြင်း ပြုသောသူသည် ကာမေသု မိစ္ဆာစာရကံ၏ အာပတ် သင့်သည်မှတ်။ အာပတ် သင့်ခြင်းသည် ကာမေသု မိစ္ဆာစာရကံ ကျူးလွန်မှု ကံထိုက်၍ သေပြီး နောက် ဘဝ၌ လောဟကုမ္ဘီ ငရဲသို့ ရောက်ရမည်။

ထိုနည်းအတူ ဝစီဒုစရိုက်လဒ္ဓါပါး၊ မနောဒုစရိုက် သုံးပါး တို့၌လည်း မိမိတို့ပြုလုပ်သော ထိုကံ ထို့အပြစ် ထို့အာပတ် တို့

ကြောင့်သေပြီးနောက်ဘဝ၌ အပါယ် ကျရောက်ကြရမည်ချည်း ဖြစ်သည်။ အပါယ်ကျထိုက်သော မကောင်းမှုကို ပြုလုပ်ကြလျှင် လူဖြစ်စေ၊ ရဟန်းသာမဏေဖြစ်စေ၊ ယောက်ျားဖြစ်စေ၊ မိန်းမ ဖြစ်စေ၊ ကလေးငယ်များ ဖြစ်စေ မည်သူ့ မကျန် အပါယ် ကျထိုက်သောကံ ထိုက်ကြသောကြောင့် အပါယ် ကျမည်သာ ဖြစ်၏ဟူ၍ နားလည်စွာ မှတ်သားကြရပါမည်။

အပြစ်ကင်းရှင်းအောင်နေနည်း

လူ့ဘဝ ရနေကြခိုက် အခါကောင်းတွင် အပြစ် ကင်းရှင်း အောင် နေနည်းကို ဤတွင် ညွှန်ပြပါမည်။ မခက်ပါ။ နည်း လမ်း သိလျှင် လွယ်ကူပါသည်။

စိတ်ကို ရှင်းရှင်းထား နေရမည်။ အလေ့အထရှိလာလျှင် အချိုးကျလာမည်။ ဘဝကောင်းကျိုး အတွက် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးကို ရိုသေ လေးစားစိတ် ရှိရမည်။ မိဘ ဘိုးဘွားများကို ရိုသေ လေးစားစိတ် ရှိရမည်။ သက်ကြီး ရွယ် ကြီးနှင့် လေးစားထိုက်သူများကို ရိုသေလေးစားခြင်း ရှိရမည်။ ဤဘဝ၌ ကောင်းမည်၊ နောင်ဘဝ တို့၌လည်း ကောင်းကျိုး ရကြပါလိမ့်မည်။

အဆိုပါ ရိုသေ လေးစားထိုက်သူ များကို ရိုသေလေးစား ခြင်း မရှိသူများနှင့် မိမိ၏ လူ့ဘဝ ရနေခိုက်ကို ပေါ့ပေါ့ ဆဆ နေတတ်သူများ သေပြီးလျှင် နောက်ဘဝ အတွက် မကောင်းကျိုးပေးမည်ကို ဂရုမထား၊ ဆရာကောင်းကို ဆည်း

ကပ်ရမှန်း မသိသူ၊ တရားလက်လွှတ် နေလေ့ရှိသူ၊ သတ္တဝါတို့ အသက် သတ်ခြင်းစသော ဒုစရိုက်မှု အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်း၍ ထင်ရာစိုင်းနေကြသူများကား ရဟန်းဖြစ်စေ၊ လူဖြစ်စေ သေပြီးနောက်ဘဝ၌ အပါယ်လေးပါးသို့ လားရောက်ဖို့ ရာမှာ သေချာ ပြီးသား ဟူ၍ တွက်ဆ ထားနိုင်ကြသည်။

မိမိကိုယ်တိုင်ဖြစ်စေ၊ ပတ်ဝန်းကျင် လူ့လောက မြင်မြင် သမျှ အားလုံးကိုဖြစ်စေ၊ ကံတရား၏ အကျိုးပေး သဘာဝ နိယာမအတိုင်း ကောင်းမှုပြုသူ ကောင်းကျိုး ပေးခြင်း ခံစံရမည်။ မကောင်းမှု ပြုလုပ် နေကြသူ တို့သည် မကောင်းကျိုး ပေးခြင်း ခံယူကြရမည်။ ကန်မချွတ်မလွှဲနိုင်ဘူးဟူ၍ ခိုင်မြဲစွာ မှတ်သားပြီး သိမြင် နားလည် ထားကြရမည်။ ဤကား အရေးကြီးသော အပိုင်းတည်း။

သံယောဇဉ်ရှင်း စိတ်ရှင်းရှင်း

လူတို့ ဘဝ၏ နောက်ပိုင်း အတွက် လိုရင်း အချုပ်ကို ပြောမည်။

“ငါသည် ယခုအခါ အိုခဲ့ပြီ၊ ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့ နေသူ ဖြစ်လျှင် ငါသည် ယခုအခါ နာခဲ့ပြီ၊ ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားပြီး ဖြစ်နေရမည့်အချိန် ရောက်နေပြီ၊ ရပ်ဝေးသို့ ခရီးထွက်မည့် သူသည် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ရသကဲ့သို့ ငါသည် တမလွန် အဝသို့ ခရီးထွက်ရခါနီးပြီ၊ ယူသင့်သော ပါသင့်သော ရိက္ခာထုပ်

ငယ်ငယ်လောက်ဖြစ်စေ၊ အသင့်ပြင်ဆင်ထားတော့မယ်” ဟူ၍ မိမိ၏ စိတ်အလို အကြံဖြင့် သိမြင်ကာ ပိုင်ပိုင် ဆုံးဖြတ်ချက် ထားရမည်။

ထို့နောက် လူတို့ အသုံးအဆောင် အရာဝတ္ထု ပစ္စည်း များကို ဖြစ်စေ၊ ငွေကြေးစသော ဥစ္စာကိုဖြစ်စေ ဥယျာဉ် ခြံမြေလယ်ယာ (ရဟန်း ဖြစ်လျှင်) ကျောင်းကန် အာရာမ် စသော အာရာမ- အာဝါသ အားလုံးကို ဖြစ်စေ၊ ဆွေမျိုး တပည့်တဖုန်းစသော သက်ရှိ သံယောဇဉ်ကို ဖြစ်စေ မသေမီ ကာလ၌ စိတ်အာရုံ စွဲလမ်းခြင်းမရှိအောင် ဖြတ်ထားပြီး ဖြစ် နေရမည်။ မိမိစိတ်ထဲတွင် ရှင်းနေစေရမည်။ မိမိ စိတ်အာရုံ တွင် ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့် ကျောင်းကန်၊ အာရာမ် အာဝါသကို ဖြစ်စေ သက်ရှိသတ္တဝါ တပည့် ရဟန်းသာဏေ လူဒါယတာ တို့ကို ဖြစ်စေ သံယောဇဉ်(မသေမီ) ပြတ်သားနေလျှင် စိတ် ရှင်းနေပါပြီ။

သေခါနီးဆဲဆဲဝိညာဉ် ချုပ်ခါနီးဆဲဆဲအချိန်၌ တစ်စုံတစ်ရာ စွဲလမ်းမှုမရှိ၍ မိမိ စိတ်သန္တာန် သန့်ရှင်းနေလျှင် တမလွန် ဘဝအတွက် စိတ်ချနိုင်ပါပြီ။ ကောင်းရာ သုဂတိ ဘုံဘဝသို့ ရောက်သွားရမည်မလွဲပါ။ အကယ်၍ ရှေးတစ်ချိန်က လောဘ၊ ဒေါသ၊ ကောဓ၊ မာန စသည် ရုတ်တရက်ဖြစ်တတ်သူ၊ ကြီး တတ်သူ ဖြစ်ခဲ့သော် ဝိညာဉ်ချုပ်ခါနီးဆဲဆဲ အချိန်ပိုင်း၌မိမိ၏ စိတ်သန္တာန်တွင် နောက်ကြောင်းတွေ ပြန်လည် မပေါ် စေရန်

အာနာပါန စသော တရား တစ်မျိုးမျိုးကို နှလုံးသွင်းနေရမည်။ မေတ္တာတရားဖြစ်စေ ပွားများနေရမည်။

ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု

ကြိုတင် ပြင်ဆင်မှု အပိုင်းတွင် မိမိ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ၌ သေလောက်နီးနီး ရောဂါဖြစ်ဖူး၍ သံဝေဂရ၍ ဖြစ်စေ ရောဂါကြီးကြီး မဖြစ်ဖူးသော်လည်း တစ်နေ့တွင် သေကြရမ့် ဓမ္မတာကို မျှော်လင့်ကာ ဖြစ်စေ၊ မိမိကိုယ်ကို မအိုမီ မနာမိကပင် ကံတရားကောင်းအောင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်သည့် အနေဖြင့် “ငါ ယနေ့ စိတ်ရှင်းအောင် နေမယ်” ဟူ၍ အဓိဋ္ဌာန်ခြင်း ပြုကာ တစ်နေ့ကုန်အောင် နေစမ်းကြည့်ပါ။

တစ်နေ့တာပိုင်လျှင် “ငါ ယနေ့မှစ၍ တစ်လအတွင်း စိတ်ရှင်းရှင်းနေသွားမယ်” ဟူ၍ အဓိဋ္ဌာန်ချက် ထားပြီး နေစမ်းကြည့်ပါ။ လေ့လာကြည့်ပါ။ စိတ်ရှင်းရှင်း နေသွား တတ်ရမည်။ နေရခြင်းကို ပျော်မွေ့လာပုံ လက်တွေ့ ခံစား ရပါမည်။ ဤကား မသေခင် မိမိကိုယ်ခန္ဓာ ပုံလျက် လဲမကျရသေးခင်” စိတ်ရင်း စေတနာကို ကောင်းစွာ ထား၍ နေတတ်အောင် လေ့ကျင့်နည်း ဖြစ်သည်။

ကုသိုလ်ကံ ဆည်းပူးအားထုတ် နေနည်း

လှူဖြစ်စေ- ရဟန်း ဖြစ်စေ၊ သာမဏေနှင့် ယောဂီ ဖြစ်စေ

မိမိတို့၏ ဘဝတစ်လျှောက် ကံကောင်းနေရန် အတွက် မိမိတို့ စွမ်းနိုင် ရာကနေ၍ စွမ်းနိုင်သမျှ (နည်းနည်းချင်း ဖြစ်စေ) ကောင်းမှုကံမျိုးစေ့ကို မပြတ်မလတ် ဆည်းပူး နေတတ်ရမည်။ ဆည်းပူးအားထုတ်နေတတ်သော အလေ့အကျင့် မရှိသေးလျှင် ရှိအောင် အားထုတ်ရမည်။

ကောင်းမှုကံ အတွက် အလေ့အကျင့် ပြုချင်နေတတ်ပြီ ဆိုလျှင် ထိုအလေ့အကျင့်ကောင်း အမြဲအစွဲ ရှိနေ စေရမည်။ ဤသို့သော အလေ့အကျင့် ဝါသနာမျိုးသည် မိမိ၏ နောင် လာလတ္တံ့သော ဘဝအဆက်အတွက် ကောင်းကျိုး ပေးမည့် ကုသိုလ် ကမ္မပထတရား ဆယ်ပါးတွင် ပါဝင်သော ပါရမီ အလေ့အကျင့်ဖြစ်သည်။

နေနည်းတတ်ပြီး သေနည်းပါတတ်ပါ

“လူဆိုတာ အနေလည်း တတ်ရတယ်” ဟူ၍ ရှေးခေတ် ဆရာတော်ကြီးများ၏ ဆုံးမခဲ့ကြသော ဩဝါဒစကားအတိုင်း ပင် ကံကောင်း၍ လူ့ဘဝ ရနေကြခိုက်အခါတွင် ရဟန်းရှင်လူ မည်သူမဆို တစ်နေ့တွင် မိမိ၏ နောင်ရေး အတွက် အရေးကြီးဆုံးအချိန် ရောက်လာကြဦးမည်သာတည်း။ အရေးကြီးဆုံး အချိန်ပိုင်း ဆိုသည်မှာ မိမိသေရမည့် အချိန်ပိုင်း နီးကပ်လာ နေသော အချိန်ပိုင်းကို ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

တရားအမြင်သဘောထားတူညီကြသောမိတ်ဆွေဆရာတော်ကြီးများနှင့် ရံခါ ခရီးကြိုခိုက် တွေ့ဆုံ ကြ၍ စိတ်ဝင်စားစွာ

ဘဝနေောင်ရေး အကြောင်း အပြန်အလှန် စကား ဆွေးနွေး
ခဲ့ကြဖူး၏။

အထူးသဖြင့် သေခါနီးကာလ အာသန္ဓကံ အချိန်ပိုင်းကို
တရားရှင် ဖြစ်တော်မူကြသော ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်ကြိုတင်၍
နှလုံးသွင်းထားပြီး ဖြစ်ကြောင်း ကြားရဖူး၏။ “ကြိုတင်နှလုံး
သွင်းထားပြီး မရှိကြသေးသောပုဂ္ဂိုလ် များသည်လည်း နှလုံး
သွင်းထားပြီး ဖြစ်ရမည်” ဟူ၍ မိတ်ဆွေ သက်တော်(၈၀)
ကျော် ဆရာတော်ကြီး ဦးရာဇိန္ဒနှင့် တွေ့ဆုံခိုက်တွင် ပြောခဲ့ကြ
ဖူးသည်။

“ဘယ်တရားကို ထပ်ပြန်တလဲလဲ နှလုံးသွင်းနေရင်း သေ
သွားမယ်၊ ဘယ်အကျင့် သီလ၌ ပြန်လည် နှလုံးသွင်းပျော်
မွေ့နေရင်း သေသွားမယ်၊ ဘယ်အခါတုန်းက ငါပြုလုပ်
ခဲ့တဲ့ ဘယ်ဒါနကုသိုလ်ကို သတိရ ဝမ်းမြောက်ရင်း သေသွား
မယ်” စသည်ဖြင့် သေချိန်နီးပြီဟု မထင်မြင်ရသေးခင် ယနေ့မှ
စ၍ “ရဟန်းရှင်လူတိုင်း စိတ်ကြိုက် အာသန္ဓကံကို သတ်မှတ်
ထားပြီး” ရှိကြရမည်။ ဤကား လိုရင်းအချက်တည်း။

သေခါနီးအခါအာသန္ဓကံဆိုတာ

“အာသန္ဓကံ အရေးကြီးတယ်” ဟူ၍ ပြောကြ ဟောကြ
သော်လည်း (လူအချို့တို့က နားရှင်းအောင် မကြားနာရဖူး
သေးပါ) ဟူ၍ ပြောကြမေးကြသူတွေ ရှိကြ၏။ “သေခါနီး

ကာလ၌ ပြုလုပ် လှူဒါန်းသော ကောင်းမှု တစ်ခုခု သည် အာသန္နကံ ကုသိုလ်ဖြစ်တယ်”

အခြား တစ်နည်းမှာ သေခါနီး ကာလ၌ ဒါနကုသိုလ် စသည် ပြုလုပ်ခြင်း မဟုတ်ပါ။ ရှေးတစ်ချိန်ချိန်ဆီက မိမိတို့ စေတနာထက်သန်စွာဖြင့် ကျင့်သုံးခဲ့သော သီလကုသိုလ်ဖြစ်စေ၊ လှူဒါန်းခဲ့ဖူးသော ဒါနကုသိုလ်ဖြစ်စေ၊ တစ်ချိန်တုန်းက မိမိတို့ ပွားများ အားထုတ်ခဲ့ကြဖူးသော ကမ္မဋ္ဌာန်းဘာဝနာ ကုသိုလ် ဖြစ်စေ၊ သေခါနီးကာလ၌ ပြန်လည် အောက်မေ့ပြီး စိတ် အာရုံတွင် နှလုံးသွင်းနေခြင်းအလုပ်သည်လည်း အာသန္နကံပင် ဖြစ်စေသည်။

သတိပြုကြရန်မှာ - တစ်ချိန်ချိန်က မိမိတို့ မှိုက်ခဲ့စွာဖြင့် ပြုလုပ်ခဲ့မိကြသော မကောင်းမှု အကုသိုလ်ကံ ရှိနေကြသူများ သည် ထိုမကောင်းမှုကံဟောင်းကို ပြန်ပြောင်း၍ စိတ်အာရုံတွင် ကွက်ခနဲကွက်ခနဲ ပေါ်လာ မြင်လာတတ်ကြသည်။ ထိုအာရုံကို လက်ခံပြီး အောက်မေ့ နေရင်း သေသွားလျှင်ငရဲ ကျသွားတတ် သည်ဟု မှတ်ပါ။ ထို့ကြောင့်မကောင်းမှုအာရုံ ဝင်လာခဲ့လျှင် လက်ခံမထားရ။ ဖျောက်ဖျက် ပစ်ရမည်။ ကောင်းမှု အာရုံ၊ ဘာဝနာအာရုံ တစ်မျိုးမျိုးဖြင့် အစားထိုး နှလုံးသွင်း နေရ မည်။

လူမမာမေးသူတွေ အနီးအပါးမကပ်စေရ

အထူးသတိပေးလိုသည်မှာ လူမမာ မေးသူတွေကို လက် မခံရန်ဖြစ်သည်။ သေခါနီးကာလ အာသန္နကံ အာရုံကောင်း

ယူ၍ စိတ်ကြည်ကြည်လင်လင် ထားကာ နေရမည့် အချိန်ပိုင်း တွင် လူမမာမေးလာသူတွေ ချဉ်းကပ်ပြီး စကားထွေရာဟိုမေး သည်မေး ပြောဆိုခြင်းကို လက်မခံရပါ။

သံယောဇဉ် တွယ်တတ်သူတို့က အနီးအပါး ချဉ်းကပ်၍ ဖြစ်စေ၊ ကြားသိလောက်ရာ မနီးမဝေးမှ ဖြစ်စေ တောပြော တောင်ပြော သံယောဇဉ်တွယ်သံ အလွမ်းသယ်သံ စကားထွေရာ ပြောဆိုတတ်သူကိုလည်း မချဉ်းကပ်စေရ၊ ဝေးရာသို့ နှင်ထုတ် ထားကြရမည်။ “ထိုစကားပြောချင် သူတို့သည် နှောင့်ယှက် သူများဟု သိထားပါ။ လူနာအနီးအပါး၌ လူသူရှုပ်ခြင်းကို လက်မခံရပါ။ “တခြားသို့ သွားနေကြပါ” ဟု ညင်သာစွာ တောင်းပန်ပြောဆို၍ မိမိမျက်စိကွယ်ရာ၌ နေစေရမည်။

မန္တလေး ငါးဆူဆရာတော်ကြီးကဲ့သို့

မန္တလေးမြို့ အနောက်ပြင်၌ ငါးဆူတိုက် အမည်နှင့် စာ သင်သား အများကို စာချပို့ပေးလျက်ရှိသော ကျောင်းတိုက် တစ်ခုရှိသည်။ ရှေးအခါက စာပေ ကျမ်းဂန်တတ် အကျော် ဆရာတော်ကြီး တစ်ပါးက ထိုကျောင်းတိုက် ကြီးကို ဦးစီး အုပ်ချုပ်လျက်ရှိပါသည်။

ငါးဆူဆရာတော်ကြီးဟူ၍ ခေါ်တွင် ကြသည်။ ထိုဆရာ တော်ကြီး၏ ထူးခြားချက်မှာ ဘဝနောက်ပိုင်း အိ၍ ပျံလွန် ခါနီး အချိန်တွင်သံဟောဇဉ်အာရုံ ဖယ်ရှားပုံကို နှောင်းခေတ်

ပုဂ္ဂိုလ်တို့အတွက် နည်းပေးလမ်းပြကဲ့သို့ မှတ်သားလောက်စရာ သမိုင်းဝင်အောင် တွင်၍ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ပုံလွန်ခါနီး အချိန်ဟု ယူဆရသော အို၍ ကျန်းမာရေး အားနည်းနေသော အချိန်ပိုင်း၌ တပည့် ရဟန်းကြီးငယ်တို့က အရေးတယူ အလုပ်အကျွေးပြုကြ စောင့်ရှောက်ပေးကြသည်။ ဆရာတော်ကြီးက ဝိုင်းအုံ ပြုစုကြသည်ကို အလုံမရှိပါ။ မနှစ်သက်ကြောင်း တပည့်ကြီးက သိကြ၍ အခြေအနေ ကြည့်ပြီး အကင်းပါးစွာ အလိုက်သိတတ်သော ရဟန်းငယ် တစ်ပါးကို မနီးမဝေးမှ နေထိုင်စောင့်ကြပ်၍ ကြည့်ရှုပြုစုပေးဖို့ ညွှန်ကြားချက် ထားကြသည်။ ဆရာတော်ကြီး ကျိန်းစက်သော ခုတင်ညောင်စောင်းအနီး၌ ကန့်လန့်ကာ တစ်ခုကို ချိတ်ဆွဲ၍ကာပေးထားကြသည်။

ဦးပဉ္စင်းသည် ဆရာတော်ကြီးကို အခြေအနေကြည့်ရှု၍ လိုအပ်ရာ ပြုစုပေးရန် ညွှန်ကြား ထားချက်အရ မကြာမကြာ ကန့်လန့်ကာ အပေါ် မ၍ ကြည့်မိရာ ဆရာတော်ကြီးက မကြိုက်ပါ။ အနှောင့်အယှက် ပေးသည်ဟု ယူဆသည်။

“ငါ၏မျက်စိကွယ်ရာ တခြားသို့ သွားနေပါ။ တစ်နာရီကျော် အချိန်တွင် ဘယ်သူမှ ချဉ်းကပ်လာခြင်း မပြုကြနှင့်။ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တယ်။ ငါတစ်ပါးတည်း စိတ်အာရုံ ရှင်းရှင်းနှင့် ကြည်ကြည်လင်လင် ဝိညာဉ်ချုပ်သွားချင်တယ်” ဟူ၍ ပွင့်လင်းစွာ အမိန့်ရှိလေသည်။

ထို့ကြောင့် တပည့်များသည် အလိုက်သိစွာ ဝေးဝေး သွား၍ နေကြရသည်။ အချိန်အတော်ကြီးကြာပြီးမှ ခြေသံမျှ မကြားစေဘဲ ညင်သာစွာ လာရောက်ချဉ်းကပ် ကြည့်ကြ သောအခါ အသက်ရှူသံ မကြားရ။ တိတ်ဆိတ် နေသော ကြောင့် ဦးခေါင်းပေါ် ခြုံထားသော သင်္ကန်းကို ဖွင့်လှစ် ကြည့်ကြသည်။ ထိုအခါမှ ညင်သာစွာ ဝိညာဉ် ချုပ်သွားပြီကို သိကြရသောဟူ၏။ ခေတ္တ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ကြပြီး ခါမှ ကျောက်စည်၊ ခေါင်းလောင်း၊ ကြေးစည်တီး၍ ပျံလွန် သွားကြောင်း ကြွေးကြော်လိုက်ကြသည်။

ကမ္မနိမိတ်ကြည်လင်မှ ဂတိနိမိတ်ကောင်း ထင်မြင်သည်

ဤကား ရှေးခေတ် ကာလဆီက မြန်မာပြည်၌ သူတော် ကောင်း ဖြစ်တော်မူကြသော စာပေ ကျမ်းဂန်တတ် အကျော် အမော် ဆရာတော်ဘုရားကြီးတို့၏ လက်ရှိဘဝမှ တမလွန်ဘဝ တစ်ခုသို့ အကူးအပြောင်းတွင် နိဂုံးချုပ်တော် မူကြပုံ အတု ယူဖွယ် နည်းပါးတည်း။

ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပြန်လည် အောက်မေ့၍ ဆင်ခြင် ကြသည်။ မိမိအားထုတ်ခဲ့သော ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်ကြသည်။ ဘဝခရီးဆက်အတွက် ကမ္မနိမိတ်ကို ကြည် လင်အောင် နှလုံးသွင်း၍ နေခြင်း ပြုကြသည်။ ရှေးဦးစွာ မိမိ၏ ကမ္မနိမိတ် ကြည်လင်စွာရှိနေလျှင် မိမိလားရောက်ရမည့် ဂတိနိမိတ်ကောင်းထင်မြင်လာသည်။ နတ်ဗိမာန်၊ နတ်ဥယျာဉ်၊

နတ်သား နတ်သမီးစသည်ဖြင့် နှစ်သက်ဖွယ်အာရုံကို ယင်မြင်
လာကြမဲ့ ဖြစ်သည်။

လည်မြဲသော ဘဝကူး အာသန္နကံ

ဤနေရာတွင် ဘဝကူး အာသန္နကံ အကြောင်း ရှင်းရှင်း
ပြောပြမည်။ ယခုဘဝမှ နောက်ဘဝသို့ ကူးသွားရမည့်သူသည်
ကောင်းကျိုးနှင့် ဆိုးကျိုးကို မိမိပြုထားပြီး ရှိနေသော ကံ
တရား (စေတနာ)က အကြောင်းခံခြင်း ဖြစ်သည်။

အကျိုးပေးတတ်သော ကံလေးမျိုး

ဂရုကံ၊ အာစိဏ္ဏကံ၊ အာသန္နကံ၊ ကဋ္ဌတ္တာကံဟူ၍ ကံလေးမျိုး
ရှိရာတွင် လူတစ်ယောက်သည် ဂရုကံများရှိခဲ့လျှင် ထိုသူအတွက်
သေပြီး၍ နောင်ဘဝ၌ ဂရုကံကြီးများကအကျိုးပေးသည်။
ဂရုကံ၏ အကျိုးပေးခြင်းသည် မချွတ်မလွဲ ဖြစ်ရသည်။

ကြီးလေးသောဂရုကံ

ဂရုကံဆိုသည် ပြစ်မှုကြီးသော ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်ခြင်း
ကဲ့သို့ အကုသိုလ်ဘက်၌ ကြီးလေးသော မကောင်းမှုကိုပြုမှား၍
ကြီးလေးသော ပြစ်ဒဏ်ခံရမည့် ဒုစရိုက် ကံကြီးကို ပြောခြင်း
ဖြစ်သည်။ အကုသိုလ်ဘက်၌ ဂရုကံသည် ပဉ္စာနန္တရိယကံငါးပါး
နှင့် နတ္ထိကဒိဋ္ဌိ၊ အဟေတုကဒိဋ္ဌိ၊ အကြိယဒိဋ္ဌိဟူသော နိယတ
မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ကံကြီးများ ဖြစ်ကြသည်။

ကုသိုလ်ဘက်၌ ရူပါဝစရ ကုသိုလ်ကံငါးပါး အရူပါဝစရ
ကုသိုလ်ကံ လေးပါးပေါင်းသော် မဟဂ္ဂုတ် ကုသိုလ်ကံ (၉)
ပါးတို့ ဖြစ်ကြသည်။

ပဉ္စာနန္တရိယကံငါးပါး

လူ့ဘဝမှ သေသည်၏ အခြားမဲ့၌ အပါယ်ငရဲသို့ ကေန
ရောက်ရသော ပဉ္စာနန္တရိယကံငါးပါးဆိုသည်ကား ...

- (၁) အမိကိုသတ်သော မာတုဃာဋ္ဌကကံ ထိုက်သောသူ၊
- (၂) အဖကိုသတ်သော ပိတုဃာဋ္ဌကကံထိုက်သောသူ၊
- (၃) ရဟန္တာကို သတ်သော အရဟန္တ ဃာဋ္ဌကကံ ထိုက်
သော သူ၊
- (၄) သက်တော်ထင်ရှားရှိသော မြတ်စွာ ဘုရား ရှင်အား
သွေးစိမ်းတည်အောင် ပြုမှား၍ လောဟိ တုပ္ပါဒက
ကံထိုက်သောသူ၊
- (၅) သံဃာတော်ကို သင်းကဲ့အောင် ပြုလုပ်၍ သံဃ
ဘေဒကကံ ထိုက်သောသူတို့ ဖြစ်သည်။

ဤငါးပါးတို့တွင် တစ်ပါးပါးကို ကျူးလွန် ပြစ်မှားမိသူ
ဖြစ်စေ တစ်ပါးထက်ပိုလွန်သောကံကို ကျူးလွန်သူဖြစ်စေ၊ ကံ

ငါးပါးလုံးကို ကျူးလွန်သူ ဖြစ်စေ ပဉ္စာနန္တရိယကံကို ကျူးလွန်သူ ဖြစ်သောကြောင့် ဘုရားရှင် လက်ထက်တော် အခါက ဒေဝဒတ်ကြီးကဲ့သို့ လက်ရှိ ဘဝမှ သေပြီး နောက်ဘဝတွင် အပါယ်ငရဲသို့ မုချကျရောက်ပြီး ဒုက္ခ ခံရမည် ဖြစ်သည်။

မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိသုံးပါး

နတ္ထိက မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ၊ အဟေတုက မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ၊ အယမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ကိရိ ဟူ၍ အယူလုံ့မှားပြီး အစွဲအလမ်း ကြီးမား နေကြသော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အယူဝါဒသမားကြီးတို့သည် မိမိတို့၏ အယူဝါဒကို မစွန့်လွှတ်မှု၍ သေသွားကြလျှင် သေပြီးနောက်ဘဝ၌ အပါယ်ငရဲသို့ မုချ ကျရောက်ရမည် ဖြစ်သည်။

မဟဂ္ဂုတ်ကုသိုလ်(၉)ပါး

ကုသိုလ်ဘက်၌ ရူပါဝစရ ကုသိုလ် ကံငါးပါး၊ အရူပါဝစရကုသိုလ်ကံ လေးပါးပေါင်း(၉)ပါးကို မဟဂ္ဂုတ် ကုသိုလ် ကံခေါ်၏။ ထို(၉)ပါးတွင်တစ်ပါးပါးကို ဖြစ်စေ အားလုံးကို ဖြစ်စေရရှိ ထားသောပုဂ္ဂိုလ်သည် ဈာန် တရားရှင် ဖြစ်သောကြောင့် သေပြီးနောက်ဘဝတွင် မုချ အထက်ဗြဟ္မာဘုံသို့ ကပ်ရောက်ရမည်ဖြစ်သည်။

ဂရုကံ မရှိသူ ဖြစ်လျှင်

ကံလေးပါးတွင် ဂရုကံမရှိသူတို့သည် သေခါနီး ကာလ၌ ပြုအပ်သောကံဖြစ်စေ အောက်မေ့ အပ်အော အာသန္ဓကံကံ ဖြစ်စေ အကျိုးပေး၏။

သေခါနီးကာလ၌ ကုသိုလ်ကံပြုပုံ အောက်မေ့ ရပုံ နည်းကို ဤဆောင်းပါးတွင် အသက်တစ်နေရာ၌ ပြဆိုခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

အာစိဏ္ဏကံ

အာသန္ဓကံမရှိလျှင်အာစိဏ္ဏကံကံ အကျိုးပေး၏။ အာစိဏ္ဏကံ ဆိုသည်မှာ ဒါနကုသိုလ်ဖြစ်စေ သီလအကျင့် ကုသိုလ် ဖြစ်စေ၊ ဘာဝနာ ပွားများ အားထုတ် နှလုံး သွင်းနေခြင်း ကုသိုလ် ဖြစ်စေ မပြတ်လေ့လာအပ်ခြင်း ပွားများ အားထုတ်နေခြင်း ရှိသော အာစိဏ္ဏကံကံ အကျိုးပေးသည်။ ဤကား ကုသိုလ် ဘက်၌ပြဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။

အကုသိုလ် အာစိဏ္ဏကံဘက်၌ (ဥပမာ) ပါဏာတိ ပါတကံ တွင် နမူနာပြောမည်၊ နှားသတ်ခြင်း၊ ကျွဲသတ်ခြင်း၊ ဝက် သတ်ခြင်း၊ ဆိတ်သတ်ခြင်း၊ ကြက်သတ် ဘဲသတ် ငါးဖာ ပုစုန်သတ်ခြင်းစသော မကောင်းမှုကို ထပ်ကာလုပ်ဆောင်ခြင်း အာစိဏ္ဏကံ၊ သူတစ်ပါးဥစ္စာခိုးခြင်း၊ လိမ်လည် ယူခြင်း၊ လမ်း ခရီးမှဆီး၍ ရှာဖွေရေး ပြုလုပ် အနိုင်ကျင့် ယူခြင်း စသော အဒိန္နာဒါန အာစိဏ္ဏကံ စသည်တို့က အကျိုးပေးကြသည်။

ကဋ္ဌတ္တာကံ

အာစိဏ္ဏကံမရှိလျှင်ပြုကာမျှဖြစ်သော ကဋ္ဌတ္တာကံက အကျိုးပေးသည်။ ကဋ္ဌတ္တာကံ ဆိုသည်မှာ ပြုကာမျှ မတ္တဖြစ်သောကံမျိုးဖြစ်သည်။

ဒမ္မိလ တံငါသည်ကဲ့သို့

ဥပမာ ပြမည်။ ရွေးတစ်ချိန်က သီဟိုဠ်ကျွန်း၌ ဒမ္မိလအမည်ရှိသူသည် တစ်သက်ပန်လုံး တံငါလုပ်၍ အသက်မွေးသူဖြစ်သည်။ သေရာညောင်စောင်း၌ လဲ၍ သေရမည့်ဆဲဆဲအချိန်တွင် ဆွမ်းခံကြွလာသော ရဟန်းတစ်ပါးက ထိုသူအားအပါယ်လားရတော့မည်ကို သိ၍ သနားသောကြောင့် သရဏဂုံမျှကို ရွတ်ဆိုစေကာ ဆောက်တည်စေသည်။ ထိုသူသည် ဗုဒ္ဓဘာသာမဟုတ်ပါ။ ငါးတွေကို သတ်နေသော တံငါသည်ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် သေခါနီးထိုခဏ၌ ဆွမ်းခံရဟန်း၏ တိုက်တွန်းချက်ဖြင့် သရဏဂုံကို ရွတ်ဆို၍ ဆောက်တည်ကာမျှ ကဋ္ဌတ္တာကံစွမ်းကြောင့် ထိုသူသည် သေလွန်သွားပြီး နောက်ဘဝတွင် စတုမဟာရာဇ်နတ်ဘုံသို့ ရောက်၍နတ်သားဖြစ်သွားရလေသည်။ ထိုခဏ၌ပြုကာမျှကဋ္ဌတ္တာကံက အကျိုးပေးခြင်းဖြစ်သည်။ သေခါနီး ကာလ၌ဖြစ်၍ အာသန္နကံ သဘောသွားတွင် အကျိုးဝင်သည်။

ဤဖော်ပြပါကံလေးချက်ကို အကျိုးပေးရာတွင် အလှည့်ကျ အစဉ်ဖြစ်သောကြောင့် ‘ပါကဒါနပရိယာယ’ ဟူ၍ ခေါ်ဆိုရသည်။

အာသန္ဓကံ စင်ကြယ်ဖို့ အရေးကြီး

အဆိုပါကံ(၄)ချက်ရှိသည်တွင် နောက်ဘဝအတွက် လမ်းကူး တံတားကဲ့သို့ အကြောင်းရင်း ဖြစ်၍ အကျိုးပေးသူကား အာသန္ဓကံ ဖြစ်သည်။ ဤနေရာတွင် အာသန္ဓကံ ဆိုသည်ကို နားရှင်းကြရန် ထပ်၍ ပြောပါမည်။ သေခါနီး ကာလ၌ ပြုလုပ်သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုတစ်ခုခုကိုဖြစ်စေ(သို့မဟုတ်) ရွေးတစ်ချိန်က မိမိပြုလုပ်ခဲ့ပြီးသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပြန်လည် ဆင်ခြင်အောက်မေ့၍ ဝမ်းမြောက် ကျေနပ်နေရခြင်း ဖြစ်စေ ထိုအချိန်တွင် ဖြစ်ပေါ် လာသော စေတနာကို၊ အာသန္ဓကံ ခေါ်သည်ဟူ၍ မှတ်ပါ။ ၎င်းသည် ထိုသေခါနီး အချိန်ပိုင်း၌ အဓိက လိုရင်းဖြစ်သည် မှတ်ပါ။

စင်စစ်မှာ ကြီးသောဂရုကံဖြစ်စေ အခြားသော အာစိဏ္ဏကံ၊ အာသန္ဓကံ၊ ကဋ္ဌတ္တာကံ ဖြစ်စေ ဘဝဆုံး၌ အကြောင်းခံ၍ ဘဝသစ် အတွက် အကျိုး ပေးသော ကံသည် အာသန္ဓကံ အဖြစ် ရောက်ရလေမည်။ (ထို့ကြောင့် အရေးကြီးဆုံး ကံကား အာသန္ဓကံ ဖြစ်သည်ဟုဆိုကြသည်။) အာသန္ဓကံစင်ကြယ်လျှင် နောက်ဘဝ လားရာဂတိသည် လူ့ပြည်၊ နတ်ဘုံစသော

သုဂတိသို့ ရောက်ရသည်။ အာသန္နကံ မစင်ကြယ်လျှင် နောက်
ဘဝ၏ လားရာဂတိသည် ရှေး၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ စသောဒုဂ္ဂတိ
ဘုံဘဝသို့ ရောက်ရသည်။

မူလပဏ္ဏာသ ပါဠိတော်အဆို

မြတ်စွာဘုရားရှင် ဟောကြားတော် မူသော မူလပဏ္ဏာသ
ပါဠိတော် ဝတ္ထုသုတ်တွင်—

“ဧဝ မေဝ ခေါ ဘိက္ခဝေ စိတ္တေအသံကိလိဋ္ဌေ ဒုဂ္ဂတိံ
ပါတိကခံတဗ္ဗာ” ဟူ၍ ပါရှိပါ၏။

ဘိက္ခဝေ- ချစ်သားရဟန်းတို့၊ စိတ္တေ-စိတ်သည်၊ အသံကိလိ
ဋ္ဌေ-မစင်ကြယ်သည်ရှိသော်၊ ဧဝ မေဝခေါ-ဤသို့မစင်ကြယ်
သော ကြောင့်သာလျှင် ဒုဂ္ဂတိပါတိကခံတဗ္ဗာ- ဒုဂ္ဂတိ ဘဝကို
အလိုရှိအပ်၏။ (ဒုဂ္ဂတိဘဝသို့ လားရောက်အပ်၏ တဲ့။)

“ဧဝ မေဝ ခေါ ဘိက္ခဝေ စိတ္တေ သံကိလိဋ္ဌေ သုဂတိ
ပါတိကခံတဗ္ဗာ”

ဘိက္ခဝေ- ချစ်သားရဟန်းတို့၊ စိတ္တေ-စိတ်သည်၊ သံကိလိ
ဋ္ဌေ-စင်ကြယ်သည်ရှိသော်၊ ဧဝ မေဝခေါ-ဤသို့စင်ကြယ်သော
ကြောင့်ပင်လျှင် သုဂတိပါတိကခံတဗ္ဗာ- သုဂတိ ဘုံဘဝကို
အလိုရှိအပ်၏။ (သုဂတိဘဝသို့ လားရောက်ရ၏တဲ့။)

နည်းကောင်းပေးပါမည်

“ငါသေရတော့မည်ဟု ထင်မှတ်ရသော အချိန် ပိုင်းတွင် မိမိ၏ စိတ် အာရုံကို ကြည်လင်အောင် ရှင်း ရှင်း ထား၍ နေပါ”

“သံယောဇဉ်ဟူသမျှ ဘာသံယောဇဉ်မျှ (ပစ္စည်းသံယောဇဉ်၊ လူသံယောဇဉ် စသည်) မိမိ၏ စိတ်အာရုံတွင် ဝင်ရောက် မလာစေရ၊ ဝင်ရောက်လာလျှင် ဖယ်ထုတ်ပစ်ပါ။

မိမိပြုခဲ့ဖူးသော ဒါနကုသိုလ်၊ သီလကုသိုလ်၊ ဘာဝနာ ကုသိုလ် စသည်တို့တွင် မိမိစိတ်ဝင်စား၍ အနှစ်သက်ဆုံးသော ကုသိုလ်အာရုံ တစ်ခုခုကို ထပ်ပြန်တလဲလဲ စွဲနေအောင် နှလုံး သွင်း၍ ကျေနပ် ဝမ်းမြောက် နေရပါမည်။

ကုသိုလ်အာရုံ တစ်ခုခုကို စိတ်ကြည်လင်အောင် နှလုံးသွင်း ၍ စိတ်ဝင်စားကာ ပျော်မွေ့ရင်း သေသွားတတ်ရမည်။

ယခုလက်ရှိဘဝမှ ရှေ့ခရီးဆက်ရမည့်ဘဝအတွက် ဤညွှန် ကြားချက်အထိုင်း သေသွားတတ်ဖို့ အဓိကလိုရင်း ဖြစ်သည်။ ပုထုဇဉ် ဖြစ်ကြသော တို့-သူ-ငါ အားလုံး နားလည်ထား ကြရန်နှင့် လိုက်နာ ကျင့်သုံးတတ်ကြရန် နည်းပေးခြင်း ဖြစ် ပါသတည်း။

ကောင်းကျိုးလိုရာဆန္ဒ ပြည့်ဝ ကြပါစေ။

နတ်လူ သတ္တဝါ အားလုံး ဘေးရန် ကြောင့်ကြ ဆင်းရဲ
ကင်း၍ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာကြပါစေ။

ဆရာတော်ဦးဥတ္တမသာရ
မှ မိခင် ဝိဇ္ဇာ

ဆရာတော်ကြီး ဦးဥတ္တမသာရ
တောရကျောင်း၊ ဖလမ်းမြို့နယ်၊ ချင်းတောင်

၁၃၅၀-ပြည့်နှစ်၊ ဒုတိယဝါဆိုလပြည့်ကျော် (၉) ရက်စနေနေ့ ပြီး။

နိုင်ငံတော် အသိ အမှတ် ပြု

သံဃာ့ဂိုဏ်းကြီး(၉)ဂိုဏ်းအကြောင်း

ဓမ္မသောသကဦးမောင်မောင်

ဤစာအုပ်တွင် သံဃာ့ အဖွဲ့အစည်း အခြေခံ စည်းမျဉ်းမှ-
ဂိုဏ်းဂဏဆိုင်ရာဆုံးဖြတ်ချက်၊ ကောက်နုတ်ချက်များ၊ သုဓမ္မာ
ရွှေကျင်၊ မဟာဒွါရ၊ မူလဒွါရ၊ အနောက်ချောင်းဒွါရ၊ ဝေဠု
ဝန်၊ စတုဘုမ္မိကဌာနတိုင်း၊ ဂဏဝိမုတ် ကူးတို့ဂိုဏ်းနှင့် မဟာရင်
ဂိုဏ်းတို့၏တစ်ဂိုဏ်းစီအကျဉ်းချုပ်၊ မြန်မာနိုင်ငံသံဃာ့ဂိုဏ်းများ
ဖြစ်ပေါ်ဆင်းသက်လာပုံ၊ ဂိုဏ်းဟူသောဝေါဟာရအကြောင်း၊
ဝိဇ္ဇာဂိုဏ်း၊ ဘိုးတော်ဂိုဏ်းစသည့်လောကီဂိုဏ်းများအကြောင်း
အရှေ့ အနောက်နိုင်ငံတို့၌ ဘာသာရေး ဂိုဏ်း ဂဏများ ကွဲပြား
ရှိနေပုံ၊ ကိုရီးယား၊ ဂျပန်၊ တရုတ်၊ တိဗက် စသည်တို့၌ မြောက်
ပိုင်း မဟာယာန နှင့် အရှေ့တောင် အာရှ၌ တောင်ပိုင်း
ထေရဝါဒဂိုဏ်းများအကြောင်းနှင့် မြန်မာနိုင်ငံသာသနာတော်
အကြောင်းတို့ကို မကျဉ်းမကျယ် လိုရင်း အချက်တို့ဖြင့် စုံစေ
စွာ ဖော်ပြထားပါသည်။

မဏိဇောတ စာပေတိုက်

၁၅၇၊ ဗိုလ်တထောင်ဘုရားလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ တေဒဂ်ဘွဲ့ရ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်များ

စ မ္မ ယော သ က ဦး မောင် မောင်

မင်းကုန်း တိပိဋကဓရ ဆရာတော်ရာရားကြီး၏ လမ်းညွှန်မှုဖြင့် ဓမ္မယောသက ဦးမောင်မောင် ရေးသား ပြုစု သော အထက်ပါစာအုပ်ကိုလည်း ၁၃၅၁-ခု၊ ကဆုန်လပြည့် ဗုဒ္ဓနေ့ (၁၉၇၉၊ မေလ)အထိ ဖတ်ရှုကြရပါမည်။ ယခင်က တိ-နိ အဖွဲ့မှ စာအုပ်ရေ သုံးသောင်းကျော် ပုံနှိပ်ဖြန့်ဖြူးပြီး ဖြစ်လျက် ယခုအကြိမ်၌ တိုးချဲ့ပြင်ဆင် ဖြည့်စွက်၍ မြန်မာ့ရိုးရာ ပန်းချီ ဦးအေးမြင့် အထူးရေးဆွဲသော တေဒဂ်ဘွဲ့ရ ဝိသဘာဝ ကျောင်း အမကြီး၏ လှပသော ၄-ရောင်၊ ကတ်ထူနှစ်ထပ် မျက်နှာဖုံး ဖြင့် သေသပ်စွာ ပုံနှိပ်ချုပ်လုပ်ထားပါသည်။

၁၀-ချိုး၊ ၆ လက်မ×၉လက်မဆိုက်၊ စာမျက်နှာ ၂၀၀အရွယ်

တစ်အုပ်လျှင် ၂၀/- မှာကြားနိုင်ပါသည်။

ဖြန့်ချိရေး - မဏိဇောတစာပေ၊

၁၅၇၊ ဗိုလ်တထောင်ဘုရားလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အာပတ် ချိတ်တကွ စတောလျှင်

- “အာပတ်” ဟူသော စကားသည် အပြစ်ကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။
- ရဟန်းသာ အာပတ် ရှိသည်မဟုတ်၊ လူများလည်း အာပတ် ရှိကြသည်။
- ဒုစရိုက်ဆယ်ပါးသည် လူသားတို့၏ အာပတ် တွေ ဖြစ်ကြသည်။
- နေနည်းတတ်ပြီး သေနည်းပါတတ်ဖို့လိုသည်။
- သေခါနီးအချိန် ကောင်းသောအာရုံ အာသန္နဏံ ဖြစ်ဖို့အရေးကြီးသည်။
- ကုသိုလ်အာရုံတစ်ခုခုကို စိတ်ကြည်လင်အောင် နှလုံးသွင်း၍ သေတတ်ဖို့လိုသည်။
- စိတ်မစင်ကြယ်လျှင် ဒုဂ္ဂတိဘုံဘဝသို့ ရောက်မည်။
- စိတ်စင်ကြယ်လျှင် သုဂ္ဂတိဘုံဘဝသို့ ရောက်မည်။
- အစွဲအလန်း ဥပါဒါန်မရှိပဲ စိတ်စင်ကြယ်အောင် ထားနည်းကို ကျွဲစာအုပ်ဖတ်တွင် ဖော်ပြထားသည်။

မဟာအာပတ်စာပေ

တောင်တန်းနယ်ခြားသာသနာပြုဆရာတော်အရှင်ဦးစိန္တမဿာရ

